

ДИЙН КУНЦ

ЧУДАКЪТ
ТОМАС
ЗАВРЪЩАНЕТО

Дийн Кунц

Чудакът Томас
Завръщането

„Незаслуженото страдание рано или късно се изплаща.“

Мартин Лутър Кинг-младши

„Господи, погледни тези отрудени ръце, които са ме отгледали.“

Елвис Пресли на погребението на майка си

Първа глава

Събудих се и чух лекия тропот на капака на отворения прозорец, побутван от топлия вятър. Помислих си, че е Сторми, но не беше тя.

Пустинният въздух леко ухаеше на рози, но не градински, а от местните, които в Мохаве цъфтят целогодишно.

В градчето Пико Мундо вали само по време на кратката зима. Тази мека февруарска нощ обаче не беше посетена от благодатния дъжд.

Надявах се да чуя приглушения тътен на гръмотевица. Щом се бях събудил от звън, значи бях сънувал гръмотевица.

Затаил дъх, легнал, аз се вслушах в тишината и я почувствах с цялото си тяло. Будилникът на нощното шкафче показваше със светещите си цифри 2:41 часа през нощта.

За миг си помислих дали да не остана в леглото. Но вече не можех да спя така добре както когато бях по-млад. Сега съм на двайсет и една и много по-възрастен, отколкото когато бях на двайсет. Уверен, че си имам компания – двамата Елвиса, надвесени над мен, единият със самоуверена усмивка, а другият загрижен – аз седнах и светнах лампата.

В ъгъла стоеше само един Елвис – картонена фигура в естествен размер, която някога беше част от рекламния стенд за филма „Син Хавай“. С шарена хавайска риза и гирлянда от цветя, той имаше щастлив и самоуверен вид.

Назад, в далечната 1961 година, определено е имало защо да е щастлив. „Син Хавай“ беше касов хит, а албумът със същото заглавие зае първо място в музикалните класации. През същата година Елвис издаде шест златни плочи, включително и „Не мога да не се влюбя в теб“. И се беше влюбил в Присила Бوليو.

Не толкова щастлив, по настояване на мениджъра си Том Паркър той беше отклонил предложението за главна роля в „Уестсайдска история“ и вместо това предпочете посредствения „Следвай мечтата си“. Гладис Пресли, любимата му майчица, беше починала преди три години, а той още тъгуваше силно по нея. Елвис започна да дебелее, когато беше едва на двайсет и шест.

Картоненият Елвис е вечно усмихнат, вечно млад, никога не прави грешки и не съжалява за нищо. Непокътнат е от тъгата, отчаянието му е чуждо.

Завиждам му. Аз нямам мое картонено копие – такъв, какъвто съм

бил някога и какъвто никога няма да бъда отново.

Светлината от лампата разкри присъствието на друго същество, търпеливо и едновременно отчаяно. Очевидно той ме е наблюдавал, докато спя, чакал е да се събудя.

– Здравейте, доктор Джесъп – казах аз.

Доктор Уилбър Джесъп не можеше да ми отговори. Лицето му беше изпълнено с гняв. Очите му бяха изпълнени с безнадеждност.

– Съжалявам, че е трябвало да дойдете тук – добавих.

Той стисна юмруци, но не да ме удари, а като още по-силен израз на безсилието и отчаянието си. Притисна юмруци до гърдите си.

Доктор Джесъп никога преди не беше идвал в дома ми. Знаех, че той вече не принадлежи на Пико Мундо, но отричах този факт и продължих да му говоря дори след като станах от леглото.

– Да не би да съм оставил вратата незаключена?

Докторът поклати глава. Очите му се замъглиха от сълзи, но той нито веднъж не изхленчи и не изскимтя.

Взех джинси от дрешника, нахлузих ги и казах:

– Напоследък съм станал разсеян.

Той разтвори юмруците и се втренчи в треперещите си длани. Закри лицето си с тях.

– Искам да забравя толкова много неща – продължих, докато си обувах чорапите и обувките, – но на паметта ми убягват само дреболии. Като например къде съм си оставил ключовете, заключил ли съм вратата, свършило ли ми е млякото...

Доктор Джесъп беше рентгенолог в местната болница „Каунти Дженерал Хоспитал“. Мил и тих човек, макар и преди да не е бил толкова тих.

Тъй като бях спал гол до кръста, извадих бяла тениска от чекмеджето.

Имах няколко черни тениски, но повечето ми бяха бели. В допълнение към няколкото чифта сини джинси имах и два бели панталона.

Дрешникът беше малък, но наполовина празен. Както и долните чекмеджета на тоалетното ми шкафче.

Нямам костюми. Нито вратовръзки, нито пък обувки, които трябва да се лъскат.

За студено време имам два дебели пуловера.

Веднъж в пристъп на безумие си купих плетена жилетка. Но осъзнах, че съм внесъл силен елемент на сложност в гардероба си, и още на следващия ден я върнах в магазина.

Моят приятел и духовен учител Осуалд Бун ме беше предупредил, че стилът ми на обличане представлява сериозна заплаха за производителите на конфекция.

Неведнъж бях забелязвал, че дрехите в гардероба на Ози са с такива огромни размери, че сякаш да се загубя в тях.

Доктор Джесъп беше бос, с памучна пижама, измачкана от въртенето в леглото.

– Сър само ако можехте да кажете нещо. Много бих искал да ви чуя.

Вместо да заговори, рентгенологът свали ръцете си от лицето, обърна се и излезе от спалнята ми.

Погледнах стената над леглото. Там, окачено в рамка, виси картонче от машина за предсказване на бъдещето. От онези машини, дето ги има по панаирите и увеселителните паркове. На него пишеше **СЪДЕНО ВИ Е ЗАВИНАГИ ДА СТЕ ЗАЕДНО**.

Всяка сутрин аз започвам деня си с четенето на тези думи. Всяка вечер, преди да заспя, ако сънят изобщо ме споходи, ги препрочитам отново по няколко пъти.

Вярвам, че в живота има определен смисъл. Както и в смъртта.

Взех мобилния си телефон от нощното шкафче. Първият запаметен номер е на шериф Уайът Портър, шеф на полицейския участък в Пико Мундо. Вторият е домашният му номер. Третият – на мобилния му телефон.

Често звънях на Уайът Портър посред нощ и го виках да дойде.

Включих лампата в хола и открих, че доктор Джесъп е стоял в тъмното, сред преоценените мебели, с които беше обзаведено жилището ми.

Когато отидох до външната врата и я отворих, той не ме последва.

Макар че беше дошъл да търси помощта ми, не можеше да намери у себе си кураж за онова, което предстоеше.

Под червеникавата светлина на старата бронзова лампа с обшит с мъниста абажур жалката мебелировка – старомодните фотьойли, тумбестите викториански табуретки, репродукциите на Максфийлд Париш, карнавално шарените стъклени вази – очевидно го привличаше.

– Не се обиждайте, но мястото ви не е тук – казах.

Доктор Джесъп ме погледна смирено.

– Това място е изпълнено с минало. Има място за мен и Елвис, за спомени, но не и за друг.

Излязох в коридора и затворих вратата.

Апартаментът ми заедно с още един се намира на първия етаж на преустроена викторианска сграда. Някога в тази къща беше живяло само едно семейство, но и сега си има своя чар.

Години наред живях под наем в стая над един гараж. Леглото ми беше само на метър-два от хладилника. Тогава животът беше по-прост, а бъдещето – предвидимо.

Смених стаята за този апартамент не защото ми трябваше повече пространство, а защото завинаги ще принадлежа на това място.

Вратата на къщата беше остъклена. Нощта навън изглеждаше чиста и ясна, подредена и разбираема.

Когато излязох на външната площадка, нощта се оказа като всички останали: дълбока, загадъчна, застинала в готовност всеки момент да се превърне в хаос.

От стълбите към пътеката, оттам – към тротоара. Огледах се за доктор Джесъп, но не го видях никъде.

В пустинните възвишения, които са се прострели далеч на изток от Пико Мундо, зимата може да бъде много студена. Докато в ниската пустиня нощта е топла дори през февруари. Лавровите дървета шептяха и въздишаха на галещия ги вятър, а мушичките се тълпяха около уличните лампи.

В околните къщи беше тихо, а прозорците им бяха тъмни. Кучетата не лаеха. Совете не се обаждаха. По улиците нямаше пешеходци, нито коли. Всичките жители на градчето сякаш се бяха пренесли на небето и бяха оставили само мен да понеса царството на ада на земята.

Когато стигнах до ъгъла, доктор Джесъп се присъедини към мен. Пижамата и късният час предполагаха, че е дошъл в апартаментата ми от неговия дом на Джакаранда Уей, на пет пресечки на север от къщата, в която живея, в по-хубав квартал от моя. Сега ме поведе натам. Можеше да лети, но се влачеше като охлюв. Аз се затичах и се оказах далеч пред него. Въпреки че изтръпвах при мисълта какво бих могъл да видя, исках да свърша по-бързо с това. Знаех само, че нечий живот е в опасност.

На средата на пътя се сетих, че можех да взема шевролета. Откакто имах шофьорска книжка, през повечето време не разполагах със собствена кола, а заемах от приятели, ако ми потрябваше. Миналата есен наследих „Шевролет Камаро Берлинета Купе“, модел 1980 година.

Често забравям, че вече имам автомобил. Когато мисля прекалено много за возилото, притежанието на няколкото тона желязо ме потиска. И тъй като се стремя да не мисля за колата, често забравям, че я имам.

Тичах под осеяното с кратери лице на сляпата луна.

Къщата на Джесъп на Джакаранда Уей е в южняшки стил от бели тухли и с елегантни орнаменти. До нея се издига чудата викторианска постройка с толкова много декоративни елементи, че наподобява сватбена торта. От другата страна пък има сграда, която може да се оприличи на барок, но е доста грозна.

Никои от тези архитектурни стилове не се вписва добре в пустинята с палмовите дървета и субтропически храсти. Градът ни е основан през 1900 година от преселници от Източния бряг, които са избягали от суровите зими, но са донесли със себе си зимната архитектура и настроение.

Тери Стомбоу, моя приятелка и работодателка, собственичка на пико Мундо Григ, твърди, че тази неуместна архитектура е по-добра от многото белосани къщи с чакълести покриви, характерни за пустинните градове в Калифорния.

Предполагам е права. Рядко съм излизал от Пико Мундо и никога не съм напускал очертанятията на окръг Маравиля.

Дните ми са прекалено заети и напрегнати, за да си позволя да пътувам. Дори не гледам телевизионните канали от типа на „Нешънъл Джогеографик“. Радостите на живота могат да се открият навсякъде. Далечните кътчета на планетата предлагат само екзотични начини да страдаш.

Освен това светът отвъд Пико Мундо е обитаван от непознати и чужди хора, а на мен и така ми е достатъчно трудно да се оправям с мъртвите, които някога съм познавал.

В някои от прозорците на къщата на Джесъп грееше мека светлина. Повечето обаче бяха тъмни.

Когато стигнах стълбите пред къщата, доктор Уилбър Джесъп вече ме чакаше там.

Вятърът рошеше косата му и подръпваше пижамата му. От друга страна, не разбирах защо вятърът изобщо му оказва някакво въздействие. Луната го освети и хвърли сянка.

Опечаленият рентгенолог се нуждаеше от утеха, преди да събере достатъчно сили и да ме въведе в къщата, където без съмнение лежеше мъртъв той, а може би и някой друг.

Прегърнах го. Макар да беше само дух и само аз можех да го видя, Джесъп ми се стори топъл и напълно осезаем.

Сигурно виждам мъртъвците и дори съм в състояние да ги пипна не защото наистина е така, а защото ми се иска да е така. Може би с помощта на тази неведома сила ще мога да победя смъртта.

Свръхестествената ми дарба може би се крие не в ума, а в сърцето. Сърцето е художникът, който нанася багрите си върху всичко, което го безпокои и тормози, и по този начин проектира върху платното една по-ярка и по-гуширана версия на истината.

Доктор Джесъп беше безпльтен, но се облегна с цялата си тежест върху мен. Разтросе се от ридания, ала остана безмълвен.

Мъртвите не могат да говорят. Сигурно знаят за смъртта неща, в които на живите е забранено да бъдат посвещавани.

В този миг способността ми да говоря не ми даваше никакво предимство. Думите не го успокоиха. Само възмездието и тържеството на справедливостта можеха да утолят гнева му. А може би дори и те нямаше да могат.

Докато беше жив, той ме познаваше като Од Томас, известен местен персонаж. Някои – погрешно – ме мислят за герой, а повечето за ексцентрик.

Од, тоест Чудака, не е прякор, а законно даденото ми име.

Историята на това име е доста интересна, но вече съм я разказвал. Работата е там, че родителите ми са странни. И то много.

Предполагам, че доктор Джесъп приживе ме намираше за интересен и забавен, загадъчен. Мисля, че ме харесваше.

Едва сега, в смъртта си, той ще ме опознае истински в ролята ми на спътник на чакащите в предверието мъртви души.

Виждам ги, но ми се иска да не ги виждах. Само че ценя прекалено много живота, за да обърна гръб на мъртвите, защото те заслужават компанията ми, задето са страдали на този свят.

Когато доктор Джесъп се отдръпна на няколко крачки от мен, той се беше променил коренно. Раните се очертаваха върху тялото му.

Беше ударен в лицето с тъп предмет, може би дълга тръба или чук. Неколкократно. Черепът му беше счупен, лицето – обезобразено.

Разкъсан и изпочупен. По ръцете му се виждаше, че отчаяно се е опитвал да се защитава – или че се е притекъл на помощ на някого. Единственият човек, който живееше с него, беше синът му Дани.

Жалостта ми към жертвата беше надмината от ярост – опасна емоция, заслепяваща разсъдъка и приспиваща предпазливостта.

В такова състояние, към което не се стремя съзнателно и което ме плаши, което ме връхлита и обладава, аз не съм в състояние да се отклоня от това, което трябва да се направи. И се потапям дълбоко.

Приятелите ми, малцината от тях, които знаят тайните ми, мислят, че получавам божествено вдъхновение свише. Може би е временна

лудост.

Стъпка след стъпка, качвайки се по стълбите, оттам на площадката, аз все повече се замислях да се обадя на Уайът Портър. Притесняваше ме обаче, че докато позвъня и изчакам да пристигне полицията, Дани може да изчезне.

Външната врата беше открената.

Обърнах се и видях, че доктор Джесъп предпочита да блуждае в двора, вместо да влезе в къщата.

Раните му бяха изчезнали. Изглеждаше така, както го беше заваряла смъртта. И беше уплашен.

Преди да си отидат от този свят, дори мъртвите изпитват страх. Мислите си, че няма какво да губят, но понякога те са разтърсвани от тревоги – не за това, което ги чака в отвъдното, а за тези, които са оставили тук.

Бутнах вратата и тя се отвори плавно и тихо, като добре смазан механизъм на ловен капан.

Втора глава

Крушките в посребрените аплици – имитации на свещници, разкриха в коридора бели врати, всичките затворени, и стълби, водещи нагоре към мрака.

Мраморният под във фоайето беше чисто бял и сякаш беше мек като облак. Рубинено-сапфиреният персийски килим като че беше увиснал във въздуха подобно на вълшебно такси, очакващо пътник, любител на приключенията.

Прекрачих прага и стъпих върху облачния под. Килимът под краката ми остана неподвижен.

В подобна ситуация обикновено ме теглеше към затворени врати. През годините няколко пъти по време на поредното търсене ми се беше присънило, че се отваря бяла врата и нещо остро и студено ме пробжда в гърлото.

Винаги се събуждам, преди да умра, грачейки все едно, че съм още прободен. След това вече не мога да заспя, колкото и ранен да е часът.

Не смятам съновиденията си за знамения. Например никога не съм издил слон гол, докато се любя с Дженифър Анистън.

Изминаха седем години, откакто ми се яви тази паметна нощна фантазия. Тогавя бях четиринайсетгодишно момче. След толкова много време вече съм загубил надежда, че сънят с Анистън някога ще се сбъдне.

Но съм сигурен, че сценарият с бялата врата рано или късно ще ме сполети. Не знам дали просто ще ме ранят, ще ме осакатят за цял живот или ще ме убият.

Сигурно си мислите, че при това положение избягвам белите врати. Така сякаш да постъпя, ако не бях разбрал, че съдбата не може да се избегне или да се заобиколи. Цената, която платих за този урок, превърна душата ми в празна кесия само с две-три монети на дъното.

Предпочитам да ритна вратата и да посрещна онова, което ме чака вътре, отколкото да се обърна и да си тръгна. ИМ след това да остана до края нащрек – за всяко изскърцване на дръжка или врата зад гърба ми.

В този случай вратите не ме привлякоха. Интуицията ме поведе нагоре към стълбите.

Единствената бледа светлина в тъмния коридор на втория етаж идваше от две стаи.

Не бях сънувал нищо драматично за отворени врати. Влязох в първата без колебание и се озовах в спалня.

Кръвта от насилствена смърт потриса дори онези, които са свикнали с гледката ѝ. Червените пръски, капки, локви и дири създават неопределени Роршахови фигури, в които човек разчита само едно значение: че съществуването му е уязвимо и че наистина е смъртен.

Отчаяните алени отпечатъци от длани на стената бяха езикът на знаците, използван от жертвата: „Пощади ме, помогни ми, не ме забравяй, отмъсти за мен.“

На пода, близо до основата на кревата, лежеше трупът на доктор Уилбър Джемс, силно размазан и обезобразен.

Обруганата плът действа депресиращо и угнетяващо дори и на тези, които знаят, че тялото е само съд и че есенцията на човек е в духа.

Този свят, който има потенциала да е рай, в действителност е ад преди ада. Чрез нашата надменност и самолюбие сами сме го превърнали в такъв.

Вратата на съседната баня беше полуотворена. Побутнах я с крак.

Макар и затъмнена от изцапания с кръв абажур, светлината от лампата в спалнята не разкри нищо необичайно в банята.

Тъй като си давах сметка, че съм на местопрестъпление, не се докоснах до нищо. Стъпвах внимателно, за да запазя уликите. Някои смятат, че убийството се корени в алчността, но самата алчност рядко мотивира един човек да извърши убийство. За повечето покушения над личността причината, колкото и зловеща да е тя, е една и съща: хората, заслепени от насилие, убиват онези, на които завиждат и на които мечтаят да приличат.

Това не е само голямата трагедия на човешкото съществуване, но и естеството на политическата история на света.

Здравият разум, а не свръхестествена сила, ми подсказа, че в случая убиецът е мечтаел за щастливия брак, на какъвто доктор Джемс се радваше доскоро. Преди четиринайсет години рентгенологът се беше оженил за Карол Мейкпийс. Бяха родени един за друг.

Карол имаше седемгодишен син, Дани, и доктор Джемс го осинови.

С Дани бяхме приятели от деца, още от шестгодишни, когато открихме, че имаме общи интереси в картичките с рисунки на чудовища от дъвките. Аз размених с него марсианска стоновка, хранеща се с мозъци, за венериански метанов червей. Това скрепи приятелството ни и даде почва за дългосрочни почти братски взаимоотношения.

Бяхме привлечени един от друг и от факта, че бяхме различни, всеки по свой начин, от другите хора. Аз виждах мъртвите, преди да се пренесат в рая или ада, а Дани имаше остеогенезис имперфекта или чупливи кости.

Неговият и моят живот бяха определени и деформирани от недъзите ни. Моите деформации бяха предимно социални, неговите – повече физически.

Преди година Карол почина от рак. Доктор Джесъп го нямаше също и Дани остана сам.

Излязох от главната спалня и тихо, но забързано, се отправих по коридора към задната част на къщата. Минах покрай две затворени стаи и се насочих към отворената врата, откъдето идваше вторият източник на светлина. Стремях се да не оставям непроверено място.

След като веднъж направих грешката да гледам новините по телевизията, известно време се тревожех някой астероид да не се сблъска със Земята и да не заличи цялата човешка цивилизация в един миг. Журналистката беше казала, че е малко вероятно това да се случи, но не е невъзможно. В края на репортажа тя дори се усмихна.

Тревожех се за този астероид, докато не разбрах, че не мога да стора нищо, за да го спра. Аз не съм Супермен, а само майстор на аламинутите в грил-бар. Малко по-дълго се притеснявах за журналистката. Що за човек може да съобщи такава ужасна новина и после да се усмихне?

Ако някога отворя бяла врата и бъда прободен в гърлото – с железен шиш или каквото и да е друго – то сигурно ще е от ръката на телевизионна говорителка.

Приближих следващата отворена врата, прекрачих прага. Нито жертва, нито убиец.

Нещата, за които се тревожим най-много, никога не са тези, които пряко ни засягат. Винаги ни забиват най-коварно ножа в гърба, когато гледаме в съвсем друга посока.

Без съмнение това беше стаята на Дани. На стената зад неоправеното легло беше залепен плакат на Джон Мерик, истинския Човек-слон.

Дани имаше чувство за хумор по отношение на вродените деформации – повечето на крайниците. Той изобщо не приличаше на Мерик, но Човекът-слон си беше негов герой.

„Показвали са го навред като някакъв изрод – ми каза веднъж Дани. – Жените припадали при вида му, децата се разплаквали, силни мъже се разтрепервали. Мразели го и го ругаели. Но век по-късно по неговата биография беше направен филм и всички знаем името му. Кой знае по

име онзи негодник, който го е притежавал и го е показвал по панаирите? Или имената на онези, които са припадали, плаkali, треперели? Те отдавна са в земята, а той е безсмъртен. Освен това, когато е бил на показ, е носел на главата си готино наметало.“

По другите стени имаше плакати на непреходната сексбогиня Деми Мур, която в момента беше още по-прелъстителна, отколкото в серията реклами на „Версаче“.

Двайсетгодишен, метър и четирийсет и пет, макар да твърдеше, че е с пет сантиметра по-висок, прегърбен от ненормалния растеж на костите, което понякога се случваше, докато лекуваха честите му счупвания, Дани живееше скромно, но имаше велики мечти.

Когато отново излязох в коридора, никой не ме прободеше. Не го очаквах, но точно когато не го очаквах, е най-вероятно да се случи.

Дори и пустинният вятър да продължаваше да бушува навън, аз не го чувах зад дебелия стени на къщата, която в своя покой и хладина, с мириса на кръв, наподобяваше гробница.

Реших да не бавя повече обаждането до Портър. Излязох в коридора на втория, етаж, натиснах 2 на мобилния телефон и зачаках сигнал.

Когато той вдигна след второто позвъняване, гласът му звучеше така, сякаш е бил буден и преди да го потърся.

Застанал нащрек за появата на обезумяла телевизионна говорителка, аз заговорих тихо:

– Сър, извинете, че ви събудих.

– Бях буден. Седях с Луис Ламур.

– Писателят? Мислех, че е мъртъв.

– Мъртъв е като Дикенс и Марк Твен. Само не ми казвай, че пак си попаднал в неприятности, синко.

– Не се стремя съзнателно към неприятности, сър, вината не е моя. По-добре елате в къщата на доктор Джесъл.

– Надявам се да е само обир.

– Убийство. Трупът на Уилбър Джесъл е на пода в спалнята. Доста е сериозно.

– Къде е Дани?

– Мисля, че е отвлечен.

– Саймън.

Полицейският началник имаше предвид Саймън Мейкпийс – първия съпруг на Карол, бащата на Дани. Той беше пуснат от затвора преди четири месеца, след като беше излежал шестнайсетгодишна присъда за убийство по особено жесток начин.

- По-добре елате с подкрепление. И не вдигайте шум.
 - Някой още е там ли?
 - Имам такова усещане.
 - Не прави нищо, преди да дойда, Од.
 - Знаете, че не мога да чакам.
 - Не мога да разбера какъв е тоя зор при теб.
 - Нито аз, сър.
- Прекъснах разговора и прибрах телефона.

Трета глава

Тъй като предполагам, че Дани още е тук някъде и е държан против волята му, както и че най-вероятно беше на първия етаж, тръгнах към стълбите. Преди да заслизам надолу, воден от необясним импулс, се върнах и повторих маршрута.

Очаквах да се върна към двете затворени врати отдясно в коридора, между главната спалня и стаята на Дани, и да разбера какво ме чака отвъд тях. Както и първия път обаче не ме теглеше към тях.

Отляво имаше три други затворени врати. Никоя от тях също не ме привлече.

Освен, че можех да виждам духове – дарба, която охотно бих разменил за уменията на пианист-виртуоз или аранжор на цветя – притежавах и това, което сам наричах паранормален магнетизъм.

Когато не мога да намеря някого, излизам да се разходя навън пеша или с колелото, или кръстосвам улиците с кола, държаейки мислено пред очите си името или физиономията на човека. Напосоки се движа из улиците, което понякога ми отнема минути, а понякога и цял час. Накрая виждам този, който ми трябва. То е като да сложиш два магнита на масата и да гледаш как ги тегли един към друг.

Ключовата дума тук обаче е „поякога“.

Поякога моят паранормален магнетизъм функционира като прецизен швейцарски часовник. Друг път е като евтин пластмасов боклук, купен на битпазар.

Ненадеждността на този мой талант, разбира се, не е доказателство, че Бог е или жесток към чадата си, или безразличен. Макар че може да е едно от многото доказателства, че той има чувство за хумор.

Вината е в мен. Не мога да бъда достатъчно спокоен и отпуснат, за да може талантът ми да действа. Винаги ме занимават други мисли. В този случай: че Саймън Мейкпийс ще изскочи от някоя врата и ще ме пребие до смърт.

Продължих по посока на светлината, идваща от стаята на Дани. Там, където Деми Мур още изглеждаше ослепителна, а Човекът-слон продължаваше да поразява със сходството си с четириногите животни с хоботите. Спрях се на втория, по-късия коридор.

Къщата беше голяма. Построена през 1910 година от имигрант от Филадельфия, който беше забогатял от производството и продажбата на

сирене крема. Или гелигнит. Все забравям от какво точно.

Гелигнитът е силно избухлив експлозив, който се състои от подобна на желатин маса – смес от нитроглицерин и целулозни нитрати. През първото десетилетие на миналия век са го наричали желатинов динамит и е бил доста на мода в онези времена, когато са обичали да взривяват разни неща.

Сиренето крема си е сирене крема. То е много вкусно и се слага в доста ястия, но рядко избухва.

Бих искал да познавам детайлно местната история, но нямам толкова много време за четене. Мъртъвците непрекъснато ме занимават с проблемите си.

Завих наляво по втория коридор, в който беше доста тъмно. В дъното на коридора, до задното стълбище, блед лъч осветяваше отворена врата.

Лампата на стълбището беше изключена. Значи светлината идваше отдолу. Освен стаите и дрешниците от двете страни, които нищо не ме подтикваше да претърся, аз подминах и един асансьор. Хидравличното подемно устройство беше монтирано веднага след сватбата на Уилбър и Карол, преди Дани – тогава на седем години – да се премести в къщата. Ако страдате от остеогенезис имперфекта, често си чупите по нещо, при това и при най-малко усилие. На шест години Дани си беше счупил дясната китка, докато раздавал карти за игра.

Поради тази причина стълбите представляват сериозен риск за хората като него. А едно невръстно дете с неговия проблем, ако падне по стълбите, най-вероятно ще умре от тежки травми и пукване на черепа.

Макар и да не се страхувах от падане, задното стълбище ме плашеше. Стъпалата бяха спираловидни и тесни и човек не можеше да види по-далеч от половин метър пред себе си.

Интуицията ми подсказа, че някой ме чака горе. Вместо стълбите бих могъл да използвам асансьора, но щеше да вдигне твърде много шум. И когато се изкачех, Саймън Мейкпийс щеше да е готов да нанесе удара си. Не можех да се върна назад. Нещо ме подтикваше да слеза, и то бързо, в задните стаи на долния етаж.

Преди да осъзная какво върша, натиснах бутона на асансьора и веднага дръпнах пръста си, сякаш се убодох на нещо.

Вратите не се отвориха веднага. Асансьорът беше на долния етаж.

Докато моторът бучеше и хидравличният механизъм качваше кабинката нагоре с леко съскане, у мен се оформи план.

В интерес на истината думата план беше пресилена. По-скоро бях

намислил да използвам трик за отвличане на вниманието.

Асансьорът пристигна с кратък звън, толкова силен в гробната тишина, че чак подскочих, макар и да го очаквах. Когато вратите се отвориха, се напрегнах, но отвътре не изскочи никой.

Надникнах в кабината и натиснах бутона обратно за първия етаж.

Веднага щом вратите се затвориха, изтичах към стълбите и се втурнах надолу. Трикът имаше полза само докато асансьорът се движеше. Веднага щом слезеше долу, Саймън щеше да разбере, че ме няма вътре.

Предизвикващите клаустрофобия стълби ме отведоха в помещение за палта и обувки до кухнята. Подобна стая в къщата може би беше необходима за Филадельфия, в град с дъждовна пролет и снежна зима, но на жителя на изгаряната от слънцето пустиня Мохаве тя беше толкова нужна, колкото и зимни ботуши.

Поне не беше килер, пълен с гелигнит.

Оттам една врата водеше към гаража, а друга – към задния двор. През трета се влизаше в кухнята. Къщата първоначално не беше проектирана за асансьор. Хората от фирмата, заела се с монтирането, бяха принудени да го вместят в ъгъла на голямата кухня, което далеч не беше идеалният вариант.

Щом слязох в помещението със зимните дрехи, със световъртеж от извитите стъпала, звън обяви пристигането на асансьора на първия етаж.

Грабнах някаква метла, сякаш с нея можех да измета психопат, готов да извърши убийство. В най-добрия случай щях да го изненадам, като му бръкна в очите и го извадя от равновесие.

Метлата не ми придаваше кой знае какво душевно спокойствие, каквото бих имал, ако държах огнехвъргачка, но беше по-добре от подомиячка и определено с по-страховит вид от четката за бърсане на прах.

Застанах до вратата към кухнята и се приготвих да съборя Саймън, когато влети тук. Той обаче не влетя.

След известно време, което ми се стори достатъчно да се боядисат всички сиви стени в по-весел цвят, но което в действителност не беше по-дълго от петнайсет секунди, погледнах вратата за гаража. После вратата към задния двор. Дали Саймън Мейкпийс вече не беше изкарал Дани от къщата? Може би се намираха в гаража – Саймън зад волана на колата на доктор Джесъп, а Дани завързан и безпомощен на задната седалка.

Или може би сега прекосяваха двора и вървяха към портата. Саймън може би беше пристигнал със собствена кола и я беше паркирал на

алеята зад къщата.

Импулсът обаче ме поведе към кухнята.

Светеха само малките лампи над шкафовете, които осветяваха кухненските плотове. Въпреки това видях, че съм сам.

Независимо от зрителните си възприятия, усещах нечие присъствие. Някой сигурно беше клекнал и се криеше от другата страна на централно разположените плотове и печки.

Настръхнал като метлата, която държах, внимателно заобиколих. Гумените ми подметки тихо скърцаха по блестящия махагонов под.

Когато заобиколих три четвърти от работния „остров“, чух зад мен вратите на асансьора да се отварят.

Извъртях се рязко, очаквайки да видя Саймън, но вместо него пред мен се изправи непознат човек. Той е чакал до асансьора и като видял, че не съм в него, е разбрал, че е уловка. После е постъпил хитро и се е скрил в кабината малко преди да слеза в дрешника с обувките.

Тялото му беше гъвкаво и хлъзгаво като на змия. Зеленият му поглед светеше в тъмното, криещ в себе си чудовищни познания. Тези очи можеха да принадлежат само на някого, който знаеше безброй пътища за бягство от райската градина. Люспестите му устни се бяха извили във формата на свършената лъжа: усмивка, чрез която злото се преструваше на приятел и от която капеше отрова.

Преди да оприлича носа му на нещо, змиевидният негодник нанесе удара си. Натисна спусъка на електрошоков пистолет „Тейзър“ и изстреля две стрелички, свързани с тънки проводници към цевта. Стреличките пробиха тениската ми, забиха се в плътта ми и ме разтърсиха със силен шок.

За малко се почувствах като вещица, политнала на метла в облаци-те. Но магията бързо изчезна заедно с безполезната метла.

Четвърта глава

Когато ви разтърсят петдесет хиляди волта от тейзър, минава известно време, след което ви се струва, че танцувате.

Паднал на пода, наподобяващ размазана хлебарка, и тресейки се, лишен от контрол над движенията си, понечих да извикам, но вместо това само изхриптях.

След острата болка всеки нервен канал в тялото ми запулсира с такава сила, че имах чувството, че ги виждам ясно като магистрала на пътна карта.

Наругах нападателя ми, но от устата ми излезе само жалко скимтене, сякаш бях някакъв дебил.

Той се надвеси над мен и аз се уплаших, че ще ме стъпче. По вида му личеше, че обича да стъпква жертвите си. Ако в момента не беше с подковани ботуши, то беше сигурно защото ги беше дал на обущаря да ги оправи.

Ръцете ми се мятаха и се тресяха. Не можех да закрия лицето си, за да се предпазя.

Той заговори, но не разбрах нищо. Езикът, на който се опитваше да общува, приличаше на някакво пукане и прашене на жици при късо съединение. По начина, по който хвана метлата, предположих, че ей-сега ще ми размаже физиономията с металната дръжка до такава степен, че Човекът-слон ще изглежда като фотомодел в сравнение с мен. Вдигна я високо. Преди да я стовари в лицето ми обаче, рязко се извърна настрани. Нещо откъм предната част на къщата привлече вниманието му.

Очевидно беше чул шум, защото захвърли метлата и изчезна от къщата през задната врата.

Заради непрестанното бучене в ушите ми аз не чух това, което моят нападател беше чул, но предположих, че е пристигнал шерифът Портър с неговите хора. Бях му казал, че доктор Джесъп лежи мъртъв в спалнята на втория етаж, но той щеше да заповяда щателно претърсване на цялата къща. Много ми се искаше да не ме открият тук. От полицаите в Пико Мундо само шерифът знаеше за необичайните ми способности. Ако някога ме открият пръв на местопрестъплението, у полицаите ще възникнат доста неприятни въпроси. Вероятността някой от тях да отгатне, че понякога мъртвите се обръщат към мен, за да им помогна да получат възмездие, беше близка до нулевата.

Животът ми и без това е достатъчно странен и сложен. Поддържам връзка с реалността, като водя скромен начин на живот. Не пътувам. Почти винаги ходя пеша. Не празнувам. Не се интересувам от новини или от мода. Не ме вълнува политиката. Не правя планове за бъдещето. Откакто напуснах дома си на шестнайсет години, работя в кухня. Наскоро си взех отпуска, защото дори предизвикателството да правя хубави палачинки и хамбургери ми идваше прекалено много предвид всичките ми други проблеми.

Ако светът знаеше кой наистина съм аз, какво виждам и с какво се занимавам, още утре пред вратата ми щяха да се тълпят хиляди. Опечалени, търсещи правда, мнителни, обнадеждени, вярващи, скептици.

Те щяха да искат от мен да бъда посредник между тях и любимите им хора, които са изгубили. Щяха да настояват да разплета всяко мистериозно убийство. Някои от тях сигурно щяха да ме почитат като бог, други щяха да ме обявят за мошеник.

Не знам дали бих могъл да откажа на скърбящ и изпълнен с надежда човек. В случай че все пак го сторех, не съм сигурен дали щях да се харесвам като личност.

Но пък ако не върнех никого, те щяха да ме изтощат с тяхната любов и омраза. Щяха да се смелят с нуждата си и да ме превърнат в прах.

В момента, разтревожен да не ме открият в къщата на доктор Джепс, аз пълзях, гърчейки се, по пода. Вече не изпитвах силна болка, но още не бях възвърнал напълно контрола върху тялото си.

Сякаш бях някакъв Малечко-палечко в огромната кухня – стори ми се, че дръжката на вратата към килера е на височина пет метра от мен. С гумените си крака и ръце някак си се докопах до нея, не знам как успях.

Имам цял списък с неща, които не знам как съм успял да извърша. В крайна сметка всичко се свежда до постоянството и упоритостта.

Озовал се в килера, затворих вратата след себе си. В това тясно и тъмно пространство вонеше на някакви отровни химикали, каквито досега не бях помирисвал.

От миризмата на изгорял алуминий ми се повдигна. Никога преди не бях помирисвал изгорял алуминий и затова не знам как го разпознах, но бях сигурен, че е така.

В главата ми прашеше и пукаше, сякаш бях електрически Франкенщайн. Претоварените транзистори бучаха.

Най-вероятно сетивата ми за обоняние и вкус не бяха наред. Тейзърът временно ги беше извадил от строя.

Усетих нещо мокро по брадичката си. Помислих, че е кръв, но

установих, че ми текат лигите. При претърсването полицаите нямаше да подминат килера. Бях спечелил само минута-две, за да предупредя шерифа Портър.

Никога преди джобът не ми се е струвал толкова сложно устройство. Слагаш неща в него и после ги вадиш.

А сега вече от доста време не можех да си пъкна ръката в джоба на джинсите. Сякаш някой го беше зашил. Щом най-накрая си пъкнах ръката, не можах да я извадя. След неимоверни усилия я извадих, но установих, че не съм извадил мобилния си телефон.

Точно когато странните миризми се смениха от познатите ми аромати на картофи и лук, успях да извадя телефона и го отворих. Още с течещи лиги, но горд със себе си, набрах номера на шерифа.

Ако той лично участваше в претърсването на къщата, най-вероятно щеше да спре, за да вдигне телефона.

– Очаквах да се обадиш – каза Уайът Портър.

– Да, сър, тук съм.

– Звучиш ми смешно.

– На мен не ми е смешно. Уцелиха ме с тейзър.

– Я повтори.

– С тейзър. Лошият ме разтърси с ток.

– Къде си?

– Скрил съм се в килера.

– Това не е добре.

– По-добре е, отколкото да давам обяснения.

Шерифът държи на мен и също се стреми да ме предпази от нещастieto на известността.

– Гледката е ужасна – каза той.

– Да, сър.

– Много жалко. Доктор Джесъп беше добър човек. Ти само стой там и чакай.

– Сър, Саймън в момента може би извежда Дани от града.

– Блокирали сме пътищата.

От Пико Мундо можеше да се излезе само по два пътя. По три, ако се брояха и мъртвите.

– Сър, ами ако той отвори вратата на килера?

– Престори се на консерва.

Той затвори и аз прибрах телефона.

Известно време седях в тъмното. Опитвах се да не мисля за опасността, но никога не става така както искам. Сетих се за Дани. Той може

би още не беше мъртъв, но където и да се намираше, определено не му беше много комфортно.

Също като майка му природата го беше орисала с нещо, което застрашаваше живота му. Той имаше чупливи кости, майка му – ослепителна красота.

Най-вероятно Саймън Мейкпийс едва ли щеше да е обсебен от мисълта за Карол, ако тя беше грозна или просто хубавка. Едва ли щеше да убие човек заради нея.

Докато тези мисли витаеха в главата ми, аз почувствах, че си имам компания, макар и вратата да си оставаше затворена. Някой положи ръка на рамото ми, но това не ме стресна. Знаех, че новодошлият е доктор Джемсън, мъртъв и неспокоен.

Пета глава

Доктор Джесъп не беше опасен за мен приживе, нито пък сега имах причина да се страхувам от него. Понякога един полтъргайт – дух, който може да трансформира гнева си в енергия – е способен да нанесе поражения, но обикновено те са просто объркани и не целят да сторят зло. Чувстват, че имат недовършено дело на този свят, и обикновено това са хора, при които смъртта не е могла да повлияе на упоритостта им, с която са се отличавали в живота.

Духовете на крайно злите хора не блуждаят дълго из пространството, сеейки смут и убивайки живите. Това са си чисто и просто холивудски измислици.

Духовете на злодеите обикновено напускат този свят бързо, сякаш имат насрочена среща след смъртта, за която не смеят да закъснеят.

Доктор Джесъп вероятно беше минал през вратата на килера така лесно, както дъждът прониква през дима. Дори стените вече не бяха преграда за него.

Когато той положи дланта си на рамото ми, си казах, че сигурно ще седне като мен на пода и ще кръстоса по турски крака. Така и направи. Застана с лице срещу мен, което разбрах, когато стисна ръцете ми.

Тъй като не можеше да си върне живота, той искаше гаранции. Не беше необходимо да говори, за да го разбере.

– Ще направя всичко възможно за Дани – казах тихо.

Не целях думите ми да се приемат като гаранция. Още не бях спечелил подобно доверие от никого.

– Горчивата истина е – продължих аз, – че моите усилия могат да се окажат недостатъчни. И преди е ставало така.

Той ме стисна по-силно.

Уважението ми към него беше толкова голямо, че исках да му дам кураж да си тръгне от този свят и да приеме покоя на смъртта.

– Сър, всички знаят, че бяхте много добър съпруг на Карол. Но те може би нямат представа колко добър баща бяхте на Дани.

Колкото по-дълго витае една освободена душа, толкова по-вероятно е тя да остане тук, в нашето битие.

– Вие бяхте така мил да приемете седемгодишно дете със сериозни проблеми със здравето. И винаги го карахте да чувства, че се гордеете с него, че се гордеете с неговия стоицизъм и смелост.

Съдейки по стойностния живот, който беше живял, доктор Джесъп нямаше причина да се страхува от отлитането си. Оставането му тук, от друга страна – като ням наблюдател, неспособен да влияе на събитията – му гарантираше нещастно съществуване.

– Той ви обича, доктор Джесъп. За него вие сте истинският му баща, единственият му баща.

Бях благодарен за абсолютния мрак и за неговото мъртвешко мълчание. Вече би трябвало да съм имунизиран срещу тъгата на другите и срещу трагедиите на онези, които умират преждевременно, без да се сбогуват. Въпреки това от година на година ставам все по-уязвим и за двете категории хора.

– Знаете си го Дани – продължих аз. – Остроумен, закачлив. Винаги е готов да отвърне. Но аз знам как се чувства в действителност. А и вие със сигурност знаете колко много означавахте за Карол. Тя направо сияеше от любовта си към вас.

Замълчах. Ако си прекалено припрян с тях, те се вкопчват и дори изпадат в паника.

В подобно състояние престават да виждат пътя, моста между двете битиета, вратата или каквото там е.

Дадох му време да обмисли казаното от мен. После продължих:

– Вие направихте толкова много на този свят, изпълнявахте честно призванието си. Това е напълно достатъчно.

След поредния период на взаимно мълчание той пусна ръцете ми.

Тъкмо когато загубих контакта с него, вратата на килера се отвори. Светлината от кухнята прогони тъмнината и над мен се надвеси шерифът Портър.

Той е доста едър, със закръглени рамене и издължено лице. Хората, които не могат правилно да разчетат характера по очите му, си мислят, че е потънал в меланхолия.

Изправих се на крака и разбрах, че ефектът от тейзъра още не е преминал. В главата ми отново се появиха електрически тръпки.

Доктор Джесъп си беше тръгнал. Може би най-накрая беше отишъл в другия свят. Може би отново витаеше в двора отпред.

– Как се чувстваш? – попита ме шерифът.

– Изпържен.

– Тейзърите не нанасят тежки поражения.

– Не ви ли мирише на изгоряла коса?

– Не. Мейкпийс ли беше?

– Не. – Двамата с Портър влязохме в кухнята. Някакъв

змиеподобен тип. Намерихте ли Дани?

- Той не е тук.
- Не съм съгласен.
- На пътя е чисто. Иди на алеята.
- Отивам.
- Чакай ме при дървото на смъртта.
- Ще чакам.
- Добре ли си, синко?
- Езикът ме сърби.
- Можеш да го почешеш, докато ме чакаш.
- Благодаря.
- Од?
- Да?
- Върви.

Шеста глава

Дървото на смъртта е от другата страна на алеята, на една пресечка от дома на Джесъп, в двора на Ин.

През лятото и есента високата трийсет и два метра бругмансия е окичена с жълти продълговати цветя. Понякога цъфтят над сто цветчета, може би дори двеста. Всяко цветче е дълго от двацет и пет до петдесет сантиметра в зависимост от клоните.

Господин Ин много обича да изнася лекции за смъртоносната природа на красивата бругмансия. Всяка част от дървото – корени, ствол, кора, листа, чашки, цветя – е силно отровна.

Само едно късче от негов лист предизвиква кървене от носа, ушите и очите, както и смъртоносна диария. Само за минута зъбите ти опадат, езикът ти почернява, а мозъкът ти започва да се втечнява.

Може би е малко преувеличено. Когато господин Ин за пръв път ми разказа за дървото, бях на осем години и запомних за цял живот неговото зрелищно описание на отравянето с бругмансия.

Защо господин Ин (и жена му) се гордееха толкова много, че са посадили и отгледали дървото на смъртта, аз не знам.

Еми и Пука Ин са американци от азиатски произход, но не се занимават с екзотични езотерични науки. Твърде добри са, за да посвещават времето си на зловещи експерименти в голяма секретна лаборатория, издълбана в скала дълбоко под къщата.

Дори и да разполагаха с възможности да унищожат света, не мога да си представя човек на име Пука да натисне червеното копче на машината на апокалипсиса.

Семейство Ин посещават проповедите в църквата „Сейнт Бартоломео“. Той е член на „Рицарите на Колумб“. Тя посвещава десет часа седмично на благотворителна работа към църквата.

Семейство Ин често ходят на кино, а Еми е болезнено сантиментална и плаче по време на любовни и патриотични сцени и когато някой от героите умре. Дори Пука веднъж плака, когато Брус Уилис неочаквано беше прострелян в ръката.

Въпреки всичко година след година, през всичките три десетилетия съвместен брачен живот, след като осиновиха и отгледаха две сирачета, те старателно се грижеха за дървото на смъртта: торяха го, поливаха го, подрязваха клоните му, пръскаха го срещу вредители. Смениха задната

веранда с много по-голяма, от секвоя. Обзаведоха я с мебели, за да могат да седят заедно на закуска или по време на топли вечери в пустинята и да се възхищават на великолепно смъртоносно творение на природата.

Тъй като не исках да ме забележат органите на реда, които сигурно в момента непрекъснато влизаха и излизаха от къщата на Джемс, и така щеше да продължи до сутринта, аз влязох през портата в задния двор на Ин. Понеже сядането на верандата без покана беше проява на лоши обноски, седнах в двора, под бругмансията.

Осемгодишното хлапе в мен се запита дали тревата беше абсорбирала отровата от дървото. Ако наистина беше толкова силна, отровата можеше да проникне през джинсите ми.

Мобилният ми телефон иззвъня.

– Ало?

– Здравсти – обади се женски глас.

– Кой е?

– Аз.

– Мисля, че сте сгрешили номера.

– Така ли мислиш?

– Да.

– Разочарована съм.

– Случва се.

– Знаеш ли кое е първото правило?

– Казах вече, че...

– Трябва да си сам.

– ...сте сбъркали номера.

– Толкова съм разочарована от теб.

– От мен?

– Много.

– Заради сгрешения номер ли?

– Това е направо жалко – каза тя и затвори.

Номерът на жената беше скрит и на екрана не се изписа нещо.

Революцията в телекомуникациите не винаги улеснява общуването.

Вторачих се в телефона, в очакване тя отново по погрешка да ме набере, но апаратът не звънна. Затворих го и го прибрах. В далечината вятърът сякаш пробиваше дупка в пустинята.

Отвъд неподвижните клони на бругмансията, които бяха покрити с листа, но щяха да цъфнат чак в края на пролетта, на високия нощен небосвод звездите сияеха ярко, а сребристата луна излъчваше мека

светлина.

Когато погледнах часовника си, се изненадах – 3:17 часа сутринта. Бях минали само трийсет и шест минути, откакто се бях събудил и открил доктор Джесъп в стаята си.

Бях загубил представа за времето и си мислех, че всеки момент ще съмне. Петдесетте хиляди волта сигурно бяха повредили и часовника ми, но още повече бяха объркали времевата ми ориентация.

Ако клоните на дървото не закриваха такава голяма част от небето, щях да потърся Касиопея, съзвездие, което имаше особено значение за мен. В древногръцката митология Касиопея е майка на Андромеда.

Една друга Касиопея, но не митологична, а истинска, беше майка на дъщеря, която тя беше кръстила Бронуен. И Бронуен е най-милият човек, когото познавам.

Когато съзвездието Касиопея застане над нашето полукълбо и го видя на небето, не се чувствам толкова самотен.

Това не е разумна реакция на съчетание от звезди, но сърцето не може да живее само по законите на логиката. Абсурдността е много ефикасно лекарство, стига да не се предозира.

Една полицейска кола с изгасени фарове спря пред портата на Джесъп.

Станах от пейката и ако седалището ми беше отровено, то поне още не беше окапало.

Когато се настаних на предната седалка и затворих вратата, шерифът Портър ме попита:

– Как е езикът ти?

– Моля?

– Още ли те сърби?

– А, не. Спря.

– Няма ли да е по-добре ти да караш?

– Да, но ще ми е трудно да обясня как аз, работникът от ресторанта, кара полицейска кола.

Докато се движехме по алеята, шерифът включи фаровете и изрече:

– Какво ще кажеш да обикаляме улиците и когато почувстваш, да ми кажеш накъде да завия?

– Да опитаме. – Тъй като беше изключил полицейската радиостанция, аз го попитах: – Няма ли да искат да се свържат с вас?

– В къщата на Джесъп ли? Нямаме повече работа там. Криминалистите ще довършат започнатото. Разкажи ми повече за типа с тейзъра.

– Имаше зли зелени очи. Беше гъвкав и пъргав като змия.

– Сега на него ли се настройваш?

– Не. Зърнах го много за кратко, преди да ме парализира с тока. За да действам по-ефективно, ми е необходима по-ясна мислена картина. Или име.

– Значи Саймън?

– Не знаем със сигурност дали Саймън е замесен.

– Залагам си главата, че е. Убиецът е продължил да налага Уилбър Джесъп много след като той вече е бил мъртъв. Това убийство е извършено със злоба. Но не е бил сам. Имал е съучастник. Може би някой, с когото се е запознал в затвора.

– Ще опитам с Дани.

Мълчаливо изминахме няколко пресечки.

Стъклата на колата бяха свалени. Въздухът изглеждаше чист, но носеше в себе си миризмата на пясък от Мохаве, в чиито простори се намираще нашето градче.

Гумите газеха по килима от лаврови листа и те хрущяха под тежестта на автомобила.

Пико Мундо приличаше на изоставен град.

Шерифът няколко пъти ме погледна крадешком и каза:

– Мислиш ли да се връщаш на работа в закусвалнята?

– Да, сър. Рано или късно ще се върна.

– По-добре да е рано. На хората им липсват твоите пържени картофи.

– Поук също ги прави хубави – отвърнах аз, имайки предвид Поук Барнек, другия работник, който приготвяше аламинутите в „Пико Мундо Грил“.

– Не са лоши, но не могат да се сравняват с твоите. Нито палачинките му.

– Никой не може да прави пухкави палачинки като моите.

– Това някаква кулинарна тайна ли е?

– Не, сър. Вроден инстинкт.

– Дарба за палачинки.

– Да, сър, така изглежда.

– Почувства ли привличане вече?

– Не, още не. И ще е по-добре да не говорим за това. То просто ще се случи.

Шерифът въздъхна.

– Не знам дали някога изобщо ще мога да свикна с тези паранормални шуротии.

– Самият аз досега не съм свикнал, а и едва ли ще свикна.

Между две палми пред гимназията на Пико Мундо беше опънат голям надпис: „ГУЩЕРИ, НИЕ СМЕ С ВАС“.

Когато бях ученик в същата гимназия, спортният ни отбор се казваше „Смелите“. Мажоретките носеха на главите си ленти с пера. Това се възприемаше като обида към местните индиански племена, макар че нито един индианец не се оплака.

От администрацията на училището промениха „Смелите“ на „Гущерите“ – на името на Хелодерма Суспектум или големите отровни гущери, обитаващи пустинята Мохаве. Обаче нито във футбола, нито в баскетбола, бейзбола, бягането и плуването „Гущерите“ не можаха да достигнат резултатите на „Смелите“. Повечето от местните обвиняваха за това треньорите.

Някога вярвах, че всички образовани хора са наясно, че някой ден астероид може да се блъсне в Земята и да унищожи човешката цивилизация. Но може би повечето от тях още не бяха чули за подобен апокалиптичен сценарий.

Сякаш прочел мислите ми, шерифът Портър се обади:

– Можеше и да е по-лошо. Жълтият миризлив бръмбар от Мохаве е застрашен от изчезване биологичен вид. Можеха да кръстят отбора „Миризливите бръмбари“.

– Наляво – казах и той зави на следващото кръстовище.

– Ако Саймън изобщо искаше да се върне тук, щеше да го стори преди четири месеца, когато го пуснаха от затвора във Фолсъм. През октомври и ноември бяхме изпратили допълнителни патрули в квартала на Джесъп.

– Дани каза, че са взели предохранителни мерки в къщата. Сложили по-здрави брави на вратите, монтирали по-добра алармена система.

– Значи Саймън се е изхитрил и е изчакал. Обикновено рано или късно всички се отпускат и свалят гарда. В интерес на истината, след като ракът погуби Карол, не очаквах Саймън да се върне в Пико Мундо.

Преди седемнайсет години, ревнив до побъркване, Саймън Мейкпийс си внушил, че младата му жена му изневерява. И се лъгал.

Убеден, че докато е на работа, в къщата му се вършат греховни неща, той се опитал да разбере от четиригодишния си син името на неканения гост. И тъй като такива гости нямало, Дан не могъл да му каже нищо. Тогава Саймън го хванал за раменете и го разтърсил.

Крехките кости на момчето изпукали. Счупили се две ребра, лявата ключица, лявата и дясната раменни кости, дясната лъчева кост, дясната

лакътна кост и костите на дясната му китка.

След като не могъл да изкопчи от сина си името на натрапника, Саймън отвратен го захвърлил и му счупил още дясното бедро, десния пищял и всички костици на дясното му стъпало.

В това време Карол пазарувала в магазина. Когато се върнала, открила Дани сам, в безсъзнание и с кръвоизливи. Острият край на счупената раменна кост стърчал от ръката му.

Уплашен от обвиненията за насилие срещу деца, каквито биха отпавили срещу него по съдебен път, Саймън избягал. Давал си сметка, че скоро може да не се радва на свободата.

Тъй като нямало какво да губи, а значи и нямало какво да го спира, той се закле да отмъсти на мъжа, когото най-много подозирал в прелюбодеяние с жена си. Но тъй като изобщо нямало любовник, той просто извършил поредния си акт на жестокост и насилие.

Люис Холман, с когото Карол се виждала няколко, пъти, преди да се омъжи, бил основният заподозрян на Саймън. Той издебнал Холман, блъснал го с форд експлоръра си и го убил.

В съда твърдял, че намерението му било само да спласи Холман, а не да го убие. Подобно твърдение противоречало на факта, че след като блъснал с колата жертвата си, той няколко пъти прегазил тялото.

Разкажал се и дори се разплакал. Когато седнал на скамейката на подсъдимия, изобщо не се оправдавал, нито отричал. Няколко пъти се молил в съдебната зала.

Бил осъден за предумишлено убийство, но съдът отхвърлил искането за най-тежко наказание, за каквото настоявало обвинението.

Ако същите съдебни заседатели можеха да се съберат отново в същия състав и отново да гласуват, без съмнение единодушно щяха да одобрят смяната на името на отбора от „Смелите“ на „Гущерите“.

– Завийте надясно – казах на шерифа.

След като бил осъден на лишаване от свобода, Саймън излежал цялата си присъда за предумишлено убийство, извършено с особена жестокост. После бил пуснат да върви където си поиска и да прави каквото си поиска.

Ако наистина се беше върнал в Пико Мундо, той щеше да отвлече сина си.

В писмата, които пишел от затвора, Саймън определял като невярност и предателство развода на Карол и втория ѝ брак. Хората с неговия психологичен профил често стигат до подобна крайност – щом не могат да имат желаната от тях жена, значи никой не трябва да я има.

Ракът отне Карол от Уилбър Джесъп и от Саймън. Но Саймън вероятно още изпитваше желание да накаже мъжа, заел неговото място в сърцето на Карол.

Където и да беше в момента Дани, той със сигурност беше в някое ужасно място.

Макар и да не беше толкова крехък психически и физически както преди седемнайсет години, Дани все пак не можеше да мери силите си със Саймън Мейкпийс. И не беше в състояние да се защити.

– Да минем през Кемпс Енд – предложих аз.

Кемпс Енд е мрачен квартал, където умират всички светли мечти и където по-често се раждат черни сънища. Проблемите с мъртъвците често ме отвеждаха към тези улици.

След като шерифът увеличи скоростта, аз добавих:

– Ако е Саймън, той не би се занимавал с Дани твърде дълго. Дори съм изненадан, че не го е убил в къщата заедно с доктор Джесъп.

– Защо мислиш така?

– Саймън не вярваше, че може да създаде син с вродени дефекти. За него остеогенезис имперфекта означаваше, че Дани е плод на изневяратата на Карол.

– И всеки път, когато погледне Дани... – Не беше необходимо шерифът да довършва изречението. Момчето беше голям всезнайко, но въпреки това ми харесваше.

Залязвайки на запад, луната беше станала по-жълта. Скоро може би щеше да придобие оранжев цвят – подобна на тиква-фенер с изрязани очи и уста. Така нетипично за този сезон на годината.

Седма глава

Улични лампи, подредени в равни редици. Лунната светлина огряваше равномерно къщите с изронена мазилка, изкорубени дъски и олющена боя и им придаваше романтичен облик. Някъде изскърца веранда, счупеното стъкло на прозореца на друга къща беше залепено с тиксо.

Докато чаках да ми дойде вдъхновението, шерифът Портър кръстосваше улиците на Кемпс Енд, сякаш беше тръгнал на рутинен патрул.

– След като не работиш в „Грил“ сега, как си прекарваш времето?

– Чета доста.

– Книгите са дар от Бога.

– И размишлявам много повече отпреди.

– Аз го правя само от време на време.

– Понякога и кратките размисли са прекалено мъчителни.

Отпред се появи къща с неокосена морава, до нея – къща с мъртва морава, а моравата пред съседната на нея къща отдавна беше заменена от чакъл.

Явно дърветата в този квартал скоро не бяха докосвани от опитните ръце на градинар. Онова, което не беше унищожено от некадърно подрязване, беше оставено да си расте на воля.

– Иска ми се да вярвах в прераждането – изрекох аз.

– А на мен не. Щом веднъж си се впуснал по пътя на живота, това е достатъчно изпитание. Каж ми, че съм издържал или съм се провалил, мили боже, но не ме карай да повтарям класа отново.

– Ако в този живот искаме страшно много нещо, което не притежаваме, може би бихме могли да го имаме в следващия.

– Или може би като го нямаме, се примиряваме и се задоволяваме с по-малкото, благодарни сме на съдбата и за онова, което имаме. Може би това е урокът, който трябва да научим.

– Веднъж ми казахте, че господ ни е създал, за да ядем колкото се може повече добра мексиканска храна. И когато се наситим, е време да си вървим.

– Не си спомням да са ми чели подобно нещо в неделното училище. Възможно е да съм изпил две-три бутилки „Негра Модело“, в резултат, на което съм се изпълнил с подобни богословски проникновения.

– Би било невъзможно да се радваш на хубав живот и да избегнеш горчивината в квартал като този.

Пико Мундо е богато градче. Но колкото и да е голямо благополучието, то не е достатъчно да премахне изцяло мизерията и нещастieto, а и мързелът не се влияе от възможностите за развитие, които Бог ни предоставя.

Тук-там къщите, с които стопаните можеха да се гордеят, прясно боядисаните стени, правите огради и добре оформените храсти рязко контрастираха със съборетините и разрухата, които бяха характерни за повечето имоти в Кемпс Енд. Всеки оазис на подреденост съществуваше сам за себе си и не внушаваше оптимизъм за бъдещето на общността, а вместо това приличаше на слаб бент, който не можеше да издържа повече под силния напор на хаоса.

Улиците породиха у мен известно вълнение, но макар че от доста време обикаляхме, аз не почувствах Дани и Саймън да са някъде наблизо.

По мое предложение потеглихме към по-приветлив квартал и шерифът каза:

– Тук животът е по-лош и от този в Кемпс Енд. А някои дори са доволни. Мисля си, че жителите на Кемпс Енд биха могли да ни научат на някои неща за щастието.

– Аз съм щастлив и доволен – уверих го.

Той помълча, после отвърна:

– Ти си в душевен мир, синко. Има голяма разлика.

– И каква е тя?

– Ако си спокоен и ако не изпитваш прекалено големи надежди, мирът ще дойде при теб. Той е благодат. Но трябва съзнателно да го избереш.

– Лесно ли е? Просто ей-така да го избереш?

– Решението за избор не винаги се взима лесно.

– Струва ми се, че доста хора са си блъскали главите над това.

– Понякога намираме убежище в нещастieto, някакъв странен душевен комфорт.

Той отново замълча, аз също нищо не казах.

– Но каквото и да се случи в живота – продължи Портър, – щастието винаги ни чака и е готово да се притече насреща ни.

– Сър, и това проникновение ли ви дойде след три бутилки „Негра Модело“? Или може би бяха четири?

– Трябва да са били три. Никога не пия четири.

Когато се озовахме в центъра на града, стигнах до извода, че свръхестественият ми магнетизъм в момента не функционира, каквато и да

беше причината. Може би трябваше аз да шофирам. Може би шокът от тейзъра временно беше прекъснал захранването на свръхестествените ми способности.

Или може би Дани вече беше мъртъв и подсъзнателно аз не исках да стигна при него, за да не намеря жестоко обезобразения му труп.

По мое искане в 4:04 часа сутринта според часовника на фасадата на Банк ъф Америка шерифът Портър спря и ме остави пред северната страна на Мемориъл Парк в центъра на града.

– Явно не съм в състояние да ви помогна – казах аз.

И преди ми се беше случвало, когато са въввлечени мои близки, към които изпитвам силни лични чувства, дарбата да ме подведе. Може би подобно на мигрената и опиянението емоциите смущават свръхестествените способности.

Дани Джесъп ми беше като роден брат. Обичах го.

Предполагам, че източникът на моя паранормален талант е много по-висш от този на генетичната мутация и затова обяснението за проблемите с функционирането му е много по-сложно и заплетено. Може да се дължи и на обстоятелствата, че тази по-висша сила иска да ме предпази да употребя дадените ми способности за лични интереси или пък да не се възгордявам твърде много.

Ако бях унижен, за да ми се даде урок, то аз си взех поука. Бяха минали няколко дни, откакто секването на моите способности ме беше довело до отчаяние и ме караше да не ставам от леглото, все едно че съм окован в него с вериги.

Когато отворих вратата на колата, за да слеза, шерифът ми каза:

– Сигурен ли си, че не искаш да те закарам до дома?

– Не, благодаря ви, сър. Не ми се спи, зареден съм с енергия и съм гладен. Тъкмо ще закуся в „Грил“.

– Те отварят чак в шест.

Слязох, наведох се и го погледнах в очите.

– Ще поседна в парка и ще нахраня гълъбите.

– В града нямаме гълъби.

– Тогава ще нахраня птеродактилите.

– Кажы си, че ще седнеш и ще мислиш.

– Не, сър, няма. Честна дума.

Затворих вратата и патрулката потегли. Съпроводих я с поглед, докато се скри, влязох в парка, седнах на една пейка и наруших обещанието си.

Осма глава

Всеки от черните стълбове на уличните лампи беше увенчан с по три ярки глобуса.

В центъра на Мемориъл Парк красивата бронзова статуя на трима войници – открита в чест на загиналите във Втората световна война – която обикновено беше ярко осветена, сега беше потънала в мрак. Очевидно някой вандал беше счупил лампата.

Наскоро граждани отправиха искания статуята да бъде махната, защото внушавала милитаристични чувства. Те поискаха Мемориъл Парк да бъде паметник на мирните хора, а не на военните. Предложенията за новите имена на парка варираха от „Ганди“ до „Удроу Уилсън“ и „Ясер Арафат“.

Някой пък даде идея да бъде изработена статуя на Махатма Ганди по модел на актьора Бен Кингсли, изиграл индийския държавник в едноименния филм. Така можеха да поканят и актьора на церемонията по откриването.

В отговор Тери Стомбоу, моя приятелка и собственичка на „Грил“, предложи Брад Пит да позира за статуята на Ганди с надеждата не друг, а той да дойде за церемонията. Това щеше да е голямо събитие за Пико Мундо.

На същата среща на градската общественост Ози Бун се предложи за модел за паметника.

– Някой не изпраща на война мъжете с огромна обиколка на талията като моята – каза той. – А и ако всички бяха дебели като мен, на света изобщо нямаше да има армии.

Някой го приеха като шега, на други идеята им се стори разумна.

Сигурно някой ден сегашната статуя щеше да бъде заменена от един много дебел Ганди с лика на Джони Деп. Но засега войниците оставаха в парка. На тъмно.

От двете страни на централните улици стърчат стари джакаранди, изпъстрени с пролетни пурпурни цветове. Но Мемориъл Парк може да се похвали с великолепните си финикови палми, под листата на една от които седнах и аз. Пейката гледаше към улицата. Най-близката улична лампа беше на значително разстояние от мен и дървото засенчваше невероятно червената луна.

Макар и да седях в тъмното, Елвис ме откри. Той внезапно седна до

мен на пейката.

Беше облечен в армейска униформа от петдесетте години на миналия век. Не мога да кажа със сигурност дали униформата беше от военната му служба, или Елвис носеше костюма от филма „Войнишки блус“, заснет пет месеца след като той се беше уволнил от армията, през 1960 година.

Всички други мои познати мъртъвци, блуждаещи в преддверието, ми се явяват в дрехите, в които са умрели. Само Елвис се перчи в различни колоритни премени.

Може би той искаше да изрази солидарността си с онези, които желеаха статуята на войниците да се запази. Или просто се харесваше в армейско облекло.

Малцина са публичните личности, чийто живот е бил описан от историята ден по ден. Елвис е един от тях.

Тъй като дори най-баналните и всекидневни негови занимания бяха подробно документирани, днес можем да сме сто процента сигурни, че приживе никога не е посещавал Пико Мундо. Никога не е минавал покрай града с влак, не е ходил с тукашно момиче и изобщо не е имал връзка с това населено място.

Защо беше избрал да обитава след смъртта си този нажежен от слънцето кът на Мохаве, вместо да отиде на небесата, аз не знам. Веднъж го попитах, но и той като другите мъртъвци не посмя да наруши обета за мълчание.

Понякога, обикновено вечер, когато седим в моя хол и слушаме най-хубавите му песни (а напоследък го правим доста често), аз се опитвам да подхвана разговор с него. Предлагам му да използваме езика на знаците – палец нагоре за „да“, палец надолу за „не“...

Той обаче само ме гледа със сините си очи, още по-сини отколкото във филмите му, и запазва тайните за себе си. Често ми се усмихва и ми намига. Или игриво ме удря по ръката. Или ме потупва по коляното. Той е доста приветливо и любезно привидение.

Тук, на пейката в парка, Елвис вдигна вежди и поклати глава, сякаш, за да ми каже, че склонността ми да се забърквам в неприятности никога няма да спре да го удивлява.

Преди си мислех, че той не иска да напусне нашия свят, защото хората тук са били добри с него и той много ги е обичал. Макар и кариерата му да е била залязла толкова внезапно и той да е бил пристрастен към толкова много лекарствени препарати, когато е умрял, той е бил на върха на славата си. И само на четирийсет и две години.

Скоро обаче ми хрумна друга теория. Когато събера смелост, ще му я изложа, за да чуя мнението му.

Ако се окажа прав, сигурно ще заплаче, като я чуе. Понякога той плаче.

Сега Кралят на рокендрола се наведе напред, отправи взор на запад и наклони глава, сякаш се заслуша в нещо.

Аз не долових никакъв шум освен плющенето на крилата на прилепите над нас.

Все още вторачен в пустата улица, Елвис вдигна ръце с дланите нагоре, сякаш приканваше някой да се присъедини към компанията ни.

От далечината забуча моторът на приближаваща се машина. Определено беше по-голяма от кола.

Елвис ми намигна, сякаш искаше да ми каже, че в действителност паранормалният ми магнетизъм не е спирал да работи нито за миг, но аз не съм го разбрал. Вместо да обикалям и да търся, може би те сами щяха да ме намерят.

На две пресечки от мястото, където бях седнал, иззад ъгъла се показа бял микробус „Форд“. Насочи се насам бавно, като че ли шофьорът търсеше нещо или някого.

Елвис хвана дланта ми, като по този начин ме предупреди да не мърдам от скривалището си под сянката на финиковата палма.

Уличната лампа освети предното стъкло и успях да огледам вътрешността на микробуса, когато той мина покрай нас.

Зад волана беше змиевидният човек, който ме беше уцелил с тейзъра.

Неволно скочих на крака от изненада.

Движението ми остана незабелязано за водача на форда. Той ни подмина и зави наляво. Аз изтичах на улицата и оставих сержант Пресли сам на пейката.

Девета глава

Микробусът се скри зад ъгъла, а аз се затичах след него. Не защото съм толкова смел, тъй като в действителност не съм. Нито, защото опасността ме привлича, което също не е вярно, а защото чрез бездействие не се постига изкупление.

Когато стигнах кръстовището, видях фордът да изчезва в една алея на половин пресечка от мен. Втурнах се нататък.

Когато стигнах началото на алеята, не посмях да вляза, защото в нея беше тъмно като в рог. Застанал на фона на осветената улица зад мен, с ясно очертан силует, аз приличах на мишена в стрелбище. За щастие не беше капан, защото никой не стреля по мен.

Малко преди това микробусът беше завил наляво и беше изчезнал в една тясна пряка. Разбрах го само защото задните габарити осветяваха ъгловата стена. Понесох се след червената диря, уверен, че настигам плякката си. Микробусът трябваше да намали, за да вземе острия завой. Бързо извадих мобилния телефон.

Когато стигнах до пресечната точка на двете преки, микробусът вече го нямаше, както и светещата следа. Изненадан, вдигнах глава, сякаш той се беше устремил към небето над пустинята.

Набрах номера на шерифа Портър и открих, че батериите ми са изтощени. Бях забравил да сложа телефона да се зарежда.

Кофи за боклук, сгрявани от звездите, зловещи и миризливи, тесни и мистериозни задни изходи на ресторанти и магазини. Повечето от охранителните прожектори, задействани от часовников механизъм, в този последен час преди изгрева бяха изключили.

Някои от дву- и триетажните сгради имаха на първия етаж метални щори, зад които вероятно се криеха магазинчета и бакалии. Само една малка част от тях може би бяха гаражи, но нямаше как да разбере кои са.

Прибрах безполезния телефон в джоба и направих още няколко крачки напред. Спрях се неспокоен и неуверен.

Затаих дъх и се ослушах. Чух само силно туптящото си сърце и пулса във вените ми. Никакъв шум на двигател, нито отваряне или затваряне на врати. Никакви гласове.

След тичането не можех да задържа дъха си много дълго. Ехото от издишването отекна чак в другия край на пряката алея.

Допрях ухото си до най-близката врата-шора от гофрирана стомана. Зад вратата беше тихо като във вакуум.

Прекосих няколко пъти уличката от врата на врата. Не чух и не видях нищо, но почувствах как надеждата ме напуска.

Замислих се за змиеподобния мъж зад волана на микробуса. Дани сигурно беше вътре заедно със Саймън.

Отново се затичах. Влязох в другата улица, вдясно от кръстовището, оттам излязох на Паломино Авеню, преди да осъзная, че за пореден път се бях подвел по психичния си магнетизъм или по-точно че той ме беше изоставил.

Вместо да се прибера у дома, аз си търсех белята. Така както опитоменият гълъб се връща в гълъбарника, конят – в конюшната, пчелата – в кошера. От Паломино Авеню завих по друга уличка и изплаших три котки, които изсъскаха срещу мен и побягнаха. Повече се изплаших от гърмежа на огнестрелно оръжие. Едва не побягнах по посока на изстрела, но навреме се усетих и се скрих зад две боклукчийски кофи.

Ехото маскираше източника на звуците и не беше ясно къде точно се намира той. Гърмежът беше доста силен, най-вероятно от пушка. Но не можех да разбера откъде беше дошъл.

Не бях въоръжен. Един изтощен мобилен телефон не би свършил голяма работа в случая.

През моя странен и изпълнен с опасности живот само веднъж прибягнах до употребата на оръжие. И застрелях човек с него. Той самият беше застрелял много хора.

Като го убих, спасих живота на много други хора. Оттогава не страдам от угризения за използването на огнестрелно оръжие.

Проблемът с огнестрелното оръжие при мен е по-скоро емоционален. Майка ми е луда по тях. Докато бях дете, тя носеше смърт и разрушение с оловото, както писах вече в предишния си роман.

Не мога ясно да разгранича справедливата употреба на оръжието от налудничавите цели, които направляваха майка ми. В моите ръце оръжието сякаш има собствен живот. Студен и хлъзгав като стомана живот, който трудно се поддава на контрол.

Някой ден омразата ми към оръжията може да ме погуби. Но никога не съм се заблуждавал, че ще живея вечно. Ако не куршумът, ще ме довърши вирус, отрова или брадва.

След като постоях свит зад кофите около минута-две, стигнах до извода, че изстрелът не е бил предназначен за мен. Ако наистина аз бях целта на стрелеца, той без проблем щеше да ме настигне, да вкара нов

патрон в цевта и да ми пръсне мозъка.

Над магазините и гаражите бяха разположени апартаменти. В някои от тях светнаха лампи, тъй като обитателите им бяха събудени от силния гърмеж.

Докато се движех, нещо ме накара да се насоча към следващото кръстовище. На по-малко от половин пресечка пред мен се белееше загадъчният микробус, този път паркиран до входа за кухнята на кафене „Синята луна“.

До „Синята луна“ има паркинг, който граничи с главната улица. Микробусът като че беше зарязан в дъното на този паркинг, с предницата към уличката.

Двете предни врати зееха отворени и отвътре блестеше светлина, макар и да не се виждаше жива душа. Когато приближих, чух мъркането на двигателя.

Значи бяха принудени да избягат. Или пък имаха намерение съвсем скоро да се върнат.

В „Синята луна“ не сервират закуски, само обяд и вечеря. Работниците в кухнята започват работа часове преди изгрев слънце. По това време кафенето трябваше да е заключено. Едва ли Саймън би стрелял по вратата, за да стигне до хладилниците с продуктите.

Има и по-лесни начини да се сдобиеш със замразено пиле, макар и да не са по-бързи.

Нямах представа къде са отишли – или защо са изоставили микробуса, освен, ако нямаха намерение да се връщат.

От един от осветените прозорци на втория етаж надникна възрастна жена в син халат. Физиономията ѝ излъчваше повече любопитство, отколкото тревога.

Насочих се към микробуса и бавно завих към задницата.

Задните врати също бяха отворени.

Вътре лампата беше запалена, но не се виждаше никой.

В тъмнината отекнаха сирени. Техният вой постепенно се усилваше.

Запитах се кой беше стрелял с пушката, по кого и защо.

Дани с неговото деформирано и крехко тяло едва ли би могъл да изтръгне оръжието от ръцете на мъчителите си. А и дори да се беше опитал да стреля, откатът щеше да му счупи рамото и ръката.

Обърнах се озадачен. Какво ли се беше случило на приятеля ми с крехките кости?

Десета глава

П. Осуалд Бун, двестакилограмовият бог на кулинарното изкуство, издокаран с бяла копринена пижама, когото бях събудил, имаше походката и движенията на учител по карате, докато приготвяше закуската в дома си.

Понякога неговото тегло ме плаши. Тревожи ме болното му сърце. Но когато готви, той сякаш левитира във въздуха като онези безстрашни воители във филмите „Приведеният тигър“ и „Скритият дракон“, макар и да не може да се наведе над кухненския плот.

Докато го гледах в тази февруарска сутрин, се замислих за следното: ако е вярно, че той през целия си живот се е погубвал бавно с храната, то със същата убеденост можеше да се твърди, че без утехата и удовлетствието от тази храна отдавна би хвърлил топа. Животът на всеки човек е сложен сам по себе си, всеки мозък е царство на тайни и загадки. Животът и мозъкът на Ози най-пълно отговаряха на тази дефиниция.

Макар той никога да не говори с конкретни понятия, аз знам, че е имал тежко детство, че родителите му са разбили сърцето му. Книгите и храната са неговото средство срещу болката.

Той е писател и има две успешни поредици от криминални романи, както и безброй нехудожествени книги. Като писател е толкова плодовит, че ако някой ден сложат на везна по един екземпляр от всичките му книги, те може да натежат повече от самия него.

Тъй като ме беше убедил, че писането е един вид душевна химиотерапия срещу психологическите ракови тумори, аз бях описал живота си и бях сложил ръкописа в едно чекмедже. Ако не друго, поне така бях по-спокоен. За негово разочарование му бях казал, че окончателно съм приключил с писането.

Тогава наистина така мислех. Сега, когато отново нижа думите върху листа, аз отново се явявам в ролята на психологически онколог на себе си.

Може би след време ще последвам примера на Ози и ще тежа двеста килограма. Няма да мога да се надбягвам с духовете и да се промъквам в тъмните улички безшумно и незабелязано, както го правя сега. Може би децата ще се смеят на невероятните подвизи на чичкото-хипопотам, но никой няма да възрази, че да накараш децата в един мрачен свят да се смеят, е достойна за възхищение постъпка.

Докато Ози приготвяше закуската, аз му разказах за доктор Джесъп и всичко, което ми се беше случило, след като мъртвият рентгенолог ме беше навестил посред нощ. Дори докато разказвах, се тревожех за Дани. Тревожех се и от Страшния Честър.

Страшният Честър, котаракът, който всяко куче сънува в кошмари-те си, позволява на Ози да живее с него. Ози обожава домашния си питемец не по-малко от храната и книгите.

Макар Страшният Честър досега никога да не се беше опитвал да ме одраска с острите си нокти (а аз съм убеден, че е способен на това), той неведнъж беше препикавал обувките ми. Ози твърди, че е израз на привързаност и приятелски чувства. Според неговата теория котаракът ме маркира с миризмата от урината, за да разпознава в мен член на семейството.

Въпреки това бях забелязал, че когато Страшният Честър иска да изрази привързаността си към Ози, той само се гали в него и мърка.

Ози ми отвори вратата, минахме през коридора и седнахме в кухнята, но не видях Страшния Честър. Това леко ме изнервяше. Обувките ми бяха нови. Той е доста едър, безстрашен и самоуверен. Гледа с презрение на криенето и не обича да се промъква незабелязано. Никога не пропълзва в стаята, а направо влиза. Въпреки че очаква да бъде център на вниманието, той не дава на никого да припари до него и предпочита да му се възхищават от разстояние.

Честър не се промъква, но може да се появи до обувките ти внезапно и изненадващо. Обикновено първият признак е топлата влага, която чувстваш с пръстите на краката ти.

Докато Ози не пригответи закуската и не се преместихме на задната веранда, не посмях да си сваля краката на пода.

Верандата гледа към поляна и горичка от два декара, засадена с лаврови дървета, подокарпуси и красиви калифорнийски пиперки. Утринното слънце ни огряваше със златистите си лъчи, пееха пойни птици, а смъртта ми се струваше мит.

Ако масата не беше направена от здрава секвоя, сигурно щеше да изпъшка под тежестта на чиниите с раци, омлети, картофи огретен, филиите хляб, франзелите, каните с портокалов сок и мляко, купите с кафе и какао...

– За едни храната е наслада, за други – горчива отрова – цитира Ози някой от великите мъдреци, като вдигна за наздравница вилица с набеде-но парче омлет.

– Шекспир? – попитах.

– Лукреций, който е творил преди раждането на Христа. Кълна ти се, момче, никога няма да стана като онези хипохондрици, които гледат на сметаната все едно, че пред тях е атомна бомба.

– Сър, онези от нас, на които не сте безразличен, все пак биха ви препоръчали соевото мляко. Не е чак толкова гнусно, както си мислите.

– Не позволявам на масата да се богохулства, да се псува или да се споменават думи като „соево мляко“. Смятай се за наказан.

– Онзи ден се отбих в „Джелато Италиано“. Те са започнали да готвят много вкусни неща, при това наполовина по-бедни на мазнини.

– Конете на местния хиподрум произвеждат тонове тор седмично, но аз не си пълня с него хладилника. Та къде казваш Уайът Портър предполага, че може да е Дани в момента?

– Най-вероятно Саймън предварително е бил приготвил втора кола на паркинга до „Синята луна“, в случай че ситуацията се усложни или някой го види да се качва на микробуса.

– Но нали никой не е видял микробуса край дома на Джемсъп.

– Не.

– И въпреки това е сменил колата.

– Да.

– Не ти ли се струва нелогично?

– Напротив, дори е много логично.

– Шестнайсет години той е бил obsесен от мисълта за Карол. Толкова е бил obsесен, че е решил да убие доктор Джемсъп, задето се е оженил за нея.

– Така изглежда.

– И за какво му е Дани?

– Не знам.

– Саймън не ми се струва да е от онези бащи, които копнеят да са добри родители.

– Не, не е характерно за него – съгласих се аз.

– Как намираш омлета?

– Фантастичен е, сър.

– В него има сметана и масло.

– Да, сър.

– А също и магданоз. Нямам нищо против порция здравословни зеленчуци от време на време. Ако втората кола на Саймън е с мощен двигател и прекоси щата, блокадите на пътя няма да свършат работа.

– От шерифския отдел ще подпомогнат местната полиция с въздушни патрули.

- Чувстваш ли, че Дани е още в Пико Мундо?
- Да, имам това странно усещане.
- В какъв смисъл странно?
- Необичайно.
- Необичайно?
- Да.
- Много си изчерпателен.
- Извинете, но и аз не знам. Не мога да се конкретизирам.
- Да не е...мъртъв?

Поклатих глава.

- Мисля, че не е толкова просто.
- Искаш ли още портокалов сок? Пресен е.

Докато ми наливаше, аз казах:

- Сър, питах се... къде е Страшният Честър?
- Дебне те – отвърна той и посочи зад мен.

Когато се обърнах, видях котарака на десет метра над мен, надвесен на гредата, която поддържаше тавана на верандата.

Той е червеникавооранжев, с черни петна. Очите му са зелени като изумруди, блестящи на слънцето.

Обикновено Честър удостоява мен – или който и да е на мое място – само с небрежен поглед. Сякаш човешките същества не са достойни за неговото внимание. С очите и поведението си той е способен да изрази такова презрение към човешката раса, за каквото на писател минималист като Кормак Макарти биха му трябвали двама-три страници.

Никога преди не бях привличал засиления интерес на Честър. А сега той посрещна погледа ми, не се отвърна, не мигна. Сякаш пред него не стоеше човек, а извънземно с три глави.

Макар и да не се беше приготвил да се хвърли, на мен не ми беше никак комфортно. Не можех и вечно да продължа да го гледам. Той очевидно нямаше да откъсне очи от мен.

Когато отново се обърнах към масата, Ози сервираше нова порция картофи в чинията ми.

- Никога преди не ме е зяпал така – казах аз.
- И докато бяхме в кухнята, те гледаше така.
- Не го видях в кухнята.
- Издебна те и се промъкна вътре, отвори си с лапа вратата на шкафа под мивката и се скри там.
- Трябва да е бил доста пъргав.
- О, Од, той се държа като царя на всички котки. Беше бърз като

светкавица и съвсем безшумен. Толкова бях горд с него. Щом влезе в шкафа, подпря с тялото си вратата, за да е откряната, и те наблюдава оттам през цялото време.

– Защо не ми каза?

– Защото исках да видя какъв ще е следващият му ход.

– Вероятно нещо, свързано с обувки и урина.

– Едва ли. Това е нещо ново за него.

– Още ли е на гредата?

– Да.

– И още ме гледа?

– Втрещено.

– Искаш ли сладки?

– Нещо си загубих апетита.

– Не ставай глупав. Заради Честър ли?

– Сигурно и той е намесен по някакъв начин. Сега си спомням как и преди веднъж ме гледаше толкова напрегнато.

– Припомни ми.

– Август – изрекох с дрезгав глас.

Ози посочи с вилицата нагоре.

– А, имаш предвид призрака.

Миналия август открих, че също като мен Страшният Честър може да вижда неспокойните души, витаещи на този свят, преди да се пренесат в отвъдното. Тогава той по същия начин гледаше втрещено духа.

– Ти не си мъртъв – увери ме Ози. – Здрав си като тази маса, макар че не можеш да се сравняваш с мен.

– Може би Честър знае нещо.

– Скъпи Од, понеже понякога си толкова наивен, давам ти гаранция, че той знае много повече от теб. Какво имаш предвид?

– Че скоро ще дойде и моят ред.

– Сигурен съм, че не става дума за нещо толкова апокалиптично.

– И какво е според теб?

– Носиш ли мъртви мишки в джобовете си?

– Само един умрял мобилен телефон.

Ози ме изгледа загрижено. Той ми е прекалено голям приятел, за да ме глези и да крие истината от мен.

– Е, ако редът ти ще дойде скоро, тогава имаш още по-сериозна причина да хапнеш от сладките. По-подходящо ядене за последно, при това с ананас, здраве му кажи.

Единайсета глава

Когато предложих да му помогна да прибере масата и да измие чиниите, Малкият Ози – който в интерес на истината е с двацет и пет килограма по-тежък от баща си, Големия Ози – отказа и махна великодушно с намазаната с масло филия.

– Досега са минали само четирийсет минути. Никога сутрин не оставам на масата по-малко от час и половина. Докато закусвам и пия кафето си, измислям най-интересните сюжети за романите си.

– Трябва да пишете кулинарни книги.

– Вече съм написал достатъчно романи за готвачи, които се правят на детективи, и за кулинарни експерти, които се правят на детективи...

В една от поредиците на Ози главният герой е дебел детектив, който има стройна сексапилна жена, лудо влюбена в него. Ози никога не е бил женен.

Другата му поредица е за приятна детективка, която страда от цял списък с нервни заболявания и булимия. Вероятността Ози да се разболее от булимия е равна на тази той да започне да се обува с клинове.

– Мислех да започна да пиша за детектив, който общува с животните – каза той.

– Онези, дето твърдят, че могат да говорят с животните?

– Да, но той наистина ще притежава такава способност.

– И животните ще му помагат да разкрива престъпления?

– Да, но и ще усложняват разкриването. Кучетата почти винаги ще му казват истината, обаче птиците много често ще го лъжат, а морските свинчета непрекъснато ще преувеличават.

– Вече му съчувствам.

Ози намаза лимонов мармалад върху козуначената кифла, а аз си взех от сладките.

Трябваше да си тръгна, да сторя нещо. Не можех повече да сеяд безучастно.

Взех си още сладки.

Рядко седим мълчаливо на масата. На него никога не му се свършва словесният запас. И аз обикновено намирам какво да кажа.

След минута-две осъзнах, че Ози се е вторачил в мен също като Страшния Честър.

А си мислех, че не казва нищо, защото дъвче храната. Сега обаче се

убедих в противното.

Козуначената кифла се прави от яйца, брашно, мая и масло. Топи се в устата ти дори и без да дъвчеш.

Ози беше млъкнал, защото задълбочено мислеше. Мислеше за мен.

– Какво? – попитах го аз.

– Ти не си дошъл тук за закуска.

– Със сигурност не и за такава обилна закуска.

– Не си дошъл и да ми кажеш за Уилбър Джесъп и за Дани.

– Точно затова дойдох, сър.

– Вече ми каза и очевидно не искаш от сладките. Предполагам, че искаш да си вървиш.

– Да, сър. Трябва да вървя – отговори аз, но не станах от стола.

Ози ми наля ароматно колумбийско кафе, без да откъсва очи от мен.

– Никога не съм те виждал да лъжеш или да мамиш някого, Од.

– Уверявам ви, че мога да се състезавам с най-добрите лицемери, сър.

– Не, не можеш. Ти си пример за пълна откровеност. Хитър си колкото една овца.

Погледнах встрани и забелязах, че Страшният Честър беше слязъл от гредата на тавана. Котаракът стоеше на стъпалото и продължаваше да ме гледа все така втренчено.

– Но още по-удивително е, че рядко съм те виждал да мамиш самия себе си – продължи Ози.

– Защо не предложите на Църквата да ме канонизира, сър?

– Ако отговаряш така невъзпитано на по-възрастните, няма да те пратят при светиите.

– Жалко, а аз се надявах след време да имам ореол. Ще ми бъде като удобна нощна лампа.

– Що се отнася до самозаблудата, на повечето хора тя е жизнено необходима като въздуха. А ти рядко прибягваш до нея. И въпреки това продължаваш да настояваш и да твърдиш, че си дошъл при мен само за да ми кажеш за Уилбър и Дани.

– Наистина ли настоявах?

– Не и с достатъчна убеденост.

– А според вас защо дойдох?

– Ти вярваш в способностите ми да разкривам обективната истина – отвърна той без колебание. – Затова, когато търсиш проникновен и далновиден съвет, винаги идваш при мен за помощ.

– Искате да кажете, че всичките съвети, които ми давахте през годините, в действителност са били недалновидни?

– Разбира се, скъпи ми Од. И аз като теб съм само човек, макар и да имам единайсет пръста.

Той наистина има единайсет пръста, шест на лявата ръка. Казва, че само едно на деветдесет хиляди деца се ражда с подобна аномалия. Хирурзите премахват ненужния пръст с операция.

Поради причина, която Ози не беше споделил с мен, родителите му отказали да дадат съгласието си за операция. Другите деца се дивели на момчето с единайсетте пръста. По-късно – на дебелото момче с единайсетте пръста и накрая – на дебелото побъркано момче с единайсетте пръста.

– Колкото и плитки и недалновидни да са били съветите ми – отвърна той, – винаги съм ти ги давал от душа.

– Това трябва да ми послужи като известна утеха.

– Както и да е, днес ти дойде, защото не ти дава мира важен философски въпрос. Но този философски въпрос толкова те тормози и притеснява, че не смееш да поискаш дори съвет.

– Не, не е така.

Погледнах към останките от моя омет. Към Страшния Честър. Към поляната. Към малката зелена горичка.

Кръглото като луна лице на Ози можеше да бъде едновременно укоряващо и любящо. Очите му трепкаха в очакване да чуе, че е бил прав.

Накрая отговорих:

– Нали познаваш Ърни и Пука Ин.

– Симпатични хорица.

– Дървото в двора им...

– Бругмансията. Великолепен ботанически екземпляр.

– Всичко в него е смъртоносно, дори корените и листата.

Ози се усмихна като Буда, ако Буда пишеше криминални романи и се увеличаше по екзотични начини за убийство. Той одобрително кимна.

– Да, изключително отровна е.

– За какво им е на добри хора като Ърни и Пука да отглеждат таково смъртоносно дърво?

– Най-напред, защото е красиво, особено когато цъфти.

– Цветовете му също са отровни.

След като погълна и последното парче кифла с мармалад, Ози облиза устните си и отвърна:

– Ако се извлече правилно, отровата само на един от тези цветове е достатъчна да убие една трета от населението на Пико Мундо.

– Струва ми се глупаво и дори извратено да полагаш толкова усилия за отглеждането на това смъртоносно чудо.

– Ърни Ин прилича ли ти на глупак и извратен?

– Напротив.

– Тогава сигурно Пука е чудовището. Сигурно с навика си да се подценява прикрива най-злия нрав.

– Понякога си мисля, че един истински приятел не би ми се присмивал така безпощадно.

– Скъпи Од, ако човек не се присмива открито на приятеля си, тогава той не му е истински приятел. Как иначе ще разбереш какво да избягваш да казваш, за да не станеш за смях на околните? Подигравките на приятелите са здравословни и те предпазват от глупостта.

– Определено звучи много далновидно.

– По-скоро посредствено. Искаш ли да те науча на нещо?

– Опитайте.

– Няма нищо безсмислено в отглеждането на бругмансията. В Пико Мундо е пълно с не по-малко отровни растения.

Отнесох се скептично към думите му.

– Чак пък пълно.

– Ти си толкова погълнат от паранормалното, че не знаеш почти нищо за нормалната природа.

– Нямам и време да играя боулинг.

– Тези олеандри са из целия град. Олеандър на санскритски означава „убиец на коне“. Всяка негова част е смъртоносна.

– Аз харесвам тези с червените цветове.

– Ако започнеш да ги гориш, от тях ще излезе отровен дим. Ако една пчела остане по-дълго на олеандъра, медът ѝ става отровен и може да убие човек. Азалиите също са фатални.

– Всички отглеждат азалии.

– Олеандърът те убива бързо. Азалията, ако бъде погълната, те мъчи часове. Повръщане, парализа, спиране на сърцето, кома, смърт. Да не говорим за смрадливата хвойна, буниката, напръстника... всичките ги има в Пико Мундо.

– И след всичко това наричаме природата „майка“?

– Наричаме и времето „баща“, ала в него също няма нищо бащинско.

– Но, сър, Ърни и Пука Ин знаят, че бругмансията е смъртоносна.

Всъщност точно заради това й качество са я засадили и я отглеждат.

– Мисли го като за Зен особеност.

– Щях, ако знаех какво означава.

– Ърни и Пука се стремят да разберат смъртта и да овладеят страха си пред нея, като я опитомят във формата на бругмансията.

– Звучи ми посредствено.

– Не. Дори е много прозорливо.

Въпреки че не ми се ядяха сладки, аз си взех и глътнах голяма хапка. Налях си кафе в чашата, за да има какво да държа.

Не можех повече да седя, без да правя нищо. Чувствах, че ако не взема нещо в ръцете си, ще започна да късам на парчета всичко каквото ми падне.

– Защо хората се примиряват с убийствата? – изрекох.

– Доколкото знам, убийството е престъпление. Какво те кара да мислиш, че се примиряват?

– Саймън Мейкпийс убива веднъж. И го оставят да убие втори път.

– Законът не е свършен.

– Трябваше да видите тялото на доктор Джесъп.

– Не е необходимо. Имам писателско въображение.

Докато моите ръце бяха заети със сладките, които не ми се ядяха, и кафето, което не пиех, ръцете на Ози бяха спокойни и неподвижни.

– Често си мисля за всичките тези хора, застреляни...

Той не ме попита кого имам предвид. Знаеше, че говоря за четирийсет и един невинни граждани, простреляни миналия август в хипермаркета. Деветнайсет от тях бяха мъртви.

– От доста време не съм чел и гледал новини, но хората говорят по улиците какво е станало – продължих аз. – Така достига и до мен.

– Не забравяй, че животът не се върти само около новините. Журналистите казват: „Има ли кръв, има новина.“ Насилието продава вестниците, затова го отразяват.

– Но защо лошите новини се продават по-добре от хубавите?

Той въздъхна, облегна се назад и столът изскърца под тежестта му.

– Ето, вече се приближаваме.

– До какво?

– До въпроса, който те е довел тук.

– Тормозещият философски проблем ли? Не, сър, такъв изобщо няма. Просто... разсъждавам.

– Поразсъждавай и вместо мен тогава.

– Какво е сбъркано в хората?

– Кои хора?

– Имам предвид човечеството като цяло. Какво е объркано в човечеството?

– Доста кратко разсъждава.

– Сър?

– Сигурно ти е горещо на устните. Парещият въпрос току-що излезе от тях. Това е доста сериозна загадка за един простосмъртен.

– Да, сър. Но ще се задоволя дори и с някой от стандартните ви посредствени отговори.

– Правилната постановка на въпроса е свързана с три части. Какво е объркано в човечеството? Тогава... какво е объркано в природата с нейните отровни растения, нейните хищници, земетресения и наводнения? И накрая... кое е сбъркано в астрономическото време – както ни е известно, то ни лишава от всичко, което имаме?

Според Ози може и да бърках за неговата далновидност, но той е истински мъдрец. Очевидно животът го беше научил, че мъдреците често настройват другите срещу себе си.

Друг на негово място би се опитал да скрие гениалността си зад маската на глупостта. Той обаче предпочита да крие неизчерпаемата си мъдрост, като се преструва на начетен самохвалко, който се стреми да впечатли хората с енциклопедичните си познания.

– Отговорът на тези три въпроса – добави – е един и същ.

– Цял съм в слух.

– Няма да е правилно, ако просто ти го кажа. Няма да се съгласиш с мен и ще загубиш години да намериш отговор, който повече те устройва. Ако сам достигнеш до него обаче, няма да има нужда някой да те убеждава в правотата му.

– Само това ли ще ми кажете?

Той се усмихна и сви рамене.

– Аз дойдох при вас с парещ философски въпрос, а вие ме удостоихте само със закуска?

– Но доста обилна закуска. Ще ти кажа само, че ти вече знаеш отговора и винаги си го знаел. Не е необходимо да го откриеш, а да го разпознаеш и да го приемеш.

Поклатих глава.

– Понякога много ме обърквате.

– Да, – но винаги много се забавлявам с теб.

– Понякога сте дяволски загадъчен... – Страшният Честър продължаваше да седи на стъпалото на верандата и се взираше объркано в мен.

– ... като този проклет котарак.

– Ще го приема като комплимент.

– Нямах предвид това. По-добре да тръгвам. Като всеки път, преди да си тръгна, той напрегна всички усилия, за да стане от стола. Всеки път се плаша, че от този напън може да му се вдигне кръвното и да получи инфаркт.

Прегърнахме се, както винаги правим, преди да се разделим, сякаш никога повече няма да се видим.

Често се питам дали прераждането понякога не се обърква и лошата душа не се вселява в добро бебе. Предполагам, че мислите ми са богоулни, но пък с тази моя уста отдавна съм си отрязал пътя към рая.

Определено с това негово добро сърце Ози трябваше да бъде строен, здрав и с десет пръста. А моят живот щеше да е по-смислен, ако бях негов син, а не рожба на смахнати родители. Той попита:

– А сега какво?

– Не знам. Никога не знам предварително какво ще последва. То идва само.

Честър не се изпика върху обувките ми.

Минах през горичката и излязох през портата на задния двор.

Дванайсета глава

Отново кафене „Синята луна“. Защо ли не се изненадвам.

Когато воалът на нощта се спуснесе над уличката, до известна степен ѝ придаваше романтичен вид. Сега, на дневна светлина, нямаше и помен от красотата. Тук нямаше боклуци и гнусни гадини, всичко беше просто сиво, мрачно, безлично и неприветливо.

Като че в архитектурата е принцип да се строят многоетажни сгради, жилищата да се разполагат над магазините и безистените. До голяма степен това се дължи на ограниченото пространство, ресурси и бюджети.

Дани Джемс казва, че тази отличителна черта на архитектурата също е отражение на човешката природа – повечето хора поставят на преден план външния си вид пред състоянието на душата.

Макар и да не съм толкова циничен като Дани и макар и да не виждам аналогия между безистените и душите, признавам си, че в казаното от него има известна доза истина.

Ако нещо не виждах в момента на бледолимонената сутрешна светлина, то беше каквато и да е следа или насока към момчето или към неговия баща-психопат.

Полицията си беше свършила работата и си беше отишла. Микробусът си стоеше изоставен, както го бях заварил и преди.

Не бях дошъл тук с очакването, че ще намеря улика, подмината от властите. Нито се заблуждавах, че мога да се правя на Шерлок Холмс и да изоблича лошите с помощта на дедукцията.

Върнах се, защото тук ме доведе шестото ми чувство. Надявах се да го открия отново, сякаш беше макара. Ако намерех края на развилата се нишка, щях да тръгна по нея и тя да ме отведе до крайната ми цел.

Срещу задния вход за кухнята на кафенето се намираще прозорецът на втория етаж, от който се беше показала възрастната жена в синия халат. Завесите на прозореца бяха спуснати.

Хрумна ми да поговоря с нея, но тя вече беше разпитана от полицията. Те са много по-опитни от мен в събирането на ценни показания от свидетели.

Бавно тръгнах на север, към следващата пресечка. После завих на юг, покрай „Синята луна“.

Между кофите под ъгъл бяха паркирани камиони. Магазините

получаваха стока много рано. Собствениците, дошли почти цял час порано от служителите си, бяха заети с оформянето на документите.

Смъртта идваше и си отиваше, но търговията беше вечна.

Почти никой не ме забеляза. Познавах ги бегло, а някои от тях изобщо не познавах.

Начинът, по който те показвах, че ме познават, ме караше да се чувствам неловко. Те виждаха в мен героя, спрял побъркания тип с пушката, който беше застрелял всички онези хора през август миналата година.

Пострадаха четирийсет и един човека. Някои от тях осакатяха за цял живот. Деветнайсет умряха.

Можех да предотвратя трагедията. Тогава щях да съм герой.

Шерифът Портър казва, че ако не съм бил аз, онзи е щял да погуби стотици. Но на мен оцелелите след трагедията, живите, не ми се струват достатъчно реални.

Само мъртвите ми се струват реални. Никой от тях не остана да ви-тае. Всички се пренесоха в отвъдното вкупом, веднага.

Но аз продължавам да ги сънувам. Появяват ми се, все едно че са живи.

През нощите, в които ги сънувам, аз се будя, обзет от чувство за страшна загуба. Чувството е толкова мъчително, че предпочитам изобщо да не се будя повече. Но всеки път се събуждам и продължавам, защото така би поискала от мен дъщерята на Касиопея, една от деветнайсетте.

Аз имам съдба, която трябва да си спечеля. Смисълът на живота ми е в това. Когато я постигна, ще умра спокойно.

Единствената полза да те величат като герой е, че повечето хора те гледат със страхопочитание. И когато се подиграваш на тяхното страхопочитание, като нахлузиш маската на тъгата и сериозността и като избягваш да ги гледаш, в крайна сметка те уважават желанието ти за самота и не те безпокоят.

Така, докато вървях из уличката, наблюдаван от време на време, но необезпокояван, стигнах до едно тясно незастроено място, заобиколено с ограда. Опитих се да вляза през портата. Беше заключено. Табелата отпред гласеше: „ПРОЕКТ ЗА КОНТРОЛ НА НАВОДНЕНИЯТА – ОБЩИНА МАРАВИЛЯ“ и с червени букви предупреждаваше „ВХОД САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“.

И тук аз открих нишката от макаратата на моето шесто чувство. Докоснах заключената със синджир порта и почувствах, че Дани е минал

оттук.

Един катинар не би спрял закоравял беглец от закона като Саймън Мейкпийс, който през годините, прекарани зад решетките, беше усъвършенствал престъпните си умения.

Зад оградата, в центъра на терена, се издигаше ниска постройка с площ не повече от пет квадрата, с плосък бетонен покрив. Двете врати отпред без съмнение също бяха заключени, но изглеждаха стари и несигурни.

Ако Саймън беше принудил Дани да мине през портата и през тези врати, както усещах, че е станало, то не беше импулсивно, а част от плана му.

Или може би възнамеряваше да се скрие тук само ако в къщата на доктор Джесъп нещата се влошат. Поради навременното ми пристигане в дома на рентгенолога и решението на шерифа Портър да блокира двете магистрали, те се бяха оттеглили тук.

След като беше оставил микробуса на паркинга до „Синята луна“, Саймън не беше напъхал Дани в друга кола, а двамата бяха минали през тази порта и през тези врати в един свят отвъд Пико Мундо, свят, за който знаех, че съществува, но който никога не бях посещавал.

Интуицията ми подсказваше да отида при шерифа Портър и да му разкажа за прозренията си.

Но щом се отвърнах от оградата, не можах да помръдна. Новото прозрение не ме пускаше. Дани беше в такава сериозна опасност, че ако след тях тръгнеше преследваща група, нямаше с нищо да му помогне, дори щеше да доведе до смъртта му.

Нещо повече, усетих, че макар и да е в голяма опасност, тя не е пряка и непосредствена. При това преследване беше по-важно не да се бърза, а да се действа незабелязано. Щях да успея, ако обръщах внимание на всички детайли.

Не знаех дали всичко това е вярно. Бях на границата между смътното усещане и ясното виждане.

Защо виждам мъртвите, но не ги чувам? Защо мога да търся с помощта на психичния магнетизъм, но само понякога намирам? Защо усещам надвисналата опасност, но не знам подробности за нея? Нямам представа. Може би нищо в този объркан свят не е цяло и ясно. Или може би просто не съм овладял напълно всичките сили, които притежавам.

Ако има нещо за миналия август, за което съжалявам, е, че във вихъра на събитията на моменти се доверявах повече на разума, а не на шестото си чувство.

Всеки ден ходя по опънато въже и всеки път съм на ръба да изгубя равновесие и да падна. Естеството на живота ми е свръхестествено и аз съм длъжен да го уважавам, ако искам да използвам по-добре таланта си. Но, от друга страна, живея в рационален свят и законите важат и за мен. Изкушението да се движа, воден само от неземния си импулс, е голямо, но знам, че който лети високо, пада бързо и болезнено.

Излизам от положението, като търся баланса между логичното и нелогичното, рационалното и ирационалното. В миналото бях склонен да гравитирам около логиката за сметка на вярата – вярата в себе си и в извора на моя талант.

Ако не успеех да спася Дани, както не бях успял да спася десетките невинни граждани през август миналата година, със сигурно щях да се намразя. След провала нямаше да се утеша дори със свръхестествените си способности, напротив – щях да ги намразя. Ако животът ми щеше да е пълноценен само чрез шестото ми чувство, загубата на самоуважение и самоувереност щеше да ме принуди да премина към друга вяра, различна от тази, която желяех. И щях да опровергая написаното на картончето от машината за предсказания, което висеше в рамка над леглото ми.

Този път щях да се придържам към нелогичното. Трябваше да се доверя на интуицията си, да се гмурна в неизвестното, въоръжен само със сляпата си вяра.

Нямаше да се обаждам на шерифа Портър. Щях да послушам сърцето си, което ми повеляваше да тръгна сам по следите на Дани.

Тринайсета глава

В моя апартамент напълних малка раница с вещите, които щяха да са ми необходими, включително две фенерчета и кутия с резервни батерии.

Заставах в спалнята до леглото и тихо прочетох написаното на картончето в рамката: СЪДЕНО ВИ Е ЗАВИНАГИ ДА СТЕ ЗАЕДНО.

Искаше ми се да сваля рамката, да извадя картончето от нея и да го взема със себе си. С него щях да се чувствам защитен.

Подобни ирационални мисли едва ли щяха да ми помогнат. Картончето от лунапарка изобщо не можеше да се сравнява с парченце от божия кръст или някаква друга светиня.

В същото време ме измъчваше друга още по-нерационална мисъл. В преследването на Дани и баща му можеше да умра и когато прекосях морето на смъртта, щях да пристигна на брега на паралелния свят. Тогава сигурно щях да покажа картончето, на което и създание да ме посрещнеше там. „Това – щях да кажа – е обещанието, което дадох на Сторми. Тя дойде тук преди мен и сега трябва да ме отведеш при нея.“

В действителност въпреки необичайните обстоятелства, при които бяхме получили въпросното картонче, в това нямаше никакво чудо. Не беше божествено предсказание, а обещание, което си бяхме дали един на друг. Обещание, основано на взаимното доверие и на Божията милост да останем неразделни завинаги.

Ако привидението ме посрещне на другия бряг, няма да мога да докажа божествения обет само с картонче от някаква глупава машина за предсказване на бъдещето. Ако животът след смъртта е както аз си го представям и е по-различен от рая, няма да мога да прибягна до услугите на добър адвокат и да заплаша със съд опонентите си.

И обратното, ако все пак предсказанието от картончето се изпълни, създанието, което ще ме посрещне на онзи далечен бряг, ще бъде самата Бронуен Луелин, моята Сторми.

Мястото на картончето си беше в рамката. Там щеше да е на сигурно място и щеше да продължи да ме вдъхновява, ако се завърнех жив от експедицията. Когато отидох в кухнята да се обадя на Тери Стомбоу от „Пико Мундо Грил“, Елвис седеше на масата и плачеше.

Мразя да го виждам такъв. Кралят на рокендрола не бива изобщо да плаче.

Той не биваше и да се възгордява, но от време на време го прави. Сигурен съм, че това е някаква шега. На един дух не му е необходимо да се възгордява. Понякога се закача с мен, а после ми се хили хлапашки.

Напоследък беше в доста добро присъствие на духа, но все пак от време на време в настроението му настъпва рязка промяна.

Умрял преди повече от двайсет и седем години, той беше приключил всичките си дела на този свят, ала въпреки това не можеше да се пренесе в отвъдното. Самотен колкото само една блуждаеща душа на мъртвец може да бъде, той имаше причина да се потапя в меланхолия. Причината за разстройството му обаче, изглежда, беше поставката за солта и пипера на кухненската маса.

Тери, една от най-ревностните почитателки на Пресли, ми беше подарила два керамични Елвиса, всеки висок по десет сантиметра. Те бяха произведени през 1962 година. Единият, облечен в бяло, ръсеше сол от китарата си, а другият, в черно – пипер от косата си.

Елвис ме погледна, посочи солниците и после себе си.

– Какво има? – попитах го аз, макар да знаех, че няма да ми отговори.

Той вдигна глава към тавана, сякаш към небесата, със страшно нещастна физиономия и захлипа тихо.

Солниците стояха на масата от деня след Коледа. Преди той ги намираше за забавни.

Едва ли беше стигнал до отчаяние само от факта, който досега не искаше да приеме: че ликът му е експлоатиран от масовата култура и се продава под формата на евтин кич. Сред стотиците, ако не и хиляди, предмети с Елвис, които бяха пуснати в продажба през годините, имаше много по-грозни от тези керамични фигурки. И приживе цялата тази безвкусица беше слизала от конвейерите с негово одобрение. Сълзите се лееха по бузите му, стичаха се по брадичката му, но изчезваха, преди да капнат на масата.

Тъй като не бях в състояние да го утеша или дори да го разбера, а пък много исках да се върна в уличката при „Синята луна“, вдигнах слушалката на кухненския телефон и се обадих в „Грил“, където в този час бяха доста заети с приготвянето на закуските.

Извиних се, че звъня в неподходящо време, а Тери ни в клин, ни в ръкав ме попита:

– Чу ли за Джемс и сина му?

– Бях там.

– Значи и ти си забъркан?

– До шията. Трябва да те видя.

– Ела сега.

– Не в „Грил“. Всичките ми стари познати ще искат да си побързим. С удоволствие бих им отделил внимание, но в момента бързам.

– На горния етаж тогава.

– Тръгвам.

Когато затворих, Елвис привлече вниманието ми. Посочи едната солница, после другата, вдигна два пръста под формата на V и ми намигна с насълзеното си око, сякаш хранеше към мен някакви надежди.

Това беше доста неочакван опит за общуване.

– Победа? – попитах го аз, имайки предвид значението на този жест.

Той поклати глава и размахна V-то във въздуха.

– Двама?

Той закима трескаво и посочи отново – първо фигурката със солта, после тази с пипера. И вдигна два пръста.

– Два Елвиса.

Думите предизвикаха у него буря от потресаваци емоции и реакции. Той се сви, наведе глава и закри очите си с длани, след което силно се разтрепери.

Поставих дланта си върху рамото му. На пипане беше толкова материален, колкото и другите призраци.

– Съжалявам, сър. Не знам какво ви е разстроило, нито какво да предприема.

Очевидно нямаше какво друго да ми съобщи с жестове или мимики. Затвори се в мъката си и за известно време остана изолиран от мен, както беше изолиран от целия този свят.

Макар и да не ми се искаше да го оставям в такова мрачно настроение, дългът ми към живите беше по-силен от този към мъртвите.

Четиринайсета глава

Тери Стомбоу заедно със съпруга ѝ Келси бяха собственици на „Пико Мундо Грил“, докато той не почина от рак. Сега сама държи заведението. Вече почти десет години живееше сама над ресторанта, в апартамент, до който се стигаше през стълбите в страничната уличка.

Откакто беше загубила Келси (тогава беше само на трийсет и две), единствен мъж в живота ѝ остана Елвис. Не неговият дух, а историята и митът за легендата на рокендрола.

Тя има колекция от всички записани песни на Краля и познава в енциклопедични подробности биографията му. Тери беше запалена по Пресли още преди да ѝ разкрия, че духът му незайно защо обитава нашето забравено от Бога градче.

Може би беше подсъзнателна реакция, за да не се отдаде на друг жив мъж след Келси, любовта и верността ѝ, към когото надминаваха всякакви брачни обети. Тери обожава Елвис. Обожава не само музиката и славата му, не само мисълта за него. Обожава мъжа Елвис.

Макар че певецът приживе имаше много добродетели, недостатъците, пороците и греховете му бяха много повече. Тя знае, че е бил самовлюбен егоист, особено след ранната смърт на майка му. В един момент е останал без близък човек, на когото да се довери, и в известен смисъл е останал юноша до края на живота си. Тери знае, че през последните си години той е се е отдал на пороци, които са го направили отблъскващ.

Тя е наясно с всичко това, но го обича. Обича го заради неговата амбиция и борба за успеха, за страстта и чувствата, които е дал на музиката, за отдадеността към майка му.

Обича го за неговото нетипично за времето благородство, въпреки че същото това благородство той е използвал ту като морков, ту като тояга. Обича го заради вярата му, от която той обаче неведнъж се е отклонявал.

Обича го, защото през последните години той е осъзнал колко малка част от обещанията си е спазил, защото е знаел какво е разкаяние. Но никога не е събрал куража да се прочисти напълно, макар че е копнеел за катарзиса и за последващото прераждане. Любовта е така присъща на Тери, както е плуването при акулите. Немного уместно сравнение, но точно. Ако акулата престане да се движи, тя потъва. Затова, за да

оцелее, трябва непрекъснато да плува. Тери трябва да обича, за да не умре.

Приятелите ѝ знаят, че е готова да жертва себе си заради тях. Толкова дълбока е нейната отдаденост. Тя обича не само овехтелите спомени за съпруга си, а обича него, такъв, какъвто е бил – с хубавите и лошите му черти.

По същия начин обича всичките си приятели. Качих се по стълбите и натиснах звънеца. Когато тя отвори, още от прага ме попита:

– Какво мога да направя за теб, Оди? Как да те измъкна този път?

Когато бях на шестнайсет и отчаяно исках да избягам от царството на психопатите, каквото представляваше домът на майка ми, Тери ми даде работа, шанс, нов живот. Тя и днес продължава да ми дава. Тя е мой началник, мой приятел и сестрата, която не съм имал.

След като се прегърнахме, седнахме на кухненската маса и си стиснахме ръцете над бяло-червената карирана мушам. Нейните длани са силни и задебелили от работата, но красиви.

Беше пунала на уредбата „Талисман за късмет“ на Елвис. В жилището ѝ никога не можеш да чуеш друг изпълнител.

Казах ѝ къде предполагам, че са отвели Дани, и че инстинктът ми подсказва да тръгна сам след него. Тогава тя стисна ръцете ми по-силно.

– Защо му е на Саймън да го замъкне там?

– Сигурно е видял блокадата на пътя и е обърнал. Вероятно е имал радиостанция, настроена на полицейските честоти, и е чул за блокадата. През канализационните тунели може да излезе от града, като избегне постове на полицаите.

– Но пеша?

– Винаги може да открадне кола, като отново излезе на повърхността.

– Значи вероятно вече го е направил. Ако е отвел долу Дани преди часове, най-малко преди четири часа, кой знае къде е отишъл вече.

– Вероятно, но аз се съмнявам.

Тери сбърчи вежди.

– Ако той още е в тунелите, тогава е завел там Дани по друга причина, а не, за да го изкара от града.

Нейната интуиция не е подпомагана от свръхестествени източници като моята, но в съчетание с логичното мислене ѝ върши доста добра работа.

– Казах на Ози, че има нещо странно в това.

– В кое?

– Във всичко това. В убийството на доктор Джесъп и всичко останало. Нещо нередно. Чувствам го, но не мога да го определя какво точно е.

Тери е от малцината, които знаят за дарбата ми. Тя е наясно и че при прилагането на свръхестествените сили съм воден свише и затова не би тръгнала да ме разубеждава. Но Тери страшно много иска този хомот да се махне от врата ми.

Аз искам същото.

След „Талисман за късмет“ последва „Кукла на конци“. Оставих мобилния си телефон на масата и й казах, че съм забравил да го сложа да го заредя. Помолих я да ми даде нейния телефон и да зареди моя. Тя отвори чантата си и извади апарата.

– Не е мобилен, а сателитен. Обаче дали ще работи под земята?

– Не знам. Може би няма. Но ще има сигнал, когато излезе на повърхността. Благодаря, Тери.

Проверих силата на звъненето и го намалих.

– Когато се зареди другият – добавих, – ако някой специално се обади... дай му номера на твоя, за да ме потърсят на него.

– Как специално?

Имах време да помисля за странния непознат, който ми позвъни по телефона, докато седях под отровната бругмансия. Може би просто беше набрал грешен номер. А може би не.

– Ако е жена със сексапилен и загадъчен глас и не си казва името – искам да говоря с нея.

Тя повдигна озадачено вежди.

– Каква е тази работа?

– Не знам. Сигурно нищо особено.

Напъхах телефона в раницата и затворих ципа.

– Ще се върнеш ли на работа, Оди? – попита ме тя.

– Скоро. Но не тази седмица.

– Купихме ти нова шпатула. Широка, с ръб, наточен с лазер. На дръжката е гравирано името ти.

– Супер.

– Супер е, я. Дръжката е червена, а името ти е в бяло. И е със същите букви като логото на „Кока-кола“.

– Пърженето ми липсва. И тиганът. – Персоналът на бистрото ми беше като семейство повече от четири години и още ги чувствах близки. Но когато тези дни ги видях отново, две неща помрачиха другарството ни: моята тъга и тяхното настояване, че съм герой. – Трябва да вървя –

казах, станах и нарамих раницата.

Може би, за да ме задържи, тя ме попита:

– Тъж... Елвис скоро навъртал ли се е?

– Оставих го да плаче в кухнята.

– Пак ли плаче? За какво?

Разказах ѝ случката със солниците.

– Той всъщност се опита да ми обясни с жестове, което е нещо ново, но аз не го разбрах.

– Може пък аз да го разбера – каза тя, след като ми отвори вратата.

– Знаеш ли, че е имал еднояйчен брат-близнак?

– Да, знаех го, но го бях забравил.

– Джеси Гарън Пресли е бил мъртвороден в четири часа през нощта, а Елвис Аарън Пресли е излязъл на бял свят трийсет и пет минути по-късно.

– Помня, че си ми разказвала. Джеси е бил погребан в кутия.

– Повече семейството му не е могло да си позволи. Бил е погребан в гробището „Прайсвил“ на североизток от Тупело.

– Помисли си само – еднояйчни близнаци. Приличат си като две капки вода, имат еднакви гласове и сигурно имат еднакви способности. Но единият става най-прочутата звезда в музиката, а другият е погребан още като бебе.

– Тази мисъл не му е давала покой цял живот – каза Тери. – Хората твърдят, че често през нощта е разговарял с Джеси. Чувствал се е така, сякаш едната му половина е липсвала.

– Той и така е живял – като половин човек.

– В известен смисъл, да.

Тъй като от личен опит познавах подобно преживяване, изведнъж изпитах съжаление и симпатия към Краля.

Прегърнахме се и тя каза:

– Нужен си ни тук, Оди.

– И аз самият имам нужда да съм тук. Ти си страховтна приятелка, Тери.

– Кога да започна да се тревожа за теб?

– Съдейки по изражението на лицето ти, вече си започнала.

– Не искам да слизаш в тунелите. Все едно се погребваш жив.

– Не страдам от клаустрофобия – уверих я и излязох на външната площадка.

– Нямах предвид това. Давам ти шест часа и после се обаждам на Уайът Портър.

– Бих предпочел да не го правиш. Тери, сигурен съм повече от когато и да било, че трябва да изпълня мисията сам.

– Наистина ли си сигурен? Или... има нещо друго?

– Какво друго може да има?

Тя явно се страхуваше за мен, но не искаше да си го признае. Вместо да ми отговори или дори да потърси отговора в очите ми, зарея поглед в небето.

От север-североизток се струпваха тъмни облаци. Приличаха на парцали, с които беше избърсана цялата мръсотия от пода.

– Тук се крие нещо повече от завистта и вманиачеността на Саймън. Нещо много странно, но не знам какво. Във всеки случай дори и специален отряд на полицията не би могъл да спаси Дани. Заради дарбата ми аз съм най-големият му шанс.

Целунах я по челото, обърнах се и тръгнах надолу по стълбите.

– Дани мъртъв ли е вече? – попита тя.

– Не. Както казах, нещо ме привлича към него.

– Вярно ли е?

Изненадан от реакцията ѝ, аз спрях и се обърнах към нея:

– Той е жив, Тери.

– Ако с Келси бяхме дарени от съдбата с дете, сега щеше да е на твоята възраст.

Усмихнах се.

– Много си мила.

Тя въздъхна.

– Добре, давам ти осем часа и нито минута повече. Ако ще да си екстрасенс, медиум или каквото и да е, но моята женска интуиция рядко ме лъже.

Не ми беше необходимо шесто чувство, за да разбере, че няма смисъл да се пазаря с нея да увеличи часовете от осем на десет.

– Осем часа – съгласих се. – Ще гледам да ти се обадя, преди да изтекат.

След като отново заслизах по стълбите, тя за сетен път ме спря:

– Оди, ти дойде само за да вземеш телефона назаем ли?

Когато се спрях и отново я погледнах, видях, че и тя беше слязла на първото стъпало.

– Може би, за да съм спокойна, искам да си го изясня... Не дойде ли да се сбогуваш?

– Не!

– Истина ли е?

– Истина е.

– Закълни се в бог.

Вдигнах ръка сякаш бях някакъв хлапак, който произнася скаутска клетва.

Тя обаче като, че не остана много убедена.

– Ще е глупаво да си отидеш от живота ми с лъжа.

– Не бих ти сторил никога подобно нещо. Освен това нямам никакво намерение да се самоубивам. Харесвам живота си, макар и да е малко странен. Само като извървя жизнения си път, доколкото и както мога, аз ще отида там, накъдето се стремя. Нали ме разбираш?

– Да. – Тери се наведе. – Ще седна тук и ще гледам как се отдалечаваш. Няма да ти е на късмет да ти обърна гръб точно в този момент.

– Добре ли си?

– Върви. Ако е жив, върви при него.

Обърнах се и отново заслизах по стълбите.

– Не се обръщай повече назад – за последно каза тя. – Също е на лош късмет.

Слязох по стълбите и продължих по уличката. Не се обърнах назад, но чух тихия ѝ плач.

Петнайсета глава

Не се огледах за непознати, не чаках, докато се появи удобна възможност. Приблжих се до триметровата ограда и я изкачих. По-малко от десет секунди след това се приземих от другата страна.

Малцина бяха предположили, че някой ще тръгне да прониква незаконно в чужд имот посред бял ден. Ако ме видеха, минувачите бяха предположили, че съм служител от канализацията и че просто съм си изгубил ключа.

Никой не би заподозрял чисто облечен, подстриган и обръснат младеж в недобронамереност. Аз не само съм добре подстриган и обръснат, но нямам татуировки, обици и халки по веждите, носа, устните или езика.

Следователно най-много бяха ме заподозрели, че съм пътешественик във времето, който е дошъл от далечното бъдеще. Бъдеще, в което тоталитарните норми на поведение от петдесетте години са били наложени отново от някой деспотичен режим.

Точно под покрива на сградата бяха разположени вентилационни отвори. Но те бяха тесни дори и за спретнат младеж.

Когато рано сутринта минах оттук, бях забелязал, че бравите и пантите на вратите са доста стари и ръждясали. Може би бяха монтирани още когато Калифорния се управляваше от онзи губернатор, който вярваше в лечебната сила на кристалите, уверено предсказваше залязването на автомобила до 1990 година и ходеше с една рок звезда на име Линда Ронстад.

Когато погледнах отблизо, забелязах, че бравата е не само стара, но и евтина. Което правеше степента на защита на едно ниво по-високо от обикновен катинар.

По време на разходката ми от „Грил“ дотук бях спрял в Мемориъл Парк, за да извадя от раницата си няколко здрави отвертки. И сега с тях на помощ буквално откъртих бравата от вратата.

Вдигнах доста шум, но той продължи не повече от половин минута. Смело, сякаш съм си у дома, влязох вътре, намерих ключа за лампата и затворих вратата след себе си.

Вътре имаше сандък с инструменти, но постройката служеше главно като преддверие към шахтата, от която се слизаше в подземните отводни тунели на Пико Мундо. Надолу водеха широки спираловидни

стъпала.

Когато заслизах, осветявайки стъпалата с фенерчето, си спомних за случката в къщата на Джесъп. За миг ми се стори, че съм въввлечен в някаква злокобна игра, в която вече бях обиколил всички полета и сега по волята на хвърлените зарове ми предстоеше отново да се изправя пред опасност на стълбите.

Не включих лампата, защото не знаех дали със същия ключ не се задейства и осветлението в тунелите, което щеше да издаде идването ми по-скоро, отколкото бих искал.

Броях стъпалата, всяко, от които беше високо петнайсет сантиметра. Слязох на повече от петнайсет метра под земята – много по-дълбоко, отколкото бях очаквал.

Долу, в подножието на стълбите, имаше врата. Резето можеше да се отвори и от двете страни.

Изгасих фенерчето.

Макар и да очаквах резето да застърже, пантите да изскърцат, вратата се отвори гладко и тихо. Беше необичайно тежка, но добре смазана.

Останал без светлина и дъх, аз се заслушах за присъствието на враждебни същества, но не чух нищо. Затова отново включих фенерчето.

Пред мен се простираше коридор, който завиваше надясно: три метра и половина дълъг, метър и половина широк, с нисък таван. Тръгнах по него и открих, че е с формата на буквата Г. Отклонението беше дълго два метра и половина и завършваше с друга тежка врата. Резе, което се отваряше от двете страни.

Достъпът до канализационните тунели беше доста по-усложнен, отколкото очаквах, което според мен беше ненужно.

Отново загасих фенерчето. И отново вратата се отвори без звук.

Озовал се в пълна тъмнина, аз се ослушах и долових странен шум. Въображението ми автоматично изрисува огромна змия, виеща се в мрака.

Тогава разпознах шепота на течащата по каналите вода.

Включих фенерчето и прекосих прага. Вътре беше изградена широка половин метър бетонна пътека, която сякаш водеше в безкрайността пред мен.

Половин метър под пътеката бавно и монотонно течеше водата – сива на цвят, сигурно заради цвета на бетона навсякъде около нея. Лъчът от фенерчето палаво заигра по гладката повърхност на водата.

След като огледах внимателно жлеба в тунела, пречених, че в

средата си каналът беше най-много четирийсет сантиметра дълбок. До пътеката беше не повече от трийсет.

Тунелът беше с диаметър приблизително три метра и половина – огромна артерия в тялото на пустинята. И се точеше към някое отдалечено черно сърце.

Притеснявах се, че ако се включи осветлението в този подземен лабиринт, Саймън ще разбере за пристигането ми. Но ако наистина някой дебнеше в мрака пред мен, той веднага би забелязал лъча от фенерчето.

Затова се върнах в коридора и намерих електрическите ключове. Натиснах първия и тунелът се обля в светлина.

Върнах се на бетонната пътека и забелязах, че лампите на тавана са разположени през интервали от десет метра и са защитени от решетки. Светлината в тази подземна бездна не можеше да се сравнява с деня отвън. Стените тънеха в сянка, но все пак видимостта беше доста добра.

Макар и това да беше отводнителен, а не фекален канал, очаквах да бъда посрещнат от силна зловонна миризма. Студеният въздух миришеше леко на застояло, но се търпеше. Освен това се долавяше и приятният аромат на вар, характерен за всички бетонни конструкции.

През по-голямата част от годината в тези тунели изобщо не течеше вода. Те бяха пресъхнали и поради това никъде не се виждаше плесен.

Загледах се замислено във водата. В града не беше валило от пет дни. Тази река едва ли идваше от планините в източната част на общината. Досега щеше да е изтекла.

Струпалите се на североизток облаци, каквито ги видях, когато си тръгнах от Тери, може и да предвещаваха буря, но тя едва ли щеше да се разрази до няколко часа.

Може би се питате защо ѝ е на една община, разположена в пустинята, система от отводнителни тунели. Отговорът има две части. Едната е свързана с климата и терена, а другата – с геополитиката.

Въпреки че в община Маравиля вали рядко, разрази ли се буря, тя обикновено се превръща в истински потоп. Големи части от пустинята се състоят от глинести и скалисти почви. Почти няма почва или растителност, която да абсорбира или да забави оттичането на водите от високите места.

Наводненията могат да превърнат ниско разположените пустинни райони в огромни езера. Ако човекът не се беше намесил, за да промени кръговрата в природата, значителна част от Пико Мундо щеше да е изложена на голям риск.

Може да мине цяла година, преди да ни връхлети чудовищна буря,

която ни кара притеснено да се сещаме за Ной и неговия ковчег. А на следващата година могат да ни сполетят не един, а пет потопа. Системата за предпазване от наводнения в пустинните градове обикновено представлява мрежа от бетонни жлеbove, издълбани от природата потоци и вади, които се вливат или в някоя естествена река, или в канали, специално проектирани да отдалечат водните маси от населеното място. И ако до Пико Мундо не се намираше голямата военновъздушна база Форт Кракън, ние сигурно също щяхме да имаме такава несъвършена и осталяла система.

В продължение на шест десетилетия форт Кракън беше един от най-важните в стратегически план военни обекти на нацията. Отводнителната система на Пико Мундо беше построена така, че самолетните писти и обширните инсталации в базата да бъдат максимално защитени от майката природа.

Говорят, че дълбоко в скалите под Кракън е разположен цял комплекс за управление и контрол, предназначен да издържи на ядрен удар от страна на бившия Съветски съюз и да служи като правителствен център за възстановяването на югозападните щати след атомната война.

След края на студената война Форт Кракън беше позабравен, но не и изваден от строя като много други военни бази. Някои казват, че това се дължи на вероятността някой ден да се изправим срещу агресивен Китай, въоръжен с хиляди ядрени ракети.

Според слуховете тези тунели освен за отводняване служат и за друга, тайна цел. Може би с тях са маскирани вентилационните отвори на подземния комплекс. Може би някои от тях служат и като секретни входи в базата.

Всичко това може и да е вярно, а може и да е просто поредната градска легенда. Като тези, според които в каналите под Ню Йорк обитават гигантски алигатори, израснали там, след като някой ги е изсипал в тоалетната още като малки. Легендата гласи, че сега тези земноводни чудовища се хранят с плъхове и с недостатъчно бдителни служители от ВИК.

Един от онези, които вярват във всички истории за Кракън, е Хортън Баркс, издател на „Маравилиа Каунти Таймс“. Господин Баркс също така твърди, че преди двайсет години, докато се разхождал из горите на Орегон, споделил обяда си с Големия крак.

Като човек с необичайно положение и необикновени способности аз съм склонен да му вярвам за Саскуоч.

Сега, докато съм по следите на Дани Джесъп, доверявайки се на

уникалната си интуиция, аз завих надясно и продължих по бетонната пътека, по течението на загадъчната река, през мозайката от светлини и сенки, към поредната буря.

Шестнайсета глава

Плуваща топка за тенис, найлонов плик, пулсиращ като медуза, карта за игра – десетка каро, градинарска ръкавица, цвете с червени листа, което може би беше циклама. Всеки предмет върху сивкавата повърхност сякаш криеше своето тайнствено значение. Или поне на мен така ми се струваше, защото бях настроен да търся във всичко скрит подтекст.

Понеже тези води идваха не от Пико Мундо, а от дъждове, излели се далеч на изток от града, по повърхността плуваха много малко предмети. Друго щеше да е, ако потопът беше обрал боклука от градските улици.

С основния канал, над който вървах, се съединяваха други, по-малки. Някои бяха сухи, но водата от другите се вливаше в потока. Много от тях бяха с диаметър около половин метър, макар и някои да изглеждаха по-големи, като основния.

При всяко пресичане на каналите пътеката прекъсваше и продължаваше от другата страна. В началото си мислех да събуя обувките си, да навия крачолите на джинсите и да премина. Но можех да настъпя нещо остро и да се порежа. Затова влязох във водата обут.

Новите ми маратонки станаха на нищо. Все едно, че ги беше опикал Страшният Честър. Километър след километър, докато вървах все по на изток, без да обръщам внимание на постепенния наклон, аз зяпах и се дивях на подземната конструкция. Любопитството от изследването на непознатото постепенно премина във възхищение от архитектите, инженерите и умелите строители, замислили и сътворили този проект.

Възхищението ми прерасна в нещо като захлас. Комплексът от тунели се оказа необятен. Някои от тези, които бяха достатъчно широки, за да мине по тях човек, бяха осветени, но други не. Осветените или се точеха в права линия в безкрайността, или плавно завиваха. Никъде не видях край на тунел, само се пресичаха с други. У мен се породих фантазмагоричната мисъл, че съм попаднал в конструкция, която стои на прага между световите. Или ги свързва. Сякаш безбройни спираловидни раковини се свързваха една с друга в стократно повече форми и измерения, плавната геометрия на техните завити тунели предлагаше път към нови реалности.

Доколкото знам, под Ню Йорк се намират седем етажи-нива за

обслужване на инфраструктурата на града. Някои от тях са тесни, а други изглеждат направо огромни.

Но това беше Пико Мундо, родният град на „Пустинните гушери“. Нашето най-значимо културно събитие е годишният фестивал на кактусите.

Там, където натискът на скалите отгоре беше най-силен, таванът беше подсилен с подпори и арки, а на места в стените бяха забити хоризонтални метални греди. Тези елементи бяха изработени със заоблени върхове, за да не се отклоняват от органичната хармония на целия архитектурен ансамбъл.

Трудно ми беше да повярвам, че тези огромни тунели наистина са предназначени за отводняване. Та тук можеше да се побере водата и от сто години валежи и пак подземните черва нямаше да се напълнят.

Но не ми беше трудно да си представя, че отводняването е само второстепенна задача, а основното е тунелите да служат като подземни магистрали. По тях можеха да минат грамадни камиони.

Обикновени камиони или подвижни ракетни установки.

Подозирах, че този лабиринт не е ограничен само до недрата под форт Кракън и Пико Мундо, а продължава километри на север и юг, из цялата долина Маравиля.

Ако целта беше военните да се придвижат покрай обектите, поразени в първите часове на ядрената война, за да излязат невредими на повърхността и да стоварят удара на възмездието по противника, тези подземни магистрали подхождаха идеално. Те бяха изградени на достатъчна дълбочина, гарантираща устойчивост и при взрив с изключително голяма мощност.

При положение, че водите от валежите се събираха толкова дълбоко под земята, те в крайна сметка сигурно се оттичаха не във водоем на повърхността, а в някое подземно езеро или друго геологично образувание.

Колко странно беше в дните преди гибелта ми да си мисля за „Пико Мундо Грил“ за тигани, чийзбургери, бекон, да си мечтая за брак, без изобщо да съзнавам, че дълбоко под мен се простират магистралите на Армагедон, тихо чакайки по тях да минат моторизираните колони на смъртта.

Макар че виждам мъртвите, а другите не могат да ги видят, светът е пълен с тайни, които не могат да се разгадаят дори и с някакво си шесто чувство.

Километър след километър, аз продължавах навътре, по-бавно,

отколкото бих искал. Моят психичен магнетизъм работеше по-неефективно от обичайното и често ме караше да се спирам, чудейки се по кое разклонение да поема.

Въпреки това упорито вървах все по на изток или поне така предполагам. Да се ориентираш под земята не е никак лесно.

За пръв път видях стълб, на който беше обозначена дълбочината – бял, с черни цифри, изписани отвесно през интервали от трийсетина сантиметра. Стълбът беше забит в средата на канала. Беше дебел около петдесет сантиметра и се извисяваше на височина над три метра, почти до сводестия таван. Сивата вода беше дълбока петдесетина сантиметра, точно колкото бях предположил в началото. Но по-силен интерес у мен предизвика трупът, оплел се в стълба.

Тялото се полюшваше от течението, с лицето надолу. Мътната вода и издулите се панталони и риза не ми позволиха да определя дори пола на мъртвеца от мястото, на което се намирах.

Сърцето ми заби силно и туптенето заотеква из цялото ми тяло, сякаш бях някакъв кух предмет. Ако това беше Дани, с мен беше свършено. Течащите води, дълбоки половин метър, можеха да съборят и възрастен човек. Каналът обаче имаше съвсем лек наклон, а и по вялото течение в момента можеше да се предположи, че скоростта на водата е била – и щеше да продължи да бъде – сравнително ниска.

След като оставих раницата върху бетона, нагазих в канала и тръгнах към стълба. Колкото и слабо да течеше водата, все пак придвижването не беше лесно.

Вместо да се озова в средата на течението и да моля боговете на канала за милост, аз се протегнах, сграбчих тялото за дрехите и го замъкнах към пътеката.

Макар че съм близък с духовете на мъртвите, трупове ме плашат. Те ми изглеждат като празни съдове, в които може да се настани някое зло привидение.

Не знам дали това някога се е случвало изобщо, но имам известни съмнения за един чиновник от Пико Мундо.

Положих тялото по гръб на бетона и разпознах в него змиеподобния мъж, който ме беше улучил с тейзъра. Не беше Дани. Въздъхнах от облекчение.

В същото време обаче нервите ми се опънаха като струни и аз потреперих. Лицето на мъртвеца не приличаше на лицата на другите трупове, които бях виждал.

Очите му бяха обърнати толкова навътре, че ирисите дори не се

виждаха. Макар че вероятно беше мъртъв най-много от няколко часа, роговиците му бяха силно издути, сякаш някакво незнайно налягане във вътрешността на черепа ей-сега щеше да ги изтласка от орбитите им.

Ако лицето му беше силно пребледняло, нямаше да се изненадам. Ако кожата му вече беше придобила зеленикав цвят, както винаги става ден след смъртта, щях да си задам въпроса какво е ускорило процеса на разлагане, но нямаше да се изумя както в момента.

Кожата не беше нито пребледняла, нито зеленикава, дори не и по-синяла, а сивкава, на петна, вариращи от бледосиво до почти черно. Той също така изглеждаше някак изпит, като че всички жизнени сокове бяха изсмукани от него.

Устата му беше отворена. Езикът му го нямаше. Едва ли някой го беше отрязал. По-скоро си го беше глътнал. Нарочно.

По главата му нямаше никакви видими травми.

Въпреки че исках да разбера причината на смъртта му, няхах намерение да го събличам и да търся рани по тялото му.

Обърнах го с лицето надолу, за да проверя за лични документи, но не намерих.

Ако този мъж не беше загинал случайно, а беше убит, то със сигурност убиецът не беше Дани Джесъп. Явно беше очистен от някой от неговите съучастници.

Отново нарахих раницата и продължих в поетата посока. Няколко пъти поглеждах назад, едва ли не очаквайки мъртвецът да възкръсне и да се изправи, но това не се случи.

Седемнайсета глава

Накрая завих на юг-югоизток и се озовах пред друг тунел. Лампите осветяваха част от стената, на която забелязах електрическо табло. Стоманената кутия беше разположена на метър и осемдесет от пода, което означаваше, че проектантите на отводнителната система не очакваха водата да стигне толкова високо. Което пък потвърждаваше предположението ми, че тунелите са толкова много и толкова големи, че биха побрели огромни количества вода.

Включих лампите. Тунелът се освети, а може би и другите негови разклонения.

Тъй като сега вървах на изток-югоизток, а бурята очевидно щеше да дойде от север, каналът беше почти празен, а бетонът – сух. Дъното беше покрито с белезникави камъни, смесени с дребни частици, довлечени от последните дъждове.

Потърсих следи в тинята, но не открих. Ако Дани и неговите похитители бяха минали оттук, те също се бяха движили по бетонната пътека.

Шестото ми чувство ме теглеше напред. Докато вървах малко по-бързо отпреди, се замислих...

По улиците на Пико Мундо има множество метални капаци на канализацията. Тези тежки дискове от ковано желязо могат да се повдигнат само със специални инструменти.

Логиката ми подсказваше, че тунелите, по които минаваха електрическите кабели и водопроводите, вероятно бяха съвсем отделна и много по-скромна система от тези тук. Иначе досега по пътя си щях да се натъкна на безброй изходи към повърхността с монтирани вертикални стълби.

Макар и да бях извървял километри в първия тунел, не бях забелязал нито един подобен изход, ако не броим този, по който бях слязъл под земята. След като извървах около двеста метра по новото разклонение, се натъкнах на стоманена врата без никакви надписи или обозначителни знаци.

Към вратата ме насочи любопитството, а не психическият магнетизъм, който ме теглеше към Дани Джемс.

Зад неимоверно тежката врата – като предните две, през които бях минал – намерих електрически ключ за осветлението и коридор във

формата на Т. На края на двете разклонения на Т-то имаше по една врата.

От първата се влезаше в помещение, от което открита метална спираловидна стълба водеше нагоре, очевидно към каменна постройка като тази, в която бях проникнал с взлом – собственост на службата за борба с наводненията.

В другия край на Т-то вратата ме отведе към преходно помещение с висок таван, със стръмни стъпала, издигащи се на десетина метра към врата с надпис ОВЕПМ.

Разтълкувах абривиатурата като „Отдел «Водоснабдяване и електричество» на Пико Мундо“. В стоманата беше изсечен още един надпис – 16С-СУВ24531, но той не ми говореше нищо.

Реших да не продължавам навътре. Открих, че на няколко места подземните системи на службата за водоснабдяване и електричество се пресичат с тунелите против наводненията.

Защо това можеше да се окаже ценна информация аз не знаех, но нещо ми подсказваше, че е така.

След като се върнах в основния тунел и отбелязах, че змиевидният мъж с белите очи не ме дебне там, аз продължих на изток-югоизток.

Когато тунелът се пресече с друг, бетонната пътека свърши. В прахта на дъното на канала имаше следи от обувки, които бяха пресекли отсечката до мястото, където пътеката отново продължаваше.

Слязох в канала и огледах следите отблизо.

Следите на Дани бяха различни от тези на другите хора. Заради многобройните фрактури – и деформации на костите, които често се получаваша при зарастване при страдащите от остеогенезис имперфекта – десният му крак беше с два и половина сантиметра по-къс от левия и изкривен. Като куцаше, той завърташе бедрата си и влачеше дясното стъпало.

„Ако бях и прегърбен – ми каза веднъж, – с голям успех щях да играя ролята на Гърбушкото от Нотр Дам и щях да съм прочут. Но и в това отношение майката-природа не е била справедлива към мен.“

Стъпалата бяха малки като на десет-дванайсетгодишно дете, а дясното беше с поне един размер по-голямо от лявото.

Никой друг не би могъл да остави такива следи.

Когато осъзнах колко дълго са го карали да върви пеша, ми приля и ме обзе гняв, а също и страх за него.

Той можеше да върви на кратки разстояния, без да чувства болка – на няколко пресечки ходене до магазина. Понякога дори не чувстваше

дискомфорт. Но след като е изминал такова разстояние, сигурно изпитва страшна агония.

Мислех си, че са го похитили двама мъже – биологичният му баща Саймън Мейкпийс и безименният змиевиден мъж, който вече беше покойник. Но на дъното на канала освен на Дани имаше следи на още трима души. Двама от тях явно бяха мъже, единият – с по-големи стъпала от другия. Третият беше момче или жена.

Проследих отпечатъците до горе, където продължаваше пътеката. Оттам аз отново можех да разчитам да ме води само интуицията.

В този сух участък от лабиринта нямаше капка вода. Цареше гробна тишина.

Вървах леко и спокойно, с отмерени крачки, и затова не се бях задохнал. Така щях да чуя, ако онези, които преследвах, издадяха дори и най-малкия шум. Но не долавях нито стъпки, нито гласове.

Няколко пъти се спирах, затварях очи и напругах слух, но напразно.

Тази абсолютна тишина предполагаше, че някъде пред мен четиримата бяха излезли от тунелите.

Защо Саймън би отвлякъл сина си, когото не искаше и на когото отказваше да приеме, че е баща? Отговор: Ако той мислеше, че Дани е син на мъжа, с когото Карол му беше изневерила, би се утешил, като го убие. Той беше социопат. В действията си не се ръководеше нито от логиката, нито от нормалните емоционални състояния. Силата, удоволствието, което изпитваше от нея, и оцеляването бяха единствените му мотиви.

Преди известно време отговорът би ми се сторил задоволителен.

Саймън можеше да убие Дани още в стаята му. Или ако го бях прекъснал с пристигането си в къщата на Джемсъп, той можеше да го очисти в микробуса, докато змиевидният караше. И дори беше имал време да го изтезава, ако такова беше желанието му.

Да доведе Дани в този лабиринт и да го влачи километри по тунелите можеше да мине за изтезание, но не беше нито достатъчно драматично, нито физически насилствено, за да възбуди опасен убиец, който обича миризмата на кръвта.

Саймън и неговите двама спътници имаха някакъв интерес Дани да е жив, но на мен този интерес ми убягваше.

Едва ли бяха изминали целия този път само за да заобиколят пътните блокади и въздушните полицейски патрули. Спокойно можеха да намерят и по-удобно място, където да се покрият докато свалят блокадата. Обзет от лоши предчувствия, ускорих крачка не защото психическият

магнетизъм се беше засилил (а и не беше така), а защото на всяко кръстовище на тунелите виждах в канала нови следи.

Безкрайните сиви стени, еднообразното редуване на сенките и светлините, тишината: същински ад за всеки отчаян грешник, чиито най-големи страхове бяха самотата и скуката.

След като открих първите следи, вървах още около половин час. Нетичах, но се движех бързо. Така стигнах до мястото, от което те бяха излезли от подземния лабиринт.

Осемнайсета глава

Когато докоснах неръждаемата стоманена врата в стената на тунела, почувствах, че някаква невидима сила ме издърпа напред, сякаш тези, които преследвах, бяха рибарите, а аз – рибата. Вратата водеше към Г-образен коридор, в края на който имаше друга врата. Зад нея имаше преддверие, спираловидни стъпала и друг сандък с инструменти.

Макар че февруари беше приятно топъл и прохладен, тук миришеше на застояло и на разложено. Очевидно Саймън беше успял да отключи вратата, както и при първия вход за подземията, в уличката близо до кафе „Синята луна“. Но на излизане бяха затворили вратата и тя отново се беше заключила.

С помощта на ламинирания си талон-шофьорска книжка можех да отворя обикновено резе, но този модел брави, макар и да бяха евтини и не много надеждни, щяха се опънат пред тънката пластмаса. Извадих от раницата клещи.

Не че ме беше страх да не ме чуят Саймън и компания. Те бяха минали оттук преди часове и едва ли се бяха спрели.

Тъкмо когато се канех да стисна с клещите патрона на бравата, звънна сателитният телефон на Тери и ме стресна.

Забавих се, докато го извадя от джоба, и отговорих едва на третото позвъняване.

– Да?

– Здравсти.

Веднага познах жената със сексапилния глас, която ми се беше обадила снощи, докато седях под клоните на отровната бругмансия зад къщата на Ин.

– Пак ти.

– Аз.

Можеше да се е сдобила с този номер само ако е звъняла на презаредения ми мобилен телефон и е разговаряла с Тери.

– Коя си ти? – попитах я.

– Още ли си мислиш, че съм сбъркала номера?

– Не. Коя си ти?

– Трябва ли да питаш?

– Аз вече те попитах.

– А не трябваше.

- Гласът ти не ми е познат.
- Толкова много мъже го знаят.

Дори и да не говореше със загадки, думите ѝ звучаха мъгляво и подигравателно.

- Познавам ли те?
- Не. Но не си ли ме сънувал?
- Да съм те сънувал?
- Разочарована съм от теб.
- Пак ли?
- Още.

Сетих се за следите в канала. Едни от тях принадлежаха или на юноша, или на жена.

- Тъй като не знаех каква игра играе, зачаках.
- Тя също чакаше.

Гредите на тавана на помещението, в което се намирах, бяха обвити в паяжини. Паяците, тези чудати архитекти, проблясваха с черните си лъскави тела, движейки се сред безлезнаквите трупове на няколко мухи.

- Какво искаш? – попитах я аз накрая.
- Чудеса.
- Тоест?
- Приказни небивали неща.
- И защо звъниш на мен?
- А на кого другиго?
- Аз съм само кухненски работник.
- Удивяваш ме.
- Пържа палачинки, кайма и други храни.
- Леденостудени пръсти.
- Какво?
- Това искам.
- Искаш леденостудени пръсти?
- Да ме погаят по гърба, отгоре до долу.
- Вземи си масажистка ескимос.
- Масажистка?
- Заради студените пръсти.

Онези, които са оперирани от чувство за хумор, винаги задават въпроси. Тя стори същото:

- Това шега ли е?
- Не от най-сполучливите.
- Мислиш, че всичко е смешно и забавно, така ли?

- Не всичко.
- Дори напротив, няма почти нищо смешно, задник такъв. Сега смешно ли ти е?
- Не, не ми е.
- Знаеш ли според мен кое ще е смешно?
- Не отговорих.
- Смешно ще е, ако ударя с чук по ръката на недъгавия дребосък.
- Над мен пропъгълзя осмокрак арфист и засвири тихата си мелодия на тънките струни на паяжината.
- Дали костите му ще се строят като стъклени? – продължи тя.
- След кратка пауза отвърнах:
- Извинявай.
- За кое се извиняваш?
- Извинявай, че те обидих с ескимоската шега.
- Аз не се обиждам, бибчо.
- Радвам се да го чуя.
- Само малко се ядосах.
- Съжалявам, наистина.
- Не ставай досаден.
- Моля те, не го наранявай.
- Че защо да не го направя?
- А защо трябва да го правиш?
- За да си получа, каквото искам.
- Какво искаш?
- Чудеса.
- Може би аз не разбирам нещо, но думите ти ми се струват безсмислени.
- Чудеса – повтори тя.
- С какво мога да ти помогна?
- Смайващи чудеса.
- Какво се иска от мен, за да ми го върнеш невредим?
- Разочаровах ме.
- Опитвам се да те разбера.
- Той е горд с лицето си, нали?
- Горд? Не знам.
- Единственото нормално нещо в него.
- Устата ми беше пресъхнала, но не, защото тук беше горещо и прашно.
- Той има красиво лице – добави непознатата. – Все още.

И прекъсна разговора.

За миг ми мина през ума да набера *69, за да се опитам да се свържа с нея, макар че тя беше скрила номера си. Не я набрах, защото нещо ми подсказваше, че ще направя грешка.

Въпреки че загадъчните и думи с нищо не разкриха плановете и, едно нещо ми стана ясно. Тя беше свикнала да контролира всичко и при най-малкото съпротивление реагираше враждебно и агресивно.

И тъй като сама си беше приписала агресивната роля, очакваше от мен да бъда пасивен. Ако се опитам да я набера, тя несъмнено щеше да побеснее.

Беше способна на голяма жестокост. Като нищо щеше да излее гнева си към мен върху Дани.

Миризмата на сухо и разложено. На прах. На мърша и смърт, в сенчестия ъгъл.

Прибрах телефона в джоба.

Един паяк се спусна по копринената нишка, бавно завъртайки се с треперещи крака в застиналия въздух.

Деветнайсета глава

Изтръгнах патрона с клещите, отворих вратата и оставих паяците да пируват с тяхната плячка.

Тази система от отводнителни тунели беше странна, сякаш принадлежеше на друг свят. И телефонното обаждане беше странно и чудато. Дори да бях пристъпил прага на Нарния, нямаше да се изненадам толкова.

Открих, че съм се озовал извън очертанятията на Пико Мундо, но не във вълшебна страна. Около мен земята беше осеяна с пустинни храсти, твърди и безмилостни.

Постройката, от която излязох, се намираше върху бетонна площадка с двойно по-голям размер. Обектът беше затворен с верига с катинар.

Обходих обекта по периметъра, изучавайки неравния терен, и проверих дали някой не ме наблюдава. Но релефът наоколо не предлагаше кой знае какви възможности за криене.

Когато се уверих, че няма да се наложи да се върна обратно в постройката, за да се прикрия от стрелба по мен, изкачих портата с катинара и скочих от другата страна.

Каменистата почва под краката ми не се впечатли от скока. Осланяйки се на интуицията си, аз се отправих на юг.

Слънцето беше достигнало връхната си точка. Оставаха може би пет часа дневна светлина и после над пустинята щеше да се спусне ранната зимна вечер.

На юг и на запад бледото небе беше почти идеално синьо, сякаш беше избледняло на фона на ярката слънчева светлина, отразяваща се в повърхността на Мохаве.

Зад мен в пълен контраст небосклонът на север беше погълнат от огромни облаци. Те бяха мръсни като преди, но сега и някак зловещи.

Изминах стотина метра, изкачих нисък хълм, а после слязох в някаква долчинка, където върху меката и влажна почва имаше нови отпечатащи.

Пред мен отново се разкриха следите на бегълците и техния пленник.

Тук по-отчетливо, отколкото в тунелите личеше, че Дани е влачил дясното си стъпало. Походката му свидетелстваше за остра болка и

отчаяние.

Повечето жертви на остеогенезис имперфекта след пубертета получават по-малко счупвания и костите им укрепват. Дани беше един от тези хора.

След като достигнат зряла възраст, късметлиите откриват, че рискът за костите им не е много по-голям от този при здрав човек. Но телата им остават изкривени от ненормалното срастване на частите от скелета, а някои от тях оглушават от отосклероза. Но иначе най-ужасните последици от генетичното заболяване вече са минало.

Макар и костите му сега да бяха много по-здрави, отколкото в детството му, Дани беше от онзи малък процент болни, които трябваше да бъдат предпазливи и след пубертета. Скоро не му се беше случвал сериозен инцидент, след като на шест години си счупи китката, докато раздаваше карти за игра. Но миналата есен си счупи дясната лъчева кост на ръката.

Огледах следите на жената и отново се запитах коя ли е и защо е с тях.

Продължих да вървя в долчинката още около двеста метра. Пред каменистия склон следите изчезнаха.

Щом се заизкачвах по склона, сателитният телефон иззвъня.

– Чудакът Томас? – попита жената.

– Че кой друг?

– Видях твоя фотография.

– Ушите ми винаги излизат по-големи на снимките.

– Ама имаш едно лице...

– Какво?

– Мундунугу.

– Това дума ли е?

– Знаеш какво означава.

– Съжалявам, но не знам.

– Лъжец – каза тя, но без гняв.

Това сякаш беше разговор между двама луди.

– Искаш ли си сакатото момче?

– Искам Дани жив.

– Мислиш ли, че ще можеш да го намериш?

– Опитвам се.

– В началото беше толкова бърз, а сега си толкова бавен.

– Какво ти е известно за мен?

– А какво трябва да знам, бебчо? – попита ме тя лукаво.

– Не много.

– В името на Дани, дано това не е вярно.

Обзе ме необяснимо неприятно чувство, че доктор Джесъп е бил убит... заради мен.

– Защо се забъркваш в такива неприятности? – попитах.

– Никой не може да ми навреди – отсече тя.

– Наистина?

– Аз съм непобедима.

– Браво на теб.

– И знаеш ли защо?

– Имам трийсет в амулет.

– Трийсет какво?

– Ти бон анж.

Никога не бях чувал този термин преди.

– Какво означава това?

– Знаеш.

– Ами не.

– Лъжец.

След това тя не затвори, но и не каза нищо повече. Седнах на земята, с лице отново на запад.

Повърхността беше пепелявосива и киселинножълта; тук-там се виждаха мескити и пустинни храсти.

– Още ли си там? – попита тя.

– Къде да ходя?

– И къде си?

Вместо да отговоря, попитах:

– Може ли да говоря със Саймън?

– С Обикновения или с Каза?

– Какво означава това?

– Със Саймън Обикновения или със Саймън Каза?

– Със Саймън Мейкпийс – търпеливо отвърнах.

– Мислиш, че е тук ли?

– Да.

– Смотаняк.

– Той уби Уилбър Джесъп.

– Не се стараяш достатъчно.

– За кое?

– Не ме разочаровай.

– Нали каза, че вече съм те разочаровал.

– Не ме разочаровай повече.

– Или? – попитах аз и веднага съжалих за въпроса си.

– Какво ще кажеш за...

Зачаках мълчаливо.

– Какво ще кажеш да направим така: или ни намираш до залез слънце, или чупим и двата му крака.

– Ако искаш да ви намеря, просто ми кажи къде сте.

– Какъв ще е смисълът тогава? Ако не ни откриеш до девет часа, ще счупим и двете му ръце.

– Не го правете. Той не ви е навредил с нищо. Никога на никого не е навредил.

– Какво е първото правило? – попита тя.

Припомних си краткия ни и изключително мистериозен разговор от предната вечер и отговорих:

– Трябва да дойда сам.

– Ако доведеш ченгета или някой друг, ще разбием красивото му лице и до края на живота си той ще бъде грозен като смъртта от главата до петите.

Тя затвори.

Която и да беше, със сигурност не беше с всичкия си. Добре, аз и преди си бях имал работа с луди. Тя беше луда и зла. Отново нищо ново за мен.

Двайсета глава

Свалих раницата и потърсих бутилката „Евиан“. Водата не беше студена, но имаше приятен вкус. Всъщност пластмасовата бутилка не беше пълна с минерална вода. Бях я напълнил от чешмата в моята кухня.

Щом човек е готов да плати солидна сума за бутилирана вода, дали някой ден, ако започнат да го предлагат в магазините, няма да плаща и за торба с чист и свеж въздух от Скалистите планини?

Въпреки че не съм скръндза, от години живея икономично. Като кухненски работник с планове за женитба получавах достатъчно, но не чак толкова много, че да си позволявам охолства. Трябваше да спестявам за нашето бъдеще.

Но сега Сторми я няма и аз съм сам. Последното, което ми трябва, е сватбена торта. Ала ми остана навикът да пестя.

Предвид моя чудат и изпълнен с авантюри живот, аз не очаквам да доживея до възрастта, на която ще ми се увеличи простатата, но ако по някаква ирония на съдбата достигна до деветдесет години, вероятно ще съм от онези ексцентрици, които всички смятат за бедни, а те кълтат милиони долари в стари кутии от кафе, за да ги дават за грижи за бездомните кучета.

След като изпих водата, прибрах празната бутилка в раницата и пуснах една вода върху пустинята.

Предполагах, че съм се приближил достатъчно до целта си. А сега имах и краен срок – до залез слънце. Преди да измина и последната отсечка от пътешествието ми обаче трябваше да разбере как вървят някои неща в реалния свят.

В телефона на Тери не беше вкаран за бързо набиране нито един от номерата на шериф Портър, но аз ги бях запомнил.

След второто позвъняване той се обади:

– Портър.

– Сър, извинете, че ви прекъсвам.

– Кое да прекъсваш? Мислиш, че съм затрупан с полицейска работа?

– А не сте ли?

– В момента се чувствам като крава, синко.

– Като крава?

– Крава, която сладко пасе трева в ливадата.
– Не ми се струвате спокоен като крава.
– Не се чувствам спокоен, а тъп като крава.
– Някакви следи към Саймън?
– О, ние го хванахме. Сега е в затвора в Санта Барбара.
– Доста бързо сте се справили.
– По-бързо, отколкото предполагаш. Арестувахме го преди два дена за сбиване в бар. Той удари и полицаия, който го арестува. В момента е задържан за нападение.

– Преди два дена. Значи версията...
– Тази версия отпада. Саймън не е убил доктор Джемс. Макар да е доволен, че някой го е сторил вместо него.

– Дали не е поръчково убийство?

Шерифът Портър горчиво се изсмя.

– Заради дългото си затворническо досие Саймън не може да си намери друга работа, освен да почиства каналите. Живее в стая под наем.

– Някои хора биха убили човек и за хиляда долара.

– Със сигурност, но Саймън би им бил полезен само като чистач на канализацията.

Мъртвата пустиня възкръсна, вдиша и сякаш се наклони да се надигне. Храстите потрепераха и зашепнаха, но бързо застинаха като въздуха.

Вперих поглед на север, към задаващата се буря.

– Ами белия микробус? – попитах.

– Бил е откраднат. Не можахме да открием никакви отпечатъци по него.

– И никакви други следи?

– Никакви. Освен, ако криминалистите не открият някое странно ДНК или други улики, водещи към дома на Джемс. Какво е положението при теб, синко?

Огледах заобикалящата ме пустош.

– Продължавам да се лутам.

– Чувстваш ли привличане?

Щеше да е по-трудно да излъжа него, отколкото себе си.

– Да, нещо ме дърпа, сър.

– Накъде те дърпа?

– Още не знам. Още съм в движение.

– Сега къде си?

– Бих предпочел да не ви казвам, сър.

– Само не се прави на самотния реинджър – притесни се той.
– Ако се налага.
– Недей да постъпваш глупаво, синко. Използвай главата си.
– Понякога си принуден да се довериш на сърцето си.
– Май няма смисъл да споря с теб.
– Така е, сър. Но бихте могли да претърсите стаята на Дани за някаква информация за жена, която се е появила в живота му наскоро.

– Од, знаеш, че не съм жесток, но като полицаи съм реалист. Ако хлапето беше отишло на среща с жена, новината щеше да плъзне из Пико Мундо още на следващата сутрин.

– Може да е дискретна връзка, сър. И не съм казал, че Дани е постигнал някакъв успех. В действителност може само да си е навлякъл големи страдания.

След известно мълчание шерифът отвърна:

– Искаш да кажеш, че е бил беззащитен и се е изложил на опасност. От хищник.

– Самотата кара човек да отслаби защитата.

– Но те не са откраднали нищо. Дори не са ровили из къщата. Не са си направили труда да вземат парите от портфейла на доктор Джесъп.

– Значи не са искали пари от Дани, а нещо друго.

– Какво например?

– Този въпрос още не ми е ясен и на мен, сър. В известен смисъл вече долавям формата и очертанията, но не мога да го видя ясно.

Далеч на север, между овъгленото небе и изпепелената земя, заваля. Дъждът приличаше на блестяща димна завеса.

– Трябва да вървя – казах аз.

– Ако открием нещо за жена, ще ти се обадя.

– Не, сър. По-добре недейте. Линията трябва да е свободна и се налага да пестя от батерията. Обадох ви се само защото исках да ви кажа, че е замесена и жена. Ако нещо стане с мен, да имате откъде да започнете разследването. Жена и трима мъже.

– Трима? Този, който те разтреса с електрошока, и още кой?

– Мислех, че е Саймън, но явно не е той. За другите двама знам само, че единият има големи стъпала.

– Големи стъпала?

– Помолете се за мен, сър.

– Всяка вечер го правя.

Затворих.

Нарамих раницата и продължих изкачването си, което беше

прекъснато от обаждането на жената. Склонът беше висок, но не беше стръмен. Хлъзгавата глинеста почва пукаше под краката ми, многократно проверявайки моята устойчивост и гъвкавост.

Няколко гущерчета се разбягаха пред мен. Бях нащрек за гърмящи змии.

Разбира се, едни здрави кожени туристически обувки щяха да са ми по-полезни в момента от меките маратонки. Но рано или късно щеше да ми се наложи да се промъквам незабелязано, а белите маратонки са идеални за тази цел.

Може би нямаше смисъл да се тревожа за обувките, змиите, равновесието, ако съдбата ми беше да загине от ръцете на някого, който ме дебне зад бяла врата. От друга страна, не ми се искаше да вярвам на теорията, че повтарящите се сънища се сбъдват. Сигурно се дължеше на употребата на прекалено много пържена храна и лютив сосове.

Далечна и божествена се разтвори огромна врата. Вятърът отново внесе живот.

Когато гръмотевицата отекна, въздухът не беше така неподвижен като преди, но продължи да се спотайва сред оскъдната растителност подобно на глутница призрачни койоти.

Щом стигнах върха на хълма, разбрах, че пътят на съдбата ми е пред мен. Там някъде щях да открия пленения Дани Джемс.

В далечината се виждаше междушатската магистрала. От нея до долината водеше четирилентово шосе. В края му се намираха разрушеното казино и почернялата кула. Там си беше пробвала късмета Смъртта и както винаги беше спечелила.

Двайсет и първа глава

Те бяха от племето анаминт, от семейството на шошоните-команчи. Твърди се, че те – като повечето коренни жители на тези земи преди пристигането на Колумб и налагането на италианската кухня на континента – са били мирни, дълбоко духовни и благородни хора, почитащи и уважаващи природата.

Хазартната индустрия се захранва с човешката слабост и загуба, безразлична е към страданията и е материалистична и неутолимо алчна. Заради тази индустрия сред природата бяха издигнати едни от най-уродливите и причудливи образци на човешката архитектура. Но индианските вождове виждаха в хазарта идеална възможност за тях. Властите на щата Калифорния се съгласиха и дадоха на коренните американци монопол върху казината в рамките на техните територии.

Загрижени, че сам Великият дух не би могъл да ги напътства достатъчно прозорливо как да ръководят новите предприятия и да ги направят печеливши, повечето племена сключиха сделка с опитни хазартни компании да управляват казината им. Направиха се гишета, подредиха се ролетките и казината отвориха врати. Под зоркия поглед на обикновените гангстери потече реката от пари.

Настъпи златната ера на коренните племена и индианците започнаха да потриват ръце, че скоро всички ще забогатеят. Но реката не стигна до тях.

Забавно е как понякога се получава така.

Индианската общност беше обхваната от всеобща страст към комара и последва обедняване и престъпността се разрасна.

Понякога нещата придобиват обрат, който не е никак забавен.

Долу в ниското, на около километър и половина от хълма, на който стоях, върху земята на племето ме чакаше спа комплекс „Панаминт“. Някога той беше лъскав, облян целия в неон като повечето туристически обекти от неговия ранг, но дните на славата му бяха отминали.

Шестнайсететажният хотел можеше спокойно да мине за затвор-небостъргач. Преди пет години издържа земетресението и се отърва само с леки напуквания, но не устоя на последвалия пожар. Повечето прозорци се бяха изпочупили от трусовете или се бяха напукали от огъня. По стените бяха останали черни димни следи.

Двуетажното казино, обгърнало кулата от три страни, се беше

срутило в единия ъгъл. Фасадата беше направена от черен бетон и изписана с мистични индиански символи, много, от които не бяха автентични, а съвременни интерпретации на индианския спиритуализъм, видян през погледа на холивудските дизайнери на декори. Тя почти се беше откъснала от останалата част от сградата и се беше срутила на паркинга. Няколко смачкани коли бяха останали под руините.

Тъй като се опасявах, че някой съгледвач с бинокъл може да наблюдава подходите към хотела и казиното, аз слязох от върха, надявайки се, че никой не ме е забелязал.

Само дни след катастрофата, сполетяла комплекса, мнозина предричаха, че предвид добрите бизнесперспективи до една година мястото ще бъде застроено отново. Четири години по-късно още дори не беше започнало разрушаването на старата овъглена сграда.

Фирмата, строила обекта, бе обвинена, че е спестявала от разходите, вложила е недоброкачествени материали, което е отслабило конструкцията. Местните инспектори от строителния надзор пък се обвиняваха, че са взимали подкупи. Те на свой ред обвиниха в корупция общинските власти.

Разрази се буря от взаимни обвинения, законни и фриволни съдебни дела, нападки между агенции за връзки с обществеността. В резултат фалираха няколко фирми, двама души се самоубиха, няколко се разведоха, а един от участниците в епопеята дори си направи операция за смяна на пола.

По-голямата част от панаминтите, които бяха забогатели, бяха обрани до шушка от адвокатите или още кървяха, като плащаха неустойки и хонорари. Тези, които никога не можаха да се докоснат до охолството, но за сметка на това бяха станали страстни комарджии, бяха поставени в неудобното положение да пътуват по-далеч, за да профукат и малкото, което им е останало.

В момента половината от съдебните искиве чакат окончателното становище на съда и никой не знае дали комплексът ще се издигне от пепелта като феникс. Дори правото – а някои биха го определили като задължение – да се изчистят с булдозер останките беше суспендирано от съдията в очакване на съдбоносното решение, което трябваше да вземе апелативният съд.

За да не се движа по гребена на хълма, аз вървах на юг, докато скалистият склон не премина в долина.

Многобройни хълмове образуват полумесец на запад, юг и изток около равнината, на която се намира опустошеният комплекс. Полята и

магистралата, по която денонощно преминават превозни средства, са на север. Сред тези хълмове аз се промъкнах през няколко тесни прохода, накрая те се разшириха в засъхнало речно дъно, което продължи да се вие като змия на изток.

Ако похитителите на Дани се бяха настанили на някой от високите етажи на хотела, за мен беше по-добре да се доближа оттам, откъдето не ме очакваха. Искях да се промъкна максимално близо, преди да изляза на откритото.

Откъде безименната жена знаеше, че ще ги проследя, откъде беше сигурна, че психическият магнетизъм ще ме подтикне да вървя след тях, защо искаше да ги проследя? На нито един от тези въпроси нямах убедителен отговор. Логиката обаче ме накара да се усъмня, че Дани е споделил с нея тайната на моята дарба.

Тайнственият разговор с нея, подигравателният ѝ тон сякаш целяха да изтръгнат признание от мен. Тя искаше да потвърди факти, които вече знаеше.

Преди година майката на Дани умря от рак. Като негов най-близък приятел аз споделях тъгата му до моята собствена загуба през август. Той нямаше много приятели, физическите ограничения, външният му вид и острият му език значително намаляваха възможностите му за социална интеграция. Когато се затворих в себе си и се отдадох изцяло на мъката си, а после и на описанието на събитията през август, аз престанах да го утешавам.

В края на краищата той можеше да се опре на рамото на втория си баща. Но доктор Джесъп също тъгуваше и тъй като беше амбициозен мъж, вероятно се беше опитал да намери утеха в работата си.

Самотата се среща в две разновидности. Когато е резултат от желание за уединение, самотата е вратата, с която ние се затваряме от света. Когато обаче светът ни отхвърля, самотата е отворена и неизползвана врата.

Някой беше влязъл през тази врата в момент, в който Дани беше най-уязвим. И този някой имаше сексапилен копринен женски глас.

Двайсет и втора глава

Щом напуснах сухото речно дъно и оставих хълмовете зад себе си, запълзах бързо между еднометровите храсталаци, които ми служеха за прикритие. Целта ми беше стената, която отделяше територията на комплекса от пустинята.

Зайците и другите гризачи се крият от слънцето и гризат листата точно на такива храсти.

Там, където има зайци и мишки, не липсват и змии.

За щастие змиите са страхливи. Не чак толкова, колкото църковните мишки, но достатъчно. За да ги подплаша, аз вдигнах доста шум, преди да изляза от речното дъно и да се шумугна в храстите. Пълзах, пъшках, плюех пръст и кихах. С други думи, вдигах достатъчно шум, за да прогоня цялата фауна в околността.

Тъй като предполагам, че противниците ми са се настанили на високите етажи на хотела и предвид обстоятелството, че се намирах на няколкостотин метра от сградата, те едва ли щяха да чуят какъвто и да е шум от мен.

Ако наблюдавах района и гледах в моята посока, щяха да внимават за някакво движение. Но лекото полюшване на храстите нямаше да привлече вниманието им. Вятърът от север и без това се беше усилил.

Избягнал смъртоносните змии, скорпиони и паяци, аз стигнах до комплекса и се изправих с гръб към стената.

Целият бях в прах. Проблемът с психическия магнетизъм е не само, че често ме води към опасни ситуации, но и на мръсни места.

Отупах се и тръгнах покрай стената на комплекса, която постепенно се извиваше на североизток. В този край на оградата беше поставен боядисан в бяло бетонен блок, а в другия край – висока два метра и половина розова бариера.

След земетресението и пожара местните племенни служители бяха поставили метални табели през трийсет метра, с които предупреждавах за опасността от падащи предмети и остатъци от токсични газове. Тези табели бяха поизбелели от силното слънце на Мохаве, но буквите още се четяха.

Покрай стената, на територията на комплекса, бяха посадени палми. Тъй като тези дървета не бяха типични за Мохаве и никой не ги беше поливал след земетресението, те отдавна бяха изсъхнали.

Някои листа бяха опадали, други висяха като неподвижни човешки крайници, а трети стърчаха неподвижно. Въпреки това успях да открия няколко палми, засадени една до друга, които частично скриваха стената от хотела.

Подскочих, хванах се за стената, прескочих я и се приземих върху купчина останки от палми. Но приземяването не беше плавно, а беше придружено от силно тупване и удряне на лактите. Доказателство, че не бях произлязъл от маймуните. Приклеках и се притаих зад палмовите стволоче.

Пред мен се простираше огромен басейн, направен така, че да имитира естествени скали. Водните пързалки пък бяха във формата на водопади.

Но нямаше вода. Пресъхналият басейн беше наполовина пълен с палмови останки, довети от вятъра.

Ако похитителите на Дани наблюдаваха отгоре, те най-вероятно се взираха внимателно на запад, откъдето бяха дошли. Може би също държаха под око пътя, който свързваше комплекса с магистралата на север.

Тримата не бяха в състояние да контролират и четирите страни на хотела. Нещо повече, едва ли всеки от тях би стоял на отделен пост. В най-добрия случай щяха да наблюдават само два от подходите. Имах големи шансове да се промъкна незабелязано от палмите към сградата.

Сигурно бяха въоръжени не само с пушки, но аз не се боях от куршуми. Ако искаха да ме убият, едва ли щяха само да ме разтърсят с тейзъра в дома на Джесъп. Щяха да ме прострелят от упор в лицето.

По-късно може би с удоволствие щяха да ме убият, но сега искаха от мен нещо друго. Чудеса. Смайващи чудеса и леденостудени пръсти. Приказни невъзможни неща.

Тогава какво ми оставаше? Да вляза вътре, да разузная терена, да разбера къде държат Дани. Щом се запознаех със ситуацията, ако не можех да го освободя без чужда помощ, щях да се обадя на Уайът Портър, независимо от факта, че според интуицията ми в случая участието на полицията беше равностойно на нечия смърт.

Излязох от прикритието на палмите и затичах по изкуствените скали. Някога тук се бяха изпънали на шезлонги курортистите – обилно намазани с плажно масло и готови за меланом.

Вместо с тропически коктейли откритият бар беше покрит с внушителни купчини птици изпражнения. Никъде не виждах пернати създания, но ги чувах. Птиците-привидения бяха накацали върху кръстосаните прътове, имитация на бамбук, които служеха за опора на покрива от

изкуствени пластмасови палмови листа. Когато забързах към хотела, те запляскаха с криле и нададоха пронизителни писъци, за да ме предупредят за надвисналата опасност и да ме възпрат.

Когато заобиколих басейна и стигнах задния вход на хотела, аз вече имах възможността да се убедя в правотата на невидимите птици. Изпочупен, изгорен, изоставен, обрулен от вятъра и пясъка, спа комплексът „Панаминт“ вече не би получил и една звезда в световния справочник на хотелите, но с успех би се превърнал в дом за пустинните животинки, на които мястото би им се сторило по-гостоприемно.

Сега трябваше да съм нащрек не само за мистериозната жена и двамата ѝ жестоки приятели, но и за хищници без мобилни телефони.

Плъзгащите се остъклени врати, счупени при земетресението, бяха заменени с шперплат, за да спрат поне отчасти проникването на неканени гости с нездрав любопитство. Към шперплата с тел бод бяха прикрепени листове със страшни предупреждения какви проблеми със закон очакват всеки, който бъде заварен без позволение тук.

Едното парче шперплат беше свалено и подпряно настрана. Съдейки по пясъка и полепените парченца плевели по него, то беше свалено преди седмици, а може би дори и преди месеци.

В продължение на две години след опожаряването комплексът беше охраняван от частна фирма. И докато делата и контраделата в съда се множаха, а с тях и вероятността имотът да стане собственост на кредиторите (за ужас на самите кредитори), охраната се беше превърнала в излишен разход, с който никой не искаше да се нагърбва повече.

Въпреки че пътят ми напред беше открит, въпреки усилващия се вятър и приближаващата буря, въпреки че Дани го грозеше смъртна заплаха, аз се поколебах, преди да пристъпя прага. Не съм крехък като Дани Джесъп, нито физически, нито емоционално, но човек не е неуязвим.

Замислих се и не влязох веднага не заради хората и другите опасности, които дебнеха разрушения комплекс. Замислих се за блуждаещи те мъртъвци, които може би още обитаваха това загадъчно място.

Двайсет и трета глава

Пред мен се откри нещо като фоайе, осветявано само от оскъдната светлина, която проникваше през процеците между шперплата.

Сянката ми приличаше на сив призрак. Главата нямаше ясни очертания и почти липсваше. Сякаш беше сянка на обезглавен човек.

Включих фенерчето и огледах стените. Огънят не беше вилнял тук, но почти навсякъде имаше петна от дима.

Отначало се изненадах, че мебелите – дивани и фотьойли – са толкова захабени. После се сетих, че това се дължеше не толкова на дима и влиянието на времето, колкото на водата, която се беше изляла върху тях от пожарните маркучи.

Дори пет години след трагедията се долавяше мирис на обгоряло, на разтопен метал и пластмаса, на изгорели кабели. Наред с това се усещаха и други миризми, които не бяха остри като първата, но още неприятни. Може би най-добре беше да не се занимавам с тях и да разгадавам какъв е произходът им.

По покрития със сажди, пепел и прах мокет имаше безброй следи. Уникалните отпечатъци от стъпалата на Дани не бяха сред тях.

След като погледнах отблизо, забелязах, че никои от тези следи не са отчетливи. Бяха отпреди седмици или месеци. Тези, които преследвах, не бяха минали оттук.

Но чифт или може би два чифта следи от лапи бяха отскоро. Сигурно панаминтите отпреди сто години – в дните, в които бяха по-близки до природата и не познаваха изкушенията на съвременната цивилизация – биха разчели тези следи от пръв поглед.

Но тъй като в родословното си дърво няхах нито един следотърсач, а и обучението ми като готвач не беше подходящо, за да реша проблема, трябваше да разчитам не на познанието, а на въображението си – да си представя съществото, които би оставило подобни следи.

В съзнанието ми моментално изплува образът на саблезъб тигър, макар и тези биологични видове да са измрели преди повече от десет хиляди години.

В случай, че някой безсмъртен саблезъб беше надживял с хиляди години събратята си, аз все пак бих се отървал невредим от него. Така предполагах. В края на краищата нали бях оцелял след Страшния Честър.

Вляво от фойето имаше кафе-бар с изглед към басейна на хотела. Таванът се беше срутил точно над входа за ресторанта.

Вдясно широк коридор водеше към непрогледен мрак, който дори лъчът на фенерчето не можеше напълно да прогони.

На стената над входа за коридора с бронзови букви беше написано **ТОАЛЕТНИ, КОНФЕРЕНТНИ ЗАЛИ, БАЛНА ЗАЛА.**

Хората без късмет бяха умрели в балната зала. Масивен полилей, окачен не на стоманен прът, както изискваха строителните планове, а на дървен, се беше стоварил върху събралите се хора и беше премазал много от тях.

Прекосих отрупания с парчета под на фойето, заобикаляйки канапетата и преобърнатите фотьойли. Така стигнах до друг широк коридор, който очевидно водеше към предната страна на хотела. Следите на саблезба също водеха натам.

Едва сега се сетих за сателитния телефон. Извадих го от джоба, изключих му звука и го нагласих само на вибрация. Ако търсачката на чюдеса ме потърсеше отново и ако се случеше така, че бях близо до нея в хотела, не исках телефонът да разкрие присъствието ми.

Никога не бях идвал тук, дори и през годините на най-големия разцвет на комплекса. Когато мога сам да избирам и когато мъртвите нямат други искания към мен, аз търся покой в тишината, а не в шума и екзалтацията. Раздаването на картите и хвърлянето на зарове не ми дават чувството, че за известно време съм свободен от дарбата, с която съм орисан.

Чувството за непозната територия, съчетано с разрухата, причинена от земетресението и пожара, само засилиха впечатлението от урбанистичната джунгла. Коридорите нямаха ясни очертания, защото бяха частично срутени, а безкрайният лабиринт от коридори, където пусти и мрачни, където хаотични и застрашителни, сякаш нямаше никога да свърши.

Докато се лутах, неусетно влязох в изгорялото казино.

В казината няма нито прозорци, нито часовници. Господарите на хазарта искат клиентите им да загубят чувството за време, да заложат поне още един път и още един, и още един. Подобна на пещера, по-голяма от футболно игрище, залата беше толкова внушителна, че лъчът на моето фенерче не можа да намери другия ѝ край.

Единият ъгъл на казиното беше полуразрушен. Иначе огромната зала беше почти непокътната.

Стотици счупени ротативки бяха съборени на пода. Други стояха в дълги редици, както бяха заварени от труса, полуразтопени, но в

готовност като строй от бойни машини, маршируващи войници роботи, погубени от мощен атомен взрив, а радиацията им беше изпържила електрониката.

Повечето от игралните маси и местата бяха превърнати в овъглени останки. Няколко маси бяха останали здрави, затрупани с почернели парчета мазилка, паднала от тавана.

Сред тези руини имаше две места за блекджак, които почти не бяха пострадали от стихията. Пред едната от масите имаше две високи табуретки. Все едно, че дяволът и неговата избраница бяха играли тук, когато беше избухнал пожарът и за да не ги отвличат от играта, бяха заповядали на пламъците да не докосват мястото.

Но вместо дявола на табуретката се беше настанил мъж с приятна външност и оредяла коса. Когато лъчът на фенерчето го откри, той седеше, облегнал ръцете си на масата във формата на полумесец, сякаш чакаше крупието да раздаде картите.

Не ми приличаше на човек, който би взел участие в убийство и в отвличане. Беше около петдесетгодишен, с бледа кожа, издути бузи и трапчинка на брадичката. Можеше спокойно да мине за библиотекар или за аптекар в някое малко градче.

Но когато го доближих и той вдигна очи към мен, вече не бях толкова сигурен за професията му. Разбрах, че е дух едва когато се изненада, че го виждам.

Сигурно беше ударен по главата от падащите парчета в деня на трагедията. Или пък беше изгорял жив в пожара.

Той не ми разкри истинското състояние на тялото си в мига на смъртта, за което му бях благодарен.

Вниманието ми беше привлечено от някакво движение в сенките отстрани. И от мрака се появи блуждаещият мъртвец.

Двайсет и четвърта глава

Пред мен излезе красива млада русокоса жена в коктейлна синьо-жълта рокля с дълбоко деколте. Тя се усмихна.

От дясната ми страна се появи възрастна жена с издължено лице и с очи, изпълнени с безнадеждност. Тя протегна ръка към мен, после се намръщи при вида на дланта си. Наведе глава и сякаш се замисли за нещо.

Отляво дойде нисък червенокос мъж, широко усмихнат, но с гняв в очите.

Обърнах се и осветих останалите с фенерчето. Сервитьорка в дрехи на индианска принцеса. Служител от охраната на казиното с пистолет на кръста.

Чернокож младеж, облечен по последна дума на модата, непрестанно опипваше с пръсти копринената си риза, сакото и янтара, който висеше на врата му. Сякаш сам беше изненадан от модерния си външен вид приживе.

Заедно с играча на масата за блекджак имаше общо седем призрака. Не знаех дали всичките са загинали в казиното, или някои от тях са дошли от другите части на хотела. Може би те бяха единствените духове, обитаващи „Панаминт“, а може би не.

Сто осемдесет и двама души бяха намерили края си тук. На повечето от тях душите им се бяха преселили в отвъдното веднага след смъртта. За мое добро се надявах наистина да е така.

Най-вероятно духовете, които бяха седели толкова дълго в това импровизирано чистилице, са потънали в меланхолия или силно притеснени. И седмината потвърдиха правилото.

Копнежът ме притегли към тях. Не съм много сигурен за какво копнеят те, макар че според мен повечето искат окончателно решение на съдбата им. Желят да намерят у себе си куража да напуснат този свят и да видят какво ги чака в следващия.

Обзети са от страх заради това, което им предстои да извършат. Страх и съжаление, любов към онези, които са напуснали. Понеже ги виждам и играя ролята на мост между живота и смъртта, те се надяват, че мога да им отворя вратата, която те самите се боят да докоснат. Понеже съм си аз – калифорнийско момче, което прилича на сърфист отпреди половин век, но по-рошав и не толкова страшен – доверието им към мен

е още по-голямо.

Опасявам се, че не съм в състояние да оправдая очакванията им. Утехата, която им давам, е елементарна като мъдростта на Ози.

Когато ги докосвам и прегръщам, това сякаш ги успокоява и те са ми благодарни. И в отговор също ме прегръщат. Докосват лицето ми. И целуват ръцете ми.

Тяхната меланхолия ме изпива. Нуждата им ме изтощава. Съжалението ми към тях ме изцежда. Понякога ми се струва, че за да напуснат този свят, те трябва да минат през сърцето ми и да оставят незаличими белези в него.

Обръщайки се към всеки поотделно, аз му казвах онова, което той искаше да чуе. Казаха: „Този свят е загубен за вас завинаги. Тук вече не ви чака нищо освен желание, объркване и тъга.“ Така им казвах, а също: „Знаеш, че сега си безсмъртен и че животът ти е минал смислено. За да откриеш този смисъл, приеми с отворени обятия това, което ти предстои.“

А на друг казах: „Мислиш си, че не заслужаваш милост, но ще я получиш, ако преодолееш страха си.“

Докато говорех на седмината, се появи осми. Висок мъж с широки плещи, хлътнали очи, грубовати черти и късо подстригана коса. Той се вторачи в мен над главите на другите, пронизвайки ме със злобен поглед.

На чернокожия младеж, който постоянно си играеше с дрехите, казах: „На злите хора не се разрешава да блуждаят, фактът, че си останал тук толкова дълго, означава, че нямаш причини да се боиш от идното.“

Докато се местех от мъртвец на мъртвец, новодошлият ме дебнеше и не ме изпускаше от очи зад образувалия се около мен кръг. Когато чу думите ми, настроението му видимо се промени.

„Мислите, че говоря глупости. Може и да е така. Не съм ходил там и не знам какво е. Откъде бих могъл да знам какъв е животът в отвъдното?“

Очите им бяха изпълнени с копнеж и аз се надявах да видят у мен не жалостта към тях, а съчувствието и симпатията.

„Красотата и изяществото на този свят ме очароват. Но има нещо объркано. Искам да го видя в идеалната му форма. А вие не желаете ли?“

После добавих: „Момичето, което обичам... мислеше, че всеки от нас има по три живота, а не по два. Наричаше първия живот «лагер за базова подготовка».“

Замълчах. Нямах друг избор. За момент станах част от тяхното чистилище, а не от този свят. В смисъл, че не можех да намеря подходящите думи.

Накрая продължих: „Тя казваше, че попадаме в лагера за базова подготовка, за да се научим, да успеем или да се провалим в следването на свободната ни воля. После преминаваме към втория живот, който тя наричаше «служба».“

Червенокосият с усмихнатата уста и гневните очи се приближи до мен и постави длан на рамото ми. „Тя се казва Бронуен, но предпочита да ѝ викат Сторми. По време на службата, казваше Сторми, ние преживяваме фантастични приключения в някаква космическа одисея, приказно начинание. Възнаграждението и отплатата идват през третия живот, който продължава вечно и никога не свършва.“

Млъкнах отново. Не можех да ги гледам в очите с увереността, която им дължах. Затова затворих очи и извиках в съзнанието си Сторми, която както винаги ми даде сила и кураж. И продължих със затворени очи: „Тя е страхотна. Знае не само какво иска, но и какво би трябвало да иска. Тук е голямата разлика. Когато по време на службата я срещнете, веднага ще я познаете. Ще я опознаете и ще я обикнете.“

След поредната пауза отворих очи и се обърнах назад, осветявайки пространството с фенерчето. Чернокожият младеж, сервитьорката, красивата блондинка и червенокосият мъж бяха изчезнали.

Не знам дали се пренесоха в отвъдното или просто отидоха другаде.

Едрият с късата коса беше по-бесен от всякога. Раменете му бяха отпуснати, сякаш носеше на тях товара на яростта си. Беше стиснал юмруци.

Той тихо се оттегли в съседната стая и макар че беше безпльтен, при стъпките му се вдигна сив прах. Леките и дребни парчета – обгорели карти за игра и дървени трески – потрепериха, когато мина покрай тях. Един пластмасов чип се изправи и се завъртя, след което отново падна. Пожълтял от високата температура зар изтропа на пода.

Той имаше потенциала да бъде полтъргайст. Добре, че си тръгна.

Двайсет и пета глава

Счупената врата на пожарния изход висеше на една страна и се държеше само на две от трите панти. Стоманеният праг, там, където не беше покрит с някакъв черен материал, лъщеше. Лъчът на фенерчето се отрази в него. Ако паметта ми не ме лъжеше, много хора бяха смачкани от тълпата точно в този коридор, когато всички се бяха втурнали панически към изходите. Този спомен не извика у мен ужас, а само още по-дълбока тъга.

Отвъд вратата трийсетина стъпала водеха нагоре, към северната част на шестнайсетия етаж. Бяха потъмнели от дима и водата и се рушаха под въздействието на варта. Изглеждаха така, сякаш бяха пренесени от някой древен храм на някоя отдавна забравена вяра. Може би още две стъпала продължаваха по-нагоре, до самия покрив на хотела.

Изкачих само половината от тях и се спрях, проточих врат и се ослушах. Едва ли тревогата ми беше предизвикана от звук. Цареше пълна тишина и от горните етажи не се чуваше никакъв шепот.

Може би ме беше разтревожила миризмата. В сравнение с другите помещения на стълбището не миришеше толкова силно на химикали и изгорено. Въздухът беше по-студен и с мирис на вар и сред него лесно се открояваше един екзотичен и по-различен аромат – този от последиците от пожара.

Ароматът, който не можех точно да определя, беше на гъби или мускус. Но също така наподобяваше този на прясно сурово месо. Нямам предвид кръвта по него, а характерния и специфичен мирис на месарница, в която всички меса са изложени прилежно на витрината.

Кой знае защо в съзнанието ми изникна мъртвешкото лице на мъжа, когото бях открил в канала. Сивата петниста кожа и обърнатите навътре очи.

Косъмчетата на врата ми потрепериха, сякаш въздухът предвещаваеше буря.

Изключих фенерчето и останах в пълна, дълбока и страховита тъмнина.

Поради бетонните стени и острите завои преди всяка стълбищна площадка на светлината от фенерчето се виждаше само етаж или най-много два по-нагоре. Ако там някой стоеше на пост, той щеше да забележи само лъча, но не и светлината. А на по-високите етажи нямаше да

видят нищо.

След минута, след като не чух нито шумоленето на дрехи, нито скърцането на подметки по бетонния под и след като никакъв гнусен език не облиза врата ми, аз предпазливо се върнах на площадката и влязох отново в коридора. После се върнах в казиното и включих фенерчето.

Няколко минути по-късно открих южните стълби. Тук вратата стоеше здраво на пантите, но беше отворена като първата.

Прикрих фенерчето с длан, за да намаля светлината, и излязох на стълбището.

Тишината и тук беше някак странна, като, че не само аз се бях при-таил в мрака и се ослушвах. Характерната миризма на прясно месо присъстваше и на тази площадка. Както и преди пред очите ми се появи лицето на мъжа, който ме беше улучил с тейзъра: забелени очи, отворена уста и подут език. Под впечатлението на лошото предчувствие и миризмите, реални или въображаеми, аз реших, че стълбите са под наблюдение. Не можех да мина по тях.

Но шестото ми чувство подсказваше, че Дани лежи затворен някъде високо над мен. Той (психическият магнетизъм) чакаше, а аз (магнетизираният) по волята на някаква странна неведома сила, бях теглен нагоре и не можех да се освободя от тази зависимост.

Двайсет и шеста глава

До главното фоайе имаше асансьорна площадка с десет асансьора – по пет от всяка страна. Осем от вратите бяха затворени, макар че сигурно бих могъл да се напъна и да ги отворя.

Останалите два асансьора вдясно зееха широко отворени. Първият беше пропаднал с трийсетина сантиметра под нивото на етаж. Във втория липсваше кабината и се виждаше само вътрешността на шахтата.

Наведох се над отвора на втория и осветих с фенерчето нагоре и надолу, по релсите и кабелите. Липсващата кабина се намираше на два етажа под мен, в подземното ниво.

В шахтата вдясно пък имаше метална сервизна стълба, която водеше чак до върха на сградата.

Прерових раницата си и извадих закрепваща лента с велкро. Закрепих с лентата фенерчето към дясната си предмишница. Фенерчето пасна на ръката ми подобно на оптически мерник на пушка, а лъчът прониза мрака пред мен.

Сега, след като и двете ми ръце бяха свободни, аз успях да скоча в шахтата и да стъпя на стълбата.

Заизкачвах се нагоре и след няколко стъпала отново се поспрях, за да усетя миризмите в шахтата. Не долових миризмата, която ме беше разтревожила на северната и южната стълбищни площадки.

В шахтата обаче имаше много добра акустика и дори и най-слабият шум се усилваше многократно. Ако горе някъде имаше отворени врати или ако някой се намираше близо до асансьорния отвор, той щеше да ме чуе.

Трябваше да се движа възможно най-тихо, което означаваше и по-бавно, защото се задъхах от усилията.

Фенерчето се оказа проблем. Хванах се с дясната ръка за стълбата, а с лявата го изключих.

Колко смушавашо само: да се катериш в пълна тъмнина. Подсъзнателно човек очаква рано или късно отгоре му да се появи светлина. Макар и да се движех все по-високо и по-високо, липсата на светлина ми действаше дезориентиращо.

Прецених, че след първия етаж се бях изкачил на пет метра и после по три метра и половина на всеки следващ етаж. На три метра и половина се падаха по двајсет и четири метални стъпала.

Съдейки по тези изчисления, бях изкачил два етажа, когато в шахтата се чу някакъв трясък. Помислих си, че е земетресение, и замръзнах на стълбата. Очаквах по мен да се посипят големи отломки от стените.

Но щом шахтата не се разтърси, а кабелите не се разклатиха от вибрации, осъзнах, че тътенът е бил на небесна гръмотевица. Макар и да се чуваше приглушено, той сякаш беше по-близо до мен отпреди.

Продължих да се катеря и неволно си зададох въпроса как ще измъкна Дани от този затвор и как ще го сваля на първия етаж. При положение, че изобщо успеех да го освободя, разбира се. Ако на стълбите пазеха въоръжени мъже, нямаше да можем да избягаме от хотела нито от единия, нито от другия изход. Предвид деформациите и физическата му уязвимост той не би бил в състояние сам да слезе по тази стълба.

Всяко нещо с времето си. Първо трябваше да го открия и да го освободя. После щях да мисля какво да правя.

Прекаленото обмисляне на събитията можеше да ме парализира, особено, ако се наложеше да убия на някой от противниците си. Трудно се решавах на убийство, дори и от това да зависеше физическото ми оцеляване.

От мен не става никакъв Джеймс Бонд. По-миролюбив съм и от мис Мънипени.

Озовал се на петия етаж, или поне така ми се струваше, открих отворени асансьорни врати. Първите, откакто бях влязъл в шахтата. Отворотът представляваше тъмносив правоъгълник на иначе тъмния като в рог фон.

Оттук започваше коридор с хотелски стаи от двете страни. Някои от вратите на стаите бяха отворени, други бяха разбити от пожарникарите или бяха изгорели. Прозорците не бяха заковани с дъски като на първия етаж и през тях проникваше светлина. Част от тази светлина стигаше и до асансьорната площадка.

Интуицията ми подсказваше, че не съм се изкачил достатъчно високо. В далечината отново прогърмя, когато се намирах между седмия и осмия етаж. Точно когато подминах деветия, се запитах колко ли бодаси е имало в хотела преди катастрофата.

Бодасите, или таласъмите, са митични келтски създания, хлъзгави като червеи. Те се спускат през нощта в комините и отнасят със себе си непослушните деца.

Освен блуждаещите души на мъртъвците понякога аз виждам и страшни духове, които наричам бодаси или таласъми. Едва ли наистина са такива, но за мен е по-удобно да им давам имена, а това име им

отговаря идеално.

Едно момче от Англия, единственият човек с дарба като моята, когато познавах, веднъж в мое присъствие ги нарече бодаси. Минути след това беше сгазено от камион.

Никога не говоря за бодаси, когато те са наблизо. Преструвам се, че не ги виждам, не реагирам на тях по никакъв начин – нито с любопитство, нито със страх. Подозирам, че ако те знаеха, че ги виждам, някой камион, понесъл се с бясна скорост, щеше да сгази и мен.

Тези същества са изцяло черни и без лица. Толкова са тънки, че могат да се промъкнат през процепа на затворена врата или да влязат през ключалката. Те нямат телесна материя и са само сенки.

Движат се напълно безшумно, промъкват се като котки. Котки, но с човешки бой. Понякога тичат приведени и приличат на получовеци-полукучета.

Писал съм за тях и преди, в първия си ръкопис. Няма отново да говоря надълго и нашироко за тях. Те не са човешки духове и не принадлежат на този свят. Предполагам, че техният ареал на обитаване е място, където цари пълен мрак и се чуват неистови викове.

Присъствието им винаги предвещава драматично събитие с много жертви – като престрелката в търговския център миналия август. Обикновено убийство като това на доктор Джесъп не ги привлича. Те се вълнуват само от природни катастрофи и човешко насилие в големи мащаби.

В часовете преди земетресението и пожара те със сигурност бяха напълнили казиното и хотела. Стотици създания от този вид бяха влезли тук, тръпнещи от очакване да станат свидетели на приближаващото нещастие, болка и смърт – любимото им меню.

В случая имах смъртта на двама души – доктор Джесъп и змиеобразния мъж – и едва ли те бяха провокирали интереса на бодасите. В действителност тяхното отсъствие от сцената означаваше, че каквато и да беше развързката, нямаше да се стигне до големи кръвопролития.

Въпреки това, докато се катерех, богатото ми въображение насели тъмната шахта с бодаси, които подобно на хлебарки пълзяха по стените, събираха се на талази и шаваха с пипалата си.

Двайсет и седма глава

Когато видях, че на дванайсетия етаж вратите на шахтата също са отворени, разбрах, че съм подминал пазачите на стълбите. Всъщност дори усетих, че съм стигнал до етажа, на който похитителите държаха Дани.

Мускулите на ръцете и краката ми горяха от болка. Не защото изкачването беше уморително, а защото бях изключително напрегнат. Дори челюстта ме болеше, защото постоянно стисках и скърцах със зъби.

Реших да остана в шахтата и да не рискувам да слеза на етажа сред този мрак. Но дръзнах за кратко да си светна, за да видя къде са дръжките и стъпенките, по които се излиза.

Включих фенерчето, набързо разучих обстановката и го изключих.

Въпреки че често бършех дланите си в джинсите, те непрекъснато се потяха и бяха хлъзгави.

Колкото и да бях готов да се пренеса при Сторми в отвъдното, нервите ми не бяха от стомана. Ако бях с туристически обувки, а не с марафонки, сигурно треперенето на краката ми щеше да личи по-силно.

Протегнах се и напипах първата дръжка, която наподобяваше монтиран в стената на шахтата държател за тоалетна хартия, но три пъти по-дебел. Стиснах го с дясната ръка, поколебах се, обзет от носталгия по скарата и грила, после се хванах и с лявата ръка и краката ми се отделиха от стъпалото.

За миг увиснах само на ръце, опипвайки с пръстите на краката стената за стъпенки.

И точно когато се отчях, ги намерих.

Слизането от стълбата ми се стори страшно глупава и наивна постъпка от моя страна.

Кабината на асансьора беше заседнала на подземното ниво, тринайсет етажа под мен. Падането от тринайсетия етаж трае доста дълго, колкото и осветено да е наоколо. Перспективата да полетя надолу от толкова високо в непрогледната тъма ми се стори изключително ужасяваща.

Освен това не разполагах с никаква алпинистка екипировка, с която да се прикрепя към дръжките. Нито пък имах парашут. Бях с празни ръце.

В раницата си носех тоалетни кърпички, няколко протеинови блокчета с лешници и стафиди и няколко пакетчета ароматизирани

кърпички, ухаещи на лимон. По времето, когато бях опаковал багажа си, този избор ми се беше струвал напълно разумен.

Ако полетях надолу, преди да се разбия в покрива на асансьорната кабина, поне щях да имам време да си издухам носа, да се подкрепя с протеини за последно и да си избърша ръцете. По този начин нямаше да умра недостойно, сополив и с лепкави пръсти.

Докато предпазливо стъпвах по ръба на страничната стена, за да прекрача накрая прага на етажa, психическият магнетизъм се засили и ме затегли натам с още по-голяма сила. Не ми беше за пръв път.

Подпрях се на стената и въздъхнах от облекчение, че под мен не зеше бездна. Изчаках дланите ми да спрат да се потят и сърцето ми да се успокои. Няколко пъти сгънах и разгънах лявата ръка, за да облекча леката болка в бицепса.

Пространството отгатък асансьорната площадка беше озарено от сивкава светлина, която идваше и от двата края на коридора.

Не се чуваха никакви гласове. Ако съдех по впечатленията си от телефонния разговор, мистериозната жена беше приказлива.

Когато прекосих асансьорната площадка, надникнах предпазливо иззад ъгъла и видях дълъг и пуст коридор. Тук-там отворени врати на хотелски стаи пропускаха дневна светлина, както и очаквах.

Коридорите в хотела образуваха буквата I с един дълъг и два по-къси в краищата. Охраняваните стълби, които съзнателно бях избягнал, се намираха в по-късите крила.

Всеки друг на мое място би се подвоумил наляво или надясно да тръгне, но не и аз. Шестото ми чувство в момента беше много по-силно, отколкото докато вървах из подземните тунели, и определено ме насочваше вдясно, на юг.

От основата на сградата до най-горната ѝ част подовете бяха от армирана стомана. Пожарът не беше в състояние да разклати конструкцията, камо ли да я разруши.

В резултат на това пламъците си бяха проправили път нагоре през водопроводните шахти и електрическите кабели. Само около шейсет процента от тези вътрешни проходи бяха пожароустойчиви и оборудвани с водоразпръскващи инсталации, както беше отбелязано в строителната документация.

Така разрушението беше придобило шахматен порядък – някои от подовете бяха буквално изтърбушени, докато други се бяха запазили почти непокътнати.

Дванадесетият етаж беше пострадал най-вече от дима и водата, но аз

не забелязах никъде изгорени стени, мебели или предмети. Мокетът беше потъмнял от саждите и прахта. Тапетите бяха избелели и разкъсани. Няколко лампона бяха паднали от тавана и се бяха разбили, което изискваше от мен да внимавам като вървя.

Един пустинен лешояд вероятно беше влетял от един от счупените прозорци, но после не бе успял да намери пътя навън. В трескавото си търсене той си беше счупил крилото в стена или в рамка на врата. Сега зловещият му скелет беше проснат в средата на коридора.

Макар че в сравнение с останалите дванайсетият етаж беше в сравнително добро състояние, човек едва ли би избрал да отседне тук.

Движех се предпазливо от една отворена врата към друга, надниквайки зад рамката, преди да продължа напред. Стаите бяха празни.

Мебелите бяха разбъркани от силния трус и наклонени настрани. Във всички помещения бяха струпани в единия край – там, накъдето мощната сила ги беше подхвърлила.

Зад счупените прозорци и зад онези, чиито стъкла не бяха изцапани със сажди, небето беше наситено с буреносни облаци. Само на юг беше ясно и синьо, но тъмните облаци бързо се движеха и натам.

Затворената врата не ме тревожеше. Щях да чуя завъртането на ръждясалата дръжка или изскърцването на пантите, ако някой отвореше. Освен това вратите тук не бяха облицовани, нито бели, както тези от предсмъртните ми сънища.

На половината разстояние между асансьорите и пресечката със следващия коридор се натъкнах на затворена врата, която не можех да подмина. Потъмнялата табела гласеше „Стая 1242“. Сякаш направляван от кукловод, който ме контролираше с невидими конци, аз хванах дръжката на вратата с дясната ръка.

Все пак успях да се овладеея, допрях ухо до вратата и се заслушах. Нищо.

Подслушването на врата е винаги загуба на време. Слушаш ли слушаш, а когато добиеш увереност и спокойствие, че пътят ти е чист, отваряш вратата и някой тип с надпис РОДЕН ДА УМРЕ, татуиран на челото, ти тиква огромен револвер в лицето. Този подход е толкова надежден, колкото и трите закона на термодинамиката.

Когато отворих вратата, пред мен не се изпречи татуиран бандит, което означаваше, че законът на земното притегляне скоро щеше да престане да действа и мечките щяха да излязат от гората, за да се облекчават в обществените тоалетни.

И тук както навсякъде преди пет години земетресението беше

пренаредило мебелите, захвърляйки ги на една страна, обръщайки леглата върху столовете и тоалетките. Сигурно мястото беше претърсвано със специално обучени кучета, за да установят, че под купчината не са останали живи или мъртви хора.

Един стол беше изваден от купа и поставен в очистената от труса половина на стаята. На този стол, облепен с дебела изолираща лента, седеше Дани Джесъп.

Двайсет и осма глава

Със затворени очи, блед и неподвижен, Дани приличаше на мъртъв. Само пулсирането на слепоочието му и стиснатите мускули на челюстта му издаваха, че е още жив. Жив, но в хватката на смъртта.

Той прилича на онзи актьор-наркоман Робърт Дауни Младши, макар и да не притежава блясъка, който би го направил звезда в днешен Холивуд.

Като изключим лицето, няма никакви други прилики с актьори. Дани е много по-умен от която и да е филмова звезда от последните няколко десетилетия.

Лявото му рамо е деформирано и е станало по-дебело от срастването на фрактурата. Ръката се свива неестествено от рамото до китката и е крива.

Лявото му бедро също е деформирано. Десният крак е по-къс от левия. Десният пищял е станал по-дебел и извит в резултат на зарастването. Десният му глезен е с толкова много излишна костна тъкан, пак резултат от неправилно срастване, че ставата му функционира само на четирийсет процента.

Завързан за стола, с джинси и черна тениска с жълта светкавица на гърдите, той можеше да мине и за приказан герой. Красив принц, проклет от зла вещица. Или плод на любовта между принцеса и добър трол.

Затворих вратата и го попитах:

– Искаш ли да те измъкна оттук?

Дани отвори сините си очи, станали огромни от изненада. Страхът отстъпи място на облекчението, но той не се успокои.

– Од – прошепна, – не трябваше да идваш.

Свалих раницата на пода, разтворих я и отвърнах:

– Какво друго ми оставаше? По телевизията и без това не даваха нищо интересно.

– Знаех, че ще дойдеш, но не трябваше. Безполезно е.

Извадих нож от раницата и го отворих.

– Винаги си бил голям оптимист.

– Бягай оттук, докато още можеш. Тя е по-луда и от атентатор-самоубиец, болен от сифилис и от луда крава.

– Досега не съм чувал някой да говори така. Не мога да оставя на произвола на съдбата такова сладкодумно момче като теб.

Глезените му бяха закрепени за краката на стола с изолиращата лента. Гърдите му също бяха омотани с нея. Освен това ръцете му бяха облепени с лентата за страничните облегалки.

Започнах бързо да режа изолирбанда на лявата му китка.

– Од, спри и ме чуй. Дори и да успееш да отрежеш всичкия изолирбанд, аз няма да мога да стана...

– Счупен ти е кракът или какво? – прекъснах го аз. – Мога поне да те пренеса до някое скривалище.

– Нямам нищо счупено, не е това. Ако се изправя, ще се взривя.

– Ще се взривиш? Тази дума ми е по-противна и от „обезглавявам“.

– Погледни гърба на стола.

Отидох зад него, за да видя за какво говори. Бях гледал няколко екшъна, а също така бях станал свидетел и на някои доста драматични събития в реалния живот. Затова веднага разпознах парчето пластичен експлозив, прикрепено на гърба на стола със същия изолирбанд, с който беше омотан и Дани.

Бомбата се състоеше от батерия и много цветни жички, инструмент, който приличаше на дърводелски нивелир (като мехурчето показваше идеална водоравна линия), и други зловещи компоненти. Който и да я беше сглобил, очевидно си разбираше от работата.

– В мига, в който си вдигна задника от стола, ще има бум. Ако се опитам да се движа със стола и нивелирът се наклони – пак бум.

– Да, имаме сериозен проблем – съгласих се аз.

Двайсет и девета глава

Шепнешком продължихме разговора. Не само за да не ни чуе жената-самоубиец, болна от луда крава и сифилис, и нейните приятелчета, а предполагам, защото се опасявахме, че ако кажем и една погрешна дума, ще задействаме бомбата.

Свалих прикрепващата лента от предмишницата си заедно с фенерчето.

– Къде са те? – попитах.

– Не знам. Од, трябва да се махнеш отгук.

– За дълго ли те оставят сам?

– Проверяват ме през час. Тя беше тук само преди петнайсетина минути. Повикай Уайът Портър.

– Това не е неговият район.

– Тогава той да повика шерифа Еймъри.

– Ако се намеси полицията, ще умреш.

– А кой искаш да повикаш – отдела по чистота ли?

– Просто знам, че в този случай ще умреш. Могат ли да те взривят, когато си поискат?

– Да. Тя ми показа дистанционното. Каза, че ще е лесна работа, като да смени телевизионния канал.

– Коя е тя?

– Името ѝ е Датура. С нея има двама типа. Не ги знам как се казват. Имаше и един трети кучи син.

– Открих трупа му. Какво му се случи?

– Не можах да видя. Той беше... странен. Като другите двама.

Заех се да режа изолирбанда на лявата му ръка.

– Как ѝ е първото име?

– Датура. Не ѝ знам фамилията. Какво правиш? Не мога да стана от стола.

– Трябва да си готов, в случай че ситуацията се промени. Коя е тя?

– Од, тя ще те убие. Повярвай ми. Трябва да се махнеш отгук.

– Не и без теб.

Дани поклати глава:

– Не искам да умираш заради мен.

– Тогава заради кого? Заради някой напълно непознат ли? Има ли смисъл? Коя е тя?

Той въздъхна печално.

– Ще помислиш, че съм пълен загубеняк.

– Не си загубеняк. Малко си смахнат, и аз съм смахнат, но не сме загубеняци.

– Ти не си смахнат.

Започнах да режа втората намотка около дясната му ръка.

– Аз съм само готвач по професия. А когато добавих и плетена жилетка към гардероба си, промяната беше драстична. Виждам мъртви хора и разговарям с Елвис. Така че не ми казвай, че не съм смахнат. Коя е тя?

– Обещай, че няма да кажеш на татко.

Дани нямаше предвид Саймън Мейкпийс, биологичния си баща, а доктор Джесъп. Не знаеше, че той е мъртъв.

Сега не беше най-подходящият момент да му кажа истината. Вестта щеше да го съсипе. А на мен ми трябваше максимално концентриран и смел.

Нещо в очите ми, в изражението на лицето ми го накара да се намръщи и той ме попита:

– Какво има?

– Няма да му кажа – обещах и продължих с изолирбанда на десния му крак.

– Закълни се.

– Ако някога му кажа, обещавам да ти върна картата с венерианското чудовище.

– Още ли е у теб?

– Нали ти казах, че съм смахнат. Коя е тази Датура?

Дани си пое дълбоко въздух и го задържа толкова дълго, че си помислих дали не иска да кандидатства за Гинес. Накрая изрече:

– Телефонен секс.

– Телефонен секс?

– Сигурен съм, че за теб е огромна изненада, но аз никога не съм бил истински с жена.

– Дори и с Деми Мур ли?

– Негодник.

– Не разбра ли, че се шегувам.

– Не. Но след като на двацет и една още съм девствен, съм кралят на загубеняците.

– Ще имаш да вземаш, ако мислиш, че ще се обръщам към теб с ваше височество. Както и да е, преди сто години на хората като теб и мен

са им викали джентълмени. Удивително как може да се промени толкова много само за един век.

– Ти? Само не ми казвай, че и ти си от клуба. Вярно, неопитен съм, но не съм наивен.

– Вярвай в каквото си искаш – отвърнах, режейки лентата на левия му глезен. – Но съм член на клуба и това е.

Дани знаеше, че със Сторми имахме връзка още от шестнайсетгодишни, откакто бяхме в гимназията. Но не знаеше, че никога не се бяхме любили.

Като дете тя беше малтретирана от втория си баща. И дълги години се беше чувствала омърсена. Искаше първо да се оженим и после да свършим тази работа, защото смяташе, че като отлагаме този миг, очистваме миналото ѝ. Твърдо беше решила лошите спомени да не я безпокоят в брачното ни ложе.

Сторми казваше, че сексът ни ще е чист и чудесен. Тя искаше да бъде свят момент и наистина щеше да е такъв.

Ала тя умря и никога не можахме да се насладим на блаженството на любовта. Но нямаше значение, защото за четири години бяхме преживели заедно много други блаженства.

Не беше необходимо Дани Джесъп да научава тези подробности. Това бяха най-съкровениите ми и скъпи спомени.

Без да вдигам очи от левия му глезен, повторих:

– Телефонен секс?

– Исах да видя какво е да говориш за секс – отвърна той след известно колебание. – Нали разбираш, да говориш с момиче. Момиче, което не знае как изглеждам.

Продължих да режа изолирбанда с наведена глава.

– Имам малко спестени пари – добави той. Занимавам се с проектиране на уеб сайтове. – Сам си плащам телефонните сметки. Татко изобщо не вижда бележките за по деветстотин долара.

След като освободих глезена му, аз почистих острието на ножа. Не можех да отрежа лентите около гърдите му, защото с нея беше залепена и бомбата заедно с нивелиращото устройство.

– За няколко минути беше вълнуващо – продължи той. – Но после всичко ми се стори грубо и грозно. – Гласът му потрепери. – Сигурно ме мислиш за извратен.

– Мисля те за земен човек, а аз обичам земните хора.

Той си пое дълбоко въздух и заразказва по-нататък:

– Беше грубо..., а после и глупаво. Затова попитах момичето може

ли просто да си поприказваме, не за секс, а за други неща. Тя се съгласи.

За телефонния секс се плаща на минута. Дани би могъл да говори с часове за качествата на различните сапуни за пране, а тя сигурно се беше престорила на силно заинтригувана.

– Бъбрихме си час и половина, какво обичаме и какво не. Нали знаеш, за книги, филми, ястия. Беше чудесно, Од. Не мога да изразя с думи колко хубаво беше. Беше... толкова мило.

Не очаквах думата „мило“ да разтопи сърцето ми, но ето, че стана.

– Фирмата, която ползвах, ти дава възможност да си насрочиш час с момиче, което харесваш. За следващия разговор, де.

– И това момиче беше Датура.

– Да. Когато за втори път разговарях с нея, разбрах, че страшно много си пада по свръхестественото, духовете и други подобни паранормални явления.

Сгънах ножа и го прибрах в раницата.

– Тя беше чела хиляди книги на тази тематика, посетила бе не една и две обитавани от духове къщи. Вълнуват я всякакви паранормални феномени.

Заобиколих зад него и коленичих на пода.

– Какво правиш? – попита ме той притеснен.

– Нищо, успокой се. Само изучавам ситуацията. Разкажи ми повече за Датура.

– Това е най-трудната част, Од.

– Знам. Няма нищо, опитай.

Гласът му стана още по-тих:

– Ами... когато й се обадох за трети път, си говорихме предимно за свръхестествени неща – като започнеш от Бермудския триъгълник и свършиш със спонтанното възпламеняване на духовете, които обитават Белия дом. Не знам... не знам защо толкова много исках да я впечатля.

Аз не съм експерт по изработването на бомби и взривни устройства. През живота си се бях натъквал само на една – миналия август, по време на същия инцидент с престрелката в търговския център.

– Искам да кажа – продължи Дани – та тя беше само жена, която говори на мъжете мръсотии за пари. Но за мен беше от значение, че ме харесваше, дори ме мислеше за готин. Затова й казах, че имам приятел, който вижда духове.

Затворих очи.

– В началото не споменах името ти, а и тя не ми повярва. Но след като й разказах няколко истории, толкова необикновени, тя започна да

ми вярва.

Бомбата при търговския център представляваше камион, натъпкан със стотици килограми експлозив. Детонаторът беше доста грубо изработен.

– Разговорите ни бяха толкова забавни. А после тя стори нещо много сладко. Поне на мен ми се струваше сладко. Започна сама да ми се обажда и това на мен вече не ми струваше нищо.

Отворих очи и огледах пакета на гърба на стола на Дани. Устройството беше доста по-сложно от камиона-бомба. Предназначено беше да ме затрудни.

– Не винаги говорехме за теб – добави Дани. – Сега разбирам, че е било трик. Не е искала да се досетя.

Внимателно, за да не наклоня нивелира, аз проследих с пръст червената жица, а после жълтата и зелената.

– Но след известно време – продължи той – вече не ми остана какво да ѝ разказвам за теб... освен оная работа с търговския център миналата година. Инцидентът се разчу из цялата страна, беше отразен във всички вестници и по всички телевизии. Тя веднага се сети за името ѝ.

Черна жица, синя жица, бяла, отново червена... Нито видът им, нито усещането при опипването с върха на пръстите задейства моето шесто чувство.

– Много съжалявам, Од. Много, много съжалявам. Аз те предадох.

– Не е било за пари, а заради любов. Различно е – отвърнах аз.

– Аз не я обичам.

– Добре, не заради любов, а заради надежда за любов.

Объркан от заплетените жици, аз отново се върнах пред стола.

Дани разтърка дясната си китка, около която изолиращата лента беше затегната и залепена толкова здраво, че кожата му се беше зачервила.

– Заради надежда за любов – повторих аз. – Кой приятел би те съдил за подобно нещо?

Очите му се напълниха със сълзи.

– Виж, на нас не ни е писано да си отидем от този свят в някакво долнопробно казино. Ако ни е съдено да умрем в хотел, по-добре да наемем апартамент в хотел с пет звезди. А, какво ще кажеш?

Той кимна.

Пъхнах раницата между преобърнатите от земетресението мебели, където едва ли щяха да я открият, и казах:

– Знам защо са те довели тук. Ако Датура мисли, че мога да викам

духове, тя е избрала това място, защото предполага, че тука ги има доста. Но защо точно през отводнителните тунели?

– Тя е психопат, Од. По телефона изобщо не го разбрах. Или може би не съм искал да го приема, докато... флиртувах с нея. По дяволите, толкова съм жалък. Както и да е, тя е умопобъркана, луда, но не и глупава. Смахната кучка. Искаше да ме доведе в „Панаминт“ по необикновен маршрут. Такъв, който би поставил на сериозно изпитание твоя психически магнетизъм, за да се увери тя, че действа. При нея има и нещо друго...

Колеланието му ми подсказа, че едва ли ще чуя нещо приятно. Например, че Датара е пеела в църковен хор или че е изпекла любимия ми кейк.

– Тя иска да ѝ покажеш духовете. Мисли си, че можеш да ги викаш и да ги накараш да говорят. Не съм ѝ казвал нищо такова, но тя си е внушила, че е така. Исква и още нещо от теб. Не знам защо... – Той се замисли и поклати глава. – Но имам предчувствието, че иска да те убие.

– Изглежда, провокирам с присъствието си много хора. Снощи в уличката зад кафе „Синята луна“ някой стреля с пушка.

– Беше единият от тези типове. Този, чийто труп си видял.

– По кого стреля?

– По мен. За малко ме изгубиха, докато слизаха от микробуса. Аз се опитах да изтичам на главната улица. Изстрелът беше предупредителен.

Той избърса очите си с длан. Три от пръстите, също чупени някога, сега бяха по-големи от нормалното и деформирани заради натрупалата се при срастването костна тъкан.

– Не трябваше да се спирам – каза той. – Трябваше да продължа да тичам. Какво щяха да ми сторят – да ме застрелят в гърба? Тогава сега нямаше да сме тук.

Приближих се до него и тикнах пръст в жълтата светкавица на тениската му.

– Това са глупости. Ако продължиш да плуваш в същата посока, скоро ще се удавиш в самосъжаление. Не мога да те позная, Дани.

Той поклати глава.

– Каква бъркотия само.

– Ти никога не си се самосъжалявал. Ние с теб сме двама кораби девствени смахнати полуидиоти. Не го забравяй.

Той не можа да потисне усмивката си, макар че тя беше придружена с ридание.

– Картата с марсианската стоножка, която яде мозъци, още е у мен.

– Сега на сантиментални ли ще се правим или какво?

– Шегата за Деми Мур беше много смешна.

– Знам. Чуй сега, ще отида ето там да огледам. След като изляза, може да ти се прииска да се обърнеш със стола и да задействаш бомбата. Не го прави.

Той бързо извърна поглед, с което се издаде, че мисълта за саможертва наистина му е минала през ума.

– Може би си мислиш, че като се взривиш и станеш на пихтия, ще ме отгървеш от онази Дататура и после аз ще извикам Уайът Портър на помощ, но дълбоко грешиш. Чувствам го като свое лично задължение да ги спипам и тримата сам. И няма да си тръгна оттук, докато не го сторя. Разбираш ли ме, Дани?

– Каква бъркотия.

– Освен това ти трябва да останеш жив, защото го дължиш на баща си. Не е ли така?

Той въздъхна и кимна.

– Да.

– Сега задачата ти е да оживееш. Заради баща си.

– Той е добър човек – отвърна Дани.

Взех фенерчето и му заръчах:

– Ако Дататура дойде да те провери, преди да съм се върнал, ще види, че ръцете и краката ти са свободни. Спокойно, само й кажи, че съм тук.

– Какво ще правиш сега?

Свих рамене.

– Нали ме знаеш. Ако не се движа, не мога да мисля добре.

Трийсета глава

Излязох от стая 1242 и след като затворих вратата, се огледах наляво и надясно из коридора. Още нямаше никого и цареше тишина.

Датура.

Звучеше ми като псевдоним. Сигурно техните ѝ бяха дали името Мери или Хедър, или нещо подобно. По-късно сама се беше прекръстила на Датура. Екзотична дума с някакво скрито значение, която тя бе избрала за себе си. Представих си езеро на лунна светлина, а нейното име като лист на дърво. Този лист падна и за миг се задържа върху тъмната водна повърхност. После се намокри и потъна. Подводното течение го завлече дълбоко надолу.

Датура.

Внезапно почувствах, че ме тегли напред на север и отвъд асансьорната площадка, на която се бях озовал, след като се изкатерих по шахтата. Ако се намираше на етаж, то тя беше далеч от стая 1242. Може би не беше взела Дани със себе си, защото и тя беше уловила интуитивно у него потенциала за саморазрушение. И това я беше накарало да се замисли дали си струва да стои в една стая с него, с прикрепена към стола му бомба, която той като нищо щеше доброволно да взриви.

Макар че се оставих шестото ми чувство да ме води към Датура, не изпитвах крайна необходимост да я открия. Тя беше Горгона-Медуза с глас вместо очи. Този глас можеше да превръща в камък мъжете, но аз си бях добре и така, с уязвимата и крехка плът. Ако имах късмет, щях да намеря начин да обезвредя Датура и двамата ѝ съучастници, след което да взема дистанционното, задействащо експлозивите. Щом бомбата престанеше да е заплаха за всички ни, щях да се обадя на шерифа Портър.

Шансовете ми да се преборя с три такива опасни личности, особено при положение, че всеки от тях беше въоръжен, не бяха по-големи от тези на мъртвите комарджии в изгореното казино да си върнат обратно живота с едно мятане на заровете.

Като изключех възможността да се обадя на полицията, защото по мое силно вътрешно убеждение тогава Дани със сигурност щеше да умре, единствената друга алтернатива за обезвреждане на похитителите беше да дезактивирам бомбата. Имах толкова желание да си играя със сложния детонатор, колкото и да целуна гърмяща змия.

Въпреки всичко трябваше да съм готов в случай, че развоят на събитията ме принудеше да се занимавам с детонатора. И дори и да успеях да освободя Дани, после проблемът щеше да е как да се измъкнем от „Панаминт“.

Тъй като не беше никак пъргав и беше изтощен от дългото ходене от Пико Мундо дотук, той нямаше да може да се движи бързо. Дори и в дните на върхова форма моят приятел с крехки кости не можеше да изтича надолу по стълбите без риск за здравето си.

За да стигне до първия етаж на хотела, той трябваше да слезе по стълбите на дванайсет етажа. А после да преодолее местата, осеяни с руини по пода, докато трима убийци психопати ни преследват.

Добавете няколко тъпи и оскъдно облечени жени-прелъстителки, няколко още по-тъпи, но с напompани мускули красавци, включете мисия за ядене на купа живи червеи и ние до голяма степен участвахме в ново телевизионно риалити шоу.

Набързо огледах няколко стаи в южния край на главния коридор. Търсех място, където Дани да може да се скрие, ако все пак успее да го отдели от експлозивите.

Ако не се налагаше и той да бяга от въоръжените престъпници или ако се беше укрив на безопасно място, щях да имам по-големи шансове да се справя с враговете ни. Ако Дани се беше скрил, аз дори може би щях да преценя, че предвид променените обстоятелства е добре да се обадя на шерифа Портър.

За нещастие повечето хотелски стаи си приличат една с друга и не могат да затруднят човек, опитен в претърсването. Датура и нейните разбойници бързо щяха да ги проверят. И щяха да се насочат към същите потенциални места за криене, които открих и аз.

Хрумна ми да струпам мебелите така, че да се получи нещо като хралупа, в която да се скрие Дани. Но ако разбутах нестабилната купчина от столове, нощни шкафчета и легла, щях да вдигна доста шум.

В четвъртата стая погледнах през прозореца. Беше притъмняло. Оловносивите облаци, подобно на страховита флотилия от бойни кораби, бяха изпълнили вече три-четвърти от небосвода. Проблесваха мълнии, подобно на проблясъци от цевите на оръдия, след което отекваше канонадата – все още далеч от тук, но по-близо отпреди.

Спомних си за гръмотевицата, чието ехо беше стигнало до асансьорната шахта, и се отдръпнах от прозореца.

Коридорът продължаваше да е безлюден. Забързах на север, подминах стая 1242 и се върнах при асансьорите.

Девет от десетте стоманени врати бяха затворени. За по-голяма безопасност на пътниците и за да се улеснят спасителните операции при авария, асансьорите бяха проектирани така, че ако изгаснеше токът, вратите можеха да се отворят и с голи ръце.

Тези бяха стояли затворени в продължение на пет години. Димът вероятно беше повредил механизмите им.

Опитах с първия отдясно. Вратите бяха полуотворени. Пъхнах пръсти в трисантиметровия процеп и се помъчих да ги отворя. Едната помръдна, а другата отначало се опъна, но после също се плъзна настрани.

Дори на слабата светлина ми беше необходимо да разтворя вратите само на осем-десет сантиметра, за да видя, че кабината не е на етаж.

Шестнайсет етаж, десет асансьора. Според теорията на вероятностите нито един асансьор можеше да не е спрял на дванайсетия етаж. Възможно беше зад всяка стоманена врата да има само празно пространство.

Сигурно когато спреше токът, асансьорите бяха програмирани да се върнат на първия етаж. Ако наистина беше така, аз се надявах програмата им също да се е повредила.

Пуснах вратите и те се върнаха на първоначалната си позиция.

Втората врата беше здраво слепена, но със заоблени ръбове, за да могат по-лесно да се хванат. Леко тресейки се, двете крила се плъзнаха настрани със скърцане, което ме накара да застана нащрек.

Когато ги пуснах, вратите не помръднаха. За да не оставя следи, аз отново ги затворих, а те на свой ред изскърцаха отново, тресейки се.

Бях оставил много ясни отпечатьци от дланите и пръстите си върху слоя полепнали сажди по неръждаемата стомана. Извадих от джоба си хартиена кърпичка и леко забърсах повърхността, за да замажа отпечатьците, в същото време внимавах да не оставя прекалено чисто петно, което също да предизвиква подозрение.

Третата врата изобщо не помръдна. Зад четвъртата, която се отвори тихо, ме чакаше асансьорна кабина. Поколебах се и влязох вътре.

Макар и да го очаквах, асансьорът не полетя стремглаво надолу. Той изобщо не реагира на присъствието ми и не помръдна от еtaja.

Вратите сами се затвориха почти докрай, но трябваше да им помогна.

Проблемът с отпечатьците отново беше решен с хартиена кърпичка.

Избърсах изцапаните си със сажди длани в джинсите. Отново

мръсни дрехи за пране.

Въпреки че знаех какво ми предстои да извърша, то беше толкова смело и дръзко, че преди да пристъпя към него, стоях минута-две, обмисляйки възможностите си. А те не бяха много.

В подобни моменти ми се искаше да можех да преодоля отвращението си към огнестрелното оръжие.

От друга страна, когато стреляш по хора, които също са въоръжени, и те отвръщат на огъня. Това неминуемо усложнява нещата.

Ако не стреляш пръв и не се прицелиш добре, то може би е по-добре изобщо да не носиш пистолет или пушка. В опасна ситуацията като тази хората, които са въоръжени, са склонни да се чувстват като по-висши от тези, които не носят оръжие. Държат се наперено и надменно, а когато са надменни, обикновено подценяват противника. Един невъоръжен мъж, тъй като е поставен натясно, ще бъде нащрек, ще бъде по-яръстен и див от стрелеца, който разчита на оръжието да мисли вместо него. Поради тази причина да си невъоръжен може да бъде и предимство.

Сега като се замисля, подобни разсъждения звучат напълно абсурдно. Дори тогава аз знаех, че е глупаво, но не се отказах, защото трябваше да си го внуша там, при асансьорите, преди да пристъпя към действие. Дата. Листът върху осветената от луната водна повърхност, който споделя своята материя с езерото, потъвайки дълбоко, носено от подводното течение, което го тегли все по-надолу и все по-надолу...

Върнах се отново в коридора и оттам завих наляво, на север.

Някаква си корава и жестока секстигрица, която пъшка по телефона, луда като луда крава, си втълпява в болната глава, че трябва да отвлече Дани, за да ме принуди да разкрия най-ревниво пазените си тайни. Но защо тогава е трябвало да умре доктор Джесъп, и то по такъв брутален начин? Само защото се е оказал там?

Тази пъшкаща по телефона сладострастница, тази пълна откачалка има на разположение трима типове – сега вече двама – които очевидно са готови да извършат каквото и да е престъпление, за да ѝ помогнат да постигне целта си. Те не са тръгнали да обират банки или бронирани автомобили инкасо, нито да продават наркотици. Целта ѝ не са парите, а истинските истории за призрци, леденостудени пръсти, които я гаят по гърба. Така че на бандата не се полага плячка, която да си поделят помежду си. Причината да заложат живота и свободата си на карта заради нея на пръв поглед изглежда необяснима и странна. Разбира се, дори порядъчните мъже, които не са престъпници и убийци, мислят първо с

долната си глава, а после с мозъка си. А и историята на криминалистиката е пълна със случаи, в които някои мъже, за да спечелят сърцето на коварни жени, извършват най-жестоките и идиотски постъпки, и то само заради секса.

Ако Датара изглеждаше така знойно, както звучеше гласът ѝ в телефонната слушалка, тя би манипулирала лесно мъжете. И то тези мъже, които имат повече тестостерон отколкото бели кръвни телца, които не правят разлика между добро и лошо, авантюристи са по душа и изпитват тръпка от насието, неспособни са да се замислят за утрешния ден. Едва ли ѝ бяха липсвали кандидати. Напоследък по новините непрекъснато съобщаваха за хладнокръвни и изпълнени с жестокост предстатели на силния пол.

Доктор Уилбър Джесъп беше умрял не просто, защото се беше изпечил на пътя и а защото тези хора нарочно бяха целели убийството му, като един вид отприщване на емоциите, вълнуваща авантюра. Бунт в най-чистата му форма.

Докато бях на асансьорната площадка, не можех да проумея как е могла да събере такъв екип. Но едва извървял трийсет метра по коридора на хотела, разбрах, че събирането на хора като тях е било неизбежно.

За да се справя с личности като тези, щях да се нуждая от всички предимства, които дарбата ми даваше. Вратите, затворени или не, не ме привличаха с нищо. Докато не се спрях пред врата номер 1203, която беше полуоткрехната.

Трийсет и първа глава

По-голямата част от мебелите бяха изнесени от стая 1203. Бяха останали само две нощни шкафчета, кръгла дървена маса и четири стола.

Очевидно бе извършено прочистване. Макар че мястото далеч не блестеше от чистота, то беше по-широко от което и да е друго помещение на хотела, през което бях минал.

Навън се бе стъмнило заради надвисналата буря, но стаята се осветяваше от свещи в червени и оранжеви стъклени чаши. Шест свещи бяха акуратно подредени на пода, по една във всеки ъгъл на стаята. Други шест стояха на масата.

Трептенето на пламъчетата при други обстоятелства би ми се сторило романтично и приятно. Но тук изглеждаше смразяващо, застрашително, окултно.

Свещите бяха ароматизирани и маскираха с миризмата си горчивия привкус на пропитите с дим предмети и стени. Въздухът ухаеше някак сладко, по-различно дори и от аромата на цветя. Никога преди не бях долавял подобно уханье.

Върху седалките на столовете бяха постлани чисти бели чаршафи.

Нощните шкафчета бяха подредени под големия панорамен прозорец. На всяко от тях беше сложена голяма черна ваза и във всяка ваза имаше по две-три дузини червени рози, които или изобщо не миришеха, или ароматът им не можеше да се усети заради свещите.

Тя бе любителка на драмата и блясъка и носеше със себе си тези удобства дори когато отиваше в пустинята. Като европейска принцеса на посещение в Африка в епохата на колониализма, устрои си пикник върху персийския килим, постлан направо в саваната.

Вперила поглед през прозореца, с гръб към мен, когато влязох в стаята, стоеше жена в прилепнал черен кожен панталон и с черна блуза. Беше висока метър и шейсет и пет, имаше гъста и лъскава платиненоруса коса, късо подстригана.

– Остават ми още почти три часа до залез слънце – казах аз.

Тя нито подскочи от изненада, нито се обърна към мен. Продължи да гледа приближаващата буря и отговори:

– Значи все пак не ме разочарова напълно.

На живо гласът ѝ не беше по-малко сексапилен и прелъстителен, отколкото по телефона.

– Чудако Томас, знаеш ли кой е бил най-великият магьосник в историята, кой е призовавал духовете и е умеел да се възползва от тях по-добре от всички останали?

– Ти? – стрелях напосоки аз.

– Мойсей. Той е тайното име на Бог, с което е могъл да победи фараона и да накара морето да се отмести.

– Мойсей магьосникът. Сигурно си ходила на някое доста странно неделно училище.

– Червени свещи в червени чаши.

– Знаеш как да лагеруваш със стил.

– Какво постигат те?

– Светлина? – предположих отново.

– Победа – поправи ме тя. – Жълти свещи в жълти чаши – те какво постигат?

– Този път вече трябва да позная. Светлина?

– Пари.

Застанала с гръб към мен, с помощта на своята загадъчност и воля тя се опитваше да ме накара да отида до прозореца.

Решен да не играя по свирката ѝ, аз отвърнах:

– Победа и пари. Е, има един проблем. Винаги паля само бели свещи.

– Бели свещи в бели чаши се палат за мир. Аз никога не ги използвам.

Макар и да нямах намерение да ѝ се подчинявам и да отида до прозореца, аз се приближих до масата, която беше между двама ни. Освен свещи на нея бяха поставени още няколко предмета, единият от които приличаше на дистанционно управление.

– Винаги спя със сол между дюшека и чаршафа – добави тя, – а над леглото ми виси стрък от петолистник.

– Напоследък не спя много – казах. – Но съм чувал, че това важи за повечето хора, когато остаряят.

Най-накрая тя се отвърна от прозореца и ме погледна.

Беше ослепителна. В митологията сукубата е демон с женски облик, който се съвкуплява с мъжете, за да краде душите им. Датура имаше лице и тяло, подходящи за същите демонични цели.

Осанката и нагласата ѝ бяха на уверена в себе си жена, която е наясно, че пленява мъжките сърца с красотата си.

Бих ѝ се възхищавал, както бих се възхищавал на бронзова статуя с идеални пропорции на каквото и да е същество – жена, вълк или... кон.

Но в случая бронзът притежаваше способност да разпалва страсти в душите. При една скулптура качеството на изработването определя разликата между обикновения майсторлък и изкуството. При една жена разликата между чистата еротична власт и красотата е тази, която омайва мъжа и го прави смирен и покорен.

Красотата, която краде сърцата, често не е напълно съвършена. Тя предполага грациозност, чар и мило поведение, поради което предизвиква у насрещната страна повече нежност, отколкото плътска похотливост.

Пронизващите сини очи, с тяхната директност и настойчивост, бяха създадени, за да примамват с екстаз и върховна наслада, но погледът ѝ беше прекалено остър, за да те развълнува, не като метафоричната стрела, пронизала сърцето, а по-скоро като резбарски нож за дялане, който опитва материята на твърдост, преди да се забие в нея.

– Свещите ухаят приятно – отбелязах аз, за да ѝ дам да разбере, че нито съм загубил ума и дума, нито устата ми е пресъхнала.

– „Клио-Мей“ са.

– Коя е тя?

– Наистина ли се отнасяш толкова пренебрежително към тези неща, чудако Томас? Или само се преструваш и далеч не си толкова простодушен?

– Отнасям се с пренебрежение – уверих я аз. – Не само към петолистника и „Клио-Мей“. Не ме интересуват много неща, цели области от човешкото познание. Не се гордея с това, но е самата истина.

Тя държеше чаша червено вино. Вдигна я към устните си и бавно отпи, задържа глътката в устата си, за да усети вкуса, преглътна и същевременно се вгледа в мен.

– Свещите са с аромат на „Клио-Мей“ – каза тя. – Миризмата на „Клио-Мей“ подтиква мъжете да се влюбват и да се подчиняват на тази, която запали свещите. – Посочи бутилката вино и още една чаша на масата. – Ще ми правиш ли компания?

– Доста гостоприемно от твоя страна. Но предпочитам да запазя главата си бистра.

Ако усмивката на Мона Лиза беше същата като на Датура, никой нямаше да може да нарисува такава картина.

– Да, мисля, че така ще е по-добре за теб.

– Това на масата да не е дистанционното, което активира експлозивите?

Само замръзналата ѝ усмивка показа, че е изненадана.

- Значи с Дани сте имали приятна среща?
- Има два бутона. Дистанционното.
- Черният детонира, а белият дезактивира бомбата.

Дистанционното се намираще по-близо до нея. Ако се втурнех към масата, тя първа щеше да го сграбчи.

По принцип не съм от мъжете, които удрят жени, но в случая можех да направя изключение за нея. Спираше ме само опасението, че ще забие нож в корема ми в мига, в който замахна с юмрук да я ударя. Освен това се боях, че в изблик на перверзност ще натисне черния бутон.

- Дани разказа ли ти за мен? – попита ме тя.

Реших да се подиграя на суетата ѝ и отвърнах:

- Как жена с такива способности се занимава с телефонен секс?

– Участвала съм в няколко порнофилма. Плащат добре, но използват жените до дупка. Запознах се с типа, който притежава интернет порносайт и фирма за телефонен секс. Тези му две предприятия бяха като чанти, натъпкани с пари. Омъжих се за него. Той умря. Сега аз притежавам бизнеса му.

- Омъжила си се, той е умрял и сега си богата.

- Така се случи. Винаги съм имала късмет.

- Притежаваш бизнеса, но продължаваш да приемаш обаждания?

Този път усмивката ѝ ми се стори по-неподправена.

– Тези малки момчета са толкова жалки. Забавно е да ги обръщам с хастара навън само с думи. Те дори не осъзнават колко са унижавани – и си плащат, за да ги правят на глупаци.

Зад нея, все още вяло, подобно на сияйни крила, проблесна светкавица. Но последвалата гръмотевица, разцепила въздуха, би могла да се оприличи не с ангелски, а с чудовищен глас.

- Някой сигурно е убил черна змия и я е окачил на дърво – каза тя.

Благодарение на нейните чести неразбираеми констатации до момента успешно удържах територията, но този път ме изуми.

- Черна змия? Дърво?

Тя посочи притъмнялото небе.

– Не знаеш ли, че окачването на черна змия на дърво предизвиква дъжд?

- Предполагам, че е възможно. Не знам. За мен това е ново.

– Лъжеш... – Тя отпи от виното. – Както и да е, в продължение на няколко години имах достатъчно пари. Те ми даваха свобода и възможности да се занимавам с религия.

- Не се обиждай, но ми е трудно да си те представя смирена,

коленичила за молитва.

– За мен психическият магнетизъм е нов.

Свих рамене.

– Просто моето ексцентрично определение за интуиция.

– Повече от интуиция е. Дани ми каза. И ти убедително ми го демонстрира. Можеш да викаш духове.

– Не, аз няма да съм ти от полза. Трябва да извикаш Мойсей за тази цел.

– Ти виждаш духове.

Реших, че ако се престорех на тъп, само щях да разпаля гнева й.

– Да, но аз не ги викам. Те сами идват при мен. Щях да съм доволен, ако не идваха.

– На това място също трябва да има духове.

– Те са тук – признах.

– Искам да ги видя.

– Не можеш.

– Тогава ще убия Дани.

– Кълна ти се, не мога да ги викам.

– Искам да ги видя – повтори с по-студен тон тя.

– Аз не съм медиум.

– Лъжец.

– Те не се обвиват в ектоплазма, която други хора могат да виждат.

Само аз мога да ги видя.

– Толкова ли си специален?

– За нещастие, да.

– Искам да разговарям с тях.

– Мъртвите не говорят.

Тя взе дистанционното.

– Ще направя на пух и прах малкото лайно. Наистина ще го сторя.

Поех пресметнат риск и отговорих:

– Убеден съм, че ще го сториш. Независимо дали ще изпълня желанието ти или не. Ти няма да рискуваш да те тикнат в затвора за убийството на доктор Джесъп.

Датура остави дистанционното и се облегна предизвикателно на рамката на прозореца.

– Мислиш, че възнамерявам да убия и теб ли?

– Разбира се.

– Тогава защо дойде?

– За да спечеля малко време.

- Предупредих те да дойдеш сам.
- Никой не знае, че съм тук – уверих я аз.
- Тогава за какво искаш да спечелиш време?
- За да вземе съдбата неочакван обрат. За да се възползвам от предимството си.

Тя имаше чувство на хумор на камък, но тези думи ѝ се сториха забавни.

- Смяташ ме за безгрижна и лекомислена?
- Убийството на доктор Джесъп не е разумна постъпка.
- Не бъди глупав. Момчетата се нуждаеха от малко тръпка – отвърна тя, сякаш съществуваше напълно логично обяснение за смъртта на рентгенолога, което аз не можех да проумея. – Това е част от сделката.

Сякаш чули думите ни, „момчетата“ пристигнаха. Щом ги чух, се обърнах към тях.

Първият приличаше на произведен в лаборатория хибрид, получовек-полумашина, с гени на локомотив.

Едър, твърд като скала – от онези биологични екземпляри, които изглеждаха изтъкани от мускули и бавни, а в същото време можеха да те настигнат по-бързо и от експресен влак.

Имаше грубовати черти и напрегнат като на Датура поглед, но не така разбираем като нейния.

Това бяха не просто бдителни очи на пазач, а дълбоко енигматични, каквито не бях виждал у никого досега. Имах странното чувство, че зад тези очи се криеше толкова различен от обикновения човешки разум, че като нищо можеше да е на създание, родено в друг свят.

На фона на внушителната физическа сила пушката изглеждаше някак излишна. Той я занесе до прозореца и я хвана с две ръце, като в същото време се загледа към пустинята.

Вторият беше набит, но не така напопан като първия. Макар и млад, имаше блуждаещ поглед, подпухнали очи и червени бузи на кръчмарски скандалджия, който с удоволствие би прекарал живота си в пиене и сбивания, а без съмнение той се справяше и с двете добре.

Посрещна погледа ми, но не така смело като човека-локомотив. Очите му веднага се плъзнаха настрани, сякаш го бях накарал да се почувства неловко, колкото и малко вероятно да беше това. Дори втурнал се срещу него бик едва ли би го накарал да се почувства неловко.

Макар че не видях да е въоръжен, можеше да има пистолет, прибран в кобур под лятното му памучно спортно яке.

Той издърпа стола от масата, седна и си наля от виното, което аз

бях отказал.

Също като жената и двамата мъже бяха облечени в черно. Подозирах, че това не е случайно, че Дататура обича черното и че те са се докарала така по нейно нареждане.

Сигурно бяха стояли на пост при стълбищата. Тя не ги беше повикала по телефона, нито им беше изпратила съобщение, но те по някакъв начин бяха разбрали, че съм се промъкнал покрай тях и съм при нея.

– Този – тя посочи локомотива до прозореца – е Шевал Андре.

Той не ме погледна, нито каза „приятно ми е“.

Щом пияницата-скандалджия изпи една трета от чашата си, Дататура представи и него:

– Този е Шевал Робърт.

Робърт се вторачи в свещите на масата.

– Андре и Робърт Шевал? Братя ли са? – попитах аз.

– Шевал не е фамилия, както много добре знаеш. Шевал означава „кон“. Както много добре знаеш.

– Кон Андре и Кон Робърт. Мадам, трябва да ви кажа, че въпреки странния живот, който водя, всичко това ми се струва доста ненормално.

– Ако ми покажеш духовете и всичко останало, което искам да видя, може и да не им наредя да те убият в крайна сметка. Не би ли искал да си моят Шевал Од?

– Боже, мисля си, че мнозина млади мъже биха ми завидели за подобна оферта, но аз не знам какви ще са задълженията ми като кон, какво ще е заплащането и дали ще имам здравни осигуровки...

– Задълженията на Андре и Робърт са да правят, каквото им кажа, както много добре знаеш. Като компенсация аз им давам това, от което се нуждаят и когато се нуждаят. От време на време, като в случая с доктор Джесъп, им давам и това, което искат.

Двамата мъже я погледнаха с жадни погледи, които не бяха много сладострастни. Улових у тях някаква друга нужда, която нямаше нищо общо със секса. Нужда, която само тя можеше да задоволи, толкова гротескна, че се надявах никога да не разбере какво е нейното естество.

Дататура се усмихна.

– Момчетата постоянно са в нужда.

Мълния, подобна на драконов зъб, проблесна сред черните облаци – остра и ярка. Просветна веднъж, после втори път. Отекна гръм. Небето конвулсивно потрепери и от него се изсипаха милион сребристи капки дъжд. А после още други милиони.

Трийсет и втора глава

Силният порой сякаш отми от въздуха и малкото светлина, която успяваше да проникне през буреносните облаци. Денят стана мрачен и навъсен, като че дъждът не беше само метеорологично явление, а морална присъда върху земята.

След като светлината от прозореца намаля, свещите засветиха още по-ярко. Червени и оранжеви химери танцуваха по стените и разтърсваха гривите си по тавана.

Шевал Андре остави пушката на пода и застана с лице към природната стихия, подпрял се с огромните си ръце на стъклото. Сякаш черпеше сили от бурята.

Шевал Робърт остана на масата, втренчен в свещите. В главата му звучеше сигналът за победен триумф и обещания за много пари.

Когато Датура издърпа друг стол изпод масата и ми каза да седна, аз нямах причина, да ѝ противореча. Бях казал, че намерението ми беше да спечеля време и да изчакам съдбата да направи неочакван обрат в моя полза. Сякаш вече се бях превърнал в послушен кон, седнах без протести.

Тя гордо закрачи из стаята, като отпиваше от виното и от време на време се спираше да помирише розите. Често се протягаше като котка, пъргаво и изящно, любувайки се на своята хубост. Независимо дали се движеше, или стоеше на едно място, беше отметнала главата нагоре и гледаше играта на сенките от пламъците на свещите върху тавана. И говореше ли говореше:

– В Сан Франциско има една жена, която се издига над земята, когато пее. Само избрани могат да я видят по време на слънцестоенето в навечерието на Хелоуин. Но аз съм сигурна, че си бил там и знаеш името ѝ.

– Никога не сме се срещали – уверих я.

– В Савана има къща, наследена от необикновена млада жена. Чичо ѝ я е завещал, като оставил и дневник, в който описал как е убил деветнайсет деца и ги е заровил в мазето си. Знаел е, че тя ще го разбере и няма да разкрие престъпленията му на полицията, въпреки че вече бил мъртъв. Ти без съмнение си посещавал това място неведнъж.

– Аз не пътувам никъде – отговорих.

– Мен са ме канили няколко пъти. Ако планетите се намират в

подходящо съчетание и гостите са подходящи, можеш да чуеш как мъртвите говорят от гробовете си. Гласовете им се разнасят навсякъде от стените и от пода. Погубените деца молят да им върнат живота. Сякаш не знаят, че са мъртви, плачат да ги пуснат. Преживяването е покъртително, както много добре знаеш.

Андре продължаваше да стои, а Робърт да седи. Първият гледаше бурята, а вторият – свещите, вероятно хипнотизиран от гласа на Датура. Досега никой от тях не беше промълвил и дума. Бяха необичайно мълчаливи мъже и необичайно спокойни. Тя се приближи до стола ми, наведе се към мен и извади медальон – червен камък, може би рубин, във формата на капка и с размерите на костилка от праскова.

– Хванала съм трийсет в тази – каза тя.

– Спомена го по телефона. Трийсет... трийсет нещо си в амулет.

– Знаеш какво ти казах. Трийсет ти бон анж.

– Предполагам, че ти е отнело доста време. Да събереш трийсет.

– Можеш да ги видиш тук. – Тя приближи камъка до очите ми. – Другите не могат, но съм сигурна, че ти можеш.

– Има някакви симпатични малки неща – казах.

– Твоето престорено невежество би заблудило повечето хора, но не и мен. С трийсет аз съм непобедима.

– Спомена го вече. Убеден съм, че да си непобедима е доста успокояващо за теб.

– Трябва ми още един ти бон анж, но трябва да е специален. Трябва да е твоят.

– Поласкан съм.

– Както знаеш, мога да го взема по два начина – заяви тя и напъха медальона между гърдите си. После си наля още вино. – Мога да го взема от теб чрез воден ритуал. Това е безболезненият метод.

– Радвам се да го чуя.

– Или Андре и Робърт ще те накарат насила да глътнеш камъка. После ще те изкормя като риба и ще го извадя от още топлия ти корем, докато ти умираш.

Дори нейните два коня да бяха чули думите ѝ, те изобщо не се изненадаха. Останаха спокойни и неподвижни като готови за скок змии.

Датура взе чашата с вино, тръгна към розите и добави:

– Ако ми покажеш духовете, ще отнема твоя ти бон анж чрез воден ритуал. Но ако продължиш да се правиш на луд, този ден ще ти е последният. Ще изпиташ болка, каквато малцина са имали нещастieto да ги сполети.

Трийсет и трета глава

Светът се беше побъркал. Преди двайсет години можеха да се намерят хора, готови да спорят за това. Но ако в днешно време някой го оспори, само ще докаже, че живее в заблуда.

В побъркания свят личности като Датурса се издигат до самия връх, каймака на умопомрачените. Издигат се не по заслуги и достойнство, а чрез силата на тяхната воля.

Когато дадени сили в обществото агитират за отхвърлянето и отмяната на някоя вековна истина, тогава тези, които я отхвърлят, се стремят към утвърждаването на тяхната истина. Тези псевдоистини едва ли някога ще се приближат и на йота до Истината; те ще си останат само сбор от субективни предпочитания и предразсъдъци.

Колкото е по-плитка една ценностна система, толкова по-ревностно я прегръщат нейните поклонници. Най-гръмогласните и най-фанатизираните са тези, устоите на чиято вяра са разклатени.

За мен да вземеш нечий ти бон анж – каквото и да значеше това – като накараш някого насила да глътне камък, а после да разпориш корема му и да вземеш камъка, е доказателство, че тази, в чиято глава се раждат подобни идеи, е фанатичка, душевно неуравновесена, не се ръководи от традиционната хуманна западна философия и не става за конкурса Мис Америка.

Разбира се, тъй като моят корем беше застрашен от сексапилната изкормвачка, вие бихте си помислили, че съм пристрастен в анализа си. Винаги е много лесно да обвиниш някого в предубеждение, когато няма да извадят твоите черва.

Датурса беше открила своята истина в смесица от окултизми. Красотата, страстната ѝ амбиция да властва и безпощадността ѝ привличаха към нея себеподобните ѝ. Като Андре и Робърт, чиято вторична истина беше именно нейната идиотска система от магически вярвания, а първична истина – самата Датурса.

Докато я наблюдавах как неуморно обикаля из стаята, се запитах колко ли от служителите в нейните фирми – порнографския интернет магазин и секстелефоните – бяха заменени с истински вярващи. Тези, които бяха запазили местата си, сигурно бяха с празни сърца и лесно бяха обърнати към новата вяра.

Запитах се и колко ли мъже като тези двамата тя би могла да

призове да убиват в името на нея. Подозирах, че Андре и Робърт, макар и странни, съвсем не са единствените.

Какви ли бяха женските аналози на двамата верни коне? Едва ли им бих поверил децата си, ако работеха в детска градина.

Ако имаше възможност да избягам, да обезвредя експлозивите и да измъкна Дани оттук, а после да насоча полицията към Датура, предани-те ѝ фанатици щяха да ме намразят до дъното на душите си. Ако пък заговорническият кръг се окажеше твърде малък, той бързо би се разпаднал. Заблудените щяха да открият други религии или да се върнат към вродения си nihilизъм. Много скоро името ми нямаше да значи нищо за тях.

Ако, от друга страна, нейните бълващи пари предприятия играеха ролята на главен център на нейния култ, щях да съм принуден да взема по-сериозни предпазни мерки. Само смяната на апартаментата и прекръстването ми на Од Смит едва ли щеше да ме спаси от войнствените поклонници.

Сякаш почерпила енергия от огнените мечове на светкавиците, раздиращи небето, Датура грабна червените рози от една от вазите и ги размаха във въздуха, демонстрирайки свръхестествените си умения.

– В Париж, в подземие то на една сграда, която немците използвали през войната като щаб на тайната полиция, след като окупирали Франция, един офицер от Гестапо на име Гесел изнасилил много млади жени докато ги разпитвал, биел ги с камшик, а някои от тях убивал за удоволствие.

Докато тя се опитваше нагледно да покаже бруталността на Гесел, от розите се отрониха и полетяха към земята аленни листа.

– Една от най-отчаяните му жертви се опитала да се съпротивлява – захапала го за врата и му разкъсала сънната артерия. Той умрял в собствената си фабрика за мъчения, която обитава до ден-днешен. Цветът на една от розите се отчупи и падна в скута ми. Стреснах се и го бутнах на пода, все едно че беше отровна тарантула.

– По покана на сегашния собственик на сградата – продължи Датура – аз посетих това подземие, което всъщност се намира два етажа под нивото на улицата. Ако там жена се съблече и си предложи... Почувствах ръцете на Гесел навсякъде по тялото си – нетърпеливи, дръзки, настоячиви. Той проникна в мен. Но аз не го виждах. Бяха ми обещали, че ще го видя – автентичен призрак на нациста в цялата му прелест.

Във внезапен пристъп на гняв тя хвърли на земята розите и стъпка една от тях с тока на ботуша си.

– Исках да видя Гесел. Чувствах го. Властен, безскрупулен. Яростен. Но не можех да го видя. Те все убягват от очите ми.

Датура си пое въздух на пресекулки. Със зачервено лице не защото резките движения я бяха изтощили, а защото гневът я беше превъзбудил, тя се приближи до Робърт, който седеше на масата срещу мен, и протегна дясната си ръка към него.

Той допря дланта ѝ до устните си. За миг си помислих, че ще я целуне – странно нежно отклонение за диваци като тях.

Но перверзното му смучене издаваше човек, който беше всичко друго, но не и неясен.

В това време Андре отвърна поглед от прозореца и от бурята, която беше ангажирала до този момент вниманието му. Танцуващите пламъчета на свещите осветиха лицето му, но не можах да смекчат грубите му черти.

Все едно че беше подвижна планина, той се доближи до масата и застана до стола на Робърт.

Когато Датура беше грабнала розите, си беше убола дланта с бодлите. Докато ги размахваше във въздуха, тя не показа, че я боли, но сега ѝ потече кръв.

Робърт можеше да смуче така, докато ѝ изпие цялата кръв. От блаженото му мъркане стана ясно, че е дълбоко удовлетворен.

Колкото и смущаваща да беше гледката, съмнявах се, че Датура имаше предвид точно тази „неужда“. По-скоро беше нещо много по-лошо от това.

В израз на някакво перверзно благородство тя прекъсна блаженството на Робърт и подаде ръката си на Андре.

Опитах се да се съсредоточа върху прозореца и бушуващата буря, но не можех да отклоня очи от смразяващата сцена срещу мен.

Великанът притисна устата си в свитата ѝ длан и заблиза като малко коте. Очевидно не се опитваше да утоли жаждата си, но като че пиеше не само кръв, а нещо друго, неизвестно ми и дълбоко греховно.

Докато Шевал Андре се радваше на снизхождението на господарката, Шевал Робърт гледаше напрегнато. Лицето му чак се беше изкривило от силно желание.

Неведнъж, откакто влязох в стая 12031, ароматът на „Клио-Мей“ ставаше толкова сладникав, че дори отблъскваше. А сега се засили до степен, че чак ми се догади от него.

Докато се мъчех да потисна гаденето, у мен се породиха странно впечатление. Не държа да го приемате буквално, а по-скоро метафорично,

но от това изумлението не става по-малко.

По време на кървавия ритуал Датура сякаш престана да бъде жена, създание с определен пол, а стана представител на някакъв неопределен вид, който съчетаваше и двата пола в един индивид. Почти насекомо. Очаквах, ако светкавицата я освети, да видя тялото ѝ като мимикрия на същество с много пипала, вселило се в човешкото тяло.

Тя отдръпна ръката си от Андре, а той неохотно се примири. Когато Датура му обърна гръб, той чинно се върна до прозореца, отново се подпря на стъклото и се загледа в бурята.

Робърт пак се съсредоточи върху свещите на масата. Лицето му се успокои, но в очите му играеха отраженията на пламъчетата.

Датура се обърна отново към мен. За миг тя се вторачи в мен, сякаш не си спомняше кой съм.

После се усмихна. Взе чашата си с виното и дойде при мен.

Ако знаех, че ще иска да седне в скута ми, щях моментално да скоча на крака, щом я видях, че се приближава. Но когато разбрах за намерението ѝ, вече беше твърде късно.

Леко отърквайки се в лицето ми, тя изпусна топъл дъх с мирис на вино.

– Е, забеляза ли възможност, от която да се възползваш?

– Още не.

– Искам да пиеш с мен – каза тя и доближи чашата до устните ми.

Трийсет и четвърта глава

Датура държеше чашата със същата длан, която беше убодена от тръните. Дланта, която бяха смукали двамата мъже.

Отново ми се догади и аз отдръпнах главата си назад.

– Пий с мен – повтори тя със знойния си глас, който беше твърде сексапилен дори и при създадите се обстоятелства.

– Не искам да пия.

– Напротив, искаш, бебчо. Просто не знаеш, че го искаш. Още не разбираш самия себе си.

Тя отново допря чашата до устните ми и аз отвърнах главата си настрани.

– Бедният чудак Томас – промълви. – Толкова го е страх от покварата. Мислиш, че съм нечиста ли?

Ако я обидех с прекалената си прямота, можех да предизвикам смъртта на Дани. Сега, след като беше успяла да ме примаме да дойда при нея, той вече не й беше нужен. Можеше да ме накаже и за най-малкото ми провинение, като натиснеше черния бутон на дистанционното.

– Просто много бързо настивам, това е – отвърнах глуповато.

– Но аз не съм болна, нито заразна.

– Е, човек никога не знае. Може да носиш вирус, но да не показваш симптомите на болестта.

– Аз взимам ехинацея. И ти трябва да опиташ. Никога повече няма да боледуваш.

– Не си падам много по билколечението.

Тя плъзна ръката си и ме прегърна през врата.

– Големите фармацевтични компании са ти промили мозъка. Те ни тровят с боклуци. Не са ти необходими изкуствени химикали. Природата има лек за всички болести.

– Бругмансията е много ефективна – казах аз. – Бих могъл да използвам лист от нея още сега. Или цвят. Или корен.

– Не съм запозната с такова растение.

Освен на каберне совиньон дъхът й миришеше и на още нещо, остър мирис, почти горчив, но не можех да определя какво е.

Спомних си, че бях чел, че потта и дъхът на патологичните психопати се отличават с характерен мирис заради определени психологически процеси, които съпровождат душевното им заболяване. Сигурно

дъхът ѝ миришеше на лудост.

– Лъжица стрита на прах бяла горчица предпазва от всичко – продължи тя.

– Де да имах сега.

– А ако изядеш корен от омайниче, ще станеш богат.

– За предпочитане е пред къртовската работа.

Тя допря чашата до устните ми отново и когато аз се опитах да се отдръпна, ме подпря отзад с ръката, с която беше обгърнала врата ми.

Щом извърнах глава настрани, тя свали чашата и изненадващо се изкиска.

– Знам, че си мундунугу, но адски добре се преструваш на непорочна девица.

Внезапен порив на вятъра насочи пръските дъжд към прозореца.

Датура повъртя задните си части в скута ми, усмихна се и ме целуна по челото.

– Глупаво е да не се възползваш от билките, чудако Томас. Ти не ядеш месо, нали?

– Аз съм готвач в закусувалня.

– Знам, че го приготвяш, но само не ми казвай, моля ти се, че го ядеш.

– Ям дори чизбургери с бекон.

– Това си е чисто саморазрушение.

– И пържени картофи – добавих.

– Самоубийство.

Тя отпи глътка от виното и го изплю в лицето ми.

– И какво успя да постигнеш със съпротивата си, бебчо? Датура винаги налага своето. Мога да те пречупя.

„Не и след като майка ми не успя да го стори“ – казах си аз и избърсах лицето си.

– Андре и Робърт ще те държат, а аз ще стисна с пръсти носа ти. Когато отвориш уста, за да дишаш, ще излезе виното в гърлото ти. После ще блъсна чашата в зъбите ти и ти ще трябва да дъвчеш парчетата. Това ли искаш?

Преди да е завряла чашата отново в устата ми, аз я попитах:

– Искаш ли да видиш мъртвите?

Без съмнение мъжете виждаха сините огънчета в очите ѝ, но те взимаха ненаситността ѝ за страст. В действителност погледът ѝ беше на хладнокръвен и изгладнял крокодил.

Тя се вторачи в мен и отвърна:

- Нали каза, че само ти можеш да ги виждаш.
- Аз пазя тайните си.
- Значи все пак можеш да ги викаш.
- Да – излъгах аз.
- Знаех си, че можеш. Знаех си.
- Мъртвите са тук, около нас, точно както си мислеше.
- Тя се огледа. Трептящата светлина от свещите разбърка сенките.
- Не са в тази стая – поясних аз.
- А къде тогава?
- Долу. Видях няколко в казиното.
- Тя стана от скута ми.
- Извикай ги тук.
- Те сами избират къде да витаят.
- Ти притежаваш силата да ги призовеш.
- Не става точно така. С малки изключения те си остават на мястото, на което са умрели... или където са били най-щастливи през живота си.

Датура остави чашата на масата.

- Какви карти криеш в ръкава?
- Облечен съм с тениска с къс ръкав.

Тя присви очи.

- Какво искаш да кажеш?

Станах от стола и ѝ обясних:

- Гесел, агентът от Гестапо – той някога появявал ли се е на друго място освен в мазето на онази сграда в Париж? Бил ли е на друго място освен там, където е умрял?

Тя помисли върху думите ми и отвърна:

- Добре. Отиваме в казиното.

Трийсет и пета глава

За да улеснят придвижването си в изоставения хотел, те бяха взели със себе си бензинови лампи. Тези лампи осветяваха много по-добре от който и да е електрически фенер.

Андре остави пушката на пода до прозореца в стая 1203, което за сетен път ме убеди, че той и Робърт носеха пистолети под черните якета.

Дистанционното остана на масата. Ако не успееш да впечатля Датура с викането на духовете в казиното, поне тя нямаше да може веднага да види сметката на Дани. Трябваше да се върне в стаята, за да задейства бомбата.

Тъкмо се канехме да излезем в коридора, когато тя се сети, че не е яла банани от предния ден. Този проблем наистина много я притесни.

В банята, която се намираше в съседство, бяха оставили хладилни чанти с храна и напитки. Тя отиде дотам и се върна с превъзходен банан.

Докато белеше тропическия плод, тя ми обясни, че банановото дърво – „както знаеш, чудако Томас“, – било дървото на забранения плод от райската градина.

– Мислех, че забраненият плод е бил ябълка.

– Прави се на глупав колкото си искаш. Макар и сигурна, че знаех и този факт, тя ми каза, че Змията (с главно „З“) е безсмъртна, защото два пъти дневно яде от банановото дърво. И всяка змия (с малко „з“) ще живее хиляда години, ако следва това просто диетично правило.

– Но ти не си змия – отбелязах.

– Когато бях на деветнайсет, направих уанга, за да накарам духа на змията да се пресели в тялото ми. Сигурна съм, че го виждаш, той се е свил между ребрата ми, където ще живее вечно.

– Е, най-малкото хиляда години.

В сравнение с нейната тотално сбъркана теология – очевидно съшита с бели конци с части от вуду магията и Бог знае с какво още – болните сектантски философии на Джим Джоунс в Гаяна, Дейвид Кореш в Уейко и водача на култа към кометата, който се беше самоубил близо до Сан Диего, ми се струваха абсолютно рационални и логични.

Въпреки че очаквах Датура да направи от яденето на банана еротичен спектакъл, тя го погълна с някаква упорита решителност. Сдъвка го

без никакво удоволствие и на няколко пъти направи кисели гримаси, докато го гълташе.

Вероятно беше на двайсет и пет или двайсет и шест години. Като нищо можеше да е спазвала този режим с два банана дневно в продължение на седем години.

Изяла до този момент над пет хиляди банана, тя сигурно беше претърпнала към вкуса им – особено, ако беше пресметнала колко още ѝ остава да изяде. Тъй като имаше да живее още 974 години (също като змия с малко „з“), тя трябваше да се пребори за в бъдеще с още 710 000 банана. Да си католик беше къде-къде по-лесно. Особено за човек, който не ходи на църква всеки ден.

Толкова беше глупава тази Датура, че изпитвах съжаление към нея. Но тъпоумието и невежеството ѝ не я правеха по-малко опасна. Историата на човечеството е пълна с глупаци и техните поклонници, които съзнателно обрекли се на тесногърдие, но и на огромна любов към самите себе си и към властта, бяха избили милиони.

Когато тя изяде банана и укроти духа на змията, свил се между ребрата ѝ, бяхме готови да тръгнем към казиното.

Странното шаване близо до слабините ми ме стресна и аз рязко бръкнах в джоба. Тогава разбрах, че това беше сателитният телефон на Тери Стомбоу.

Датура ме видя и попита:

– Какво криеш там?

Нямах избор и си признах:

– Само телефона ми. Настроил съм го на безшумна вибрация. Изненада ме.

– Още ли вибрира?

– Да. – Извадих го и го показах в разтворената си длан. Двамата стояхме вторачени в него, докато човекът от другата страна на линията се отказа и затвори. – Спря.

– Бях забравила за телефона ти. Мисля, че трябва да ти го вземем.

Нямах друг избор и и го дадох. Тя го занесе в банята и го удари в плочките. Удари го втори път.

Когато се върна, се усмихна и каза:

– Веднъж бяхме на кино и един пуяк на два пъти вдигна мобилния си и разговаря по него по време на филма. После го проследихме и Андре му ступи и двата крака с бейзболна бухалка.

Това трябваше да покаже, че дори и у най-големите злодеи от време на време заговаря чувството за социална отговорност.

– Да вървим – нареди тя.

Бях влязъл в стая 1203 с фенерче. То остана у мен – изключено, прикрепено към колана ми – и никои не възрази.

Робърт вървеше отпред, осветявайки пътя с бензиновата лампа. Той се насочи към най-близките стълби и заслиза надолу, а нашата процесия го последва. Андре вървеше най-отзад с втората бензинова лампа.

Между двамата навъсени и мрачни мъже вървахме аз и Датура. Не в колона, а един до друг, по нейно настояване.

Когато минахме първия ред стълби, чух страховито съскане. Почти бях готов да повярвам, че е гласът на духа на змията, който тя твърдеше, че носи в себе си. После осъзнах, че е горящият в лампите бензин.

На втория ред стълби тя ме хвана за ръката. Отвратен, щях да се отскубна, но се опасявах, че ще нареди на Андре да ми строши ръката като наказание за обидата. Но не само страхът ме накара да приема допира ѝ. Тя не ме хвана смело, а колебливо, почти стеснително. После стисна дланта ми като дете, което се страхува от неизвестното.

Не бих се обзаложил, че тази умопобъркана и покварена жена таи у себе си някакви останки от душата на невинно дете, каквото без съмнение някога тя е била. Но въпреки това послушанието, с което ми подаде ръката си, и тръпките, които я бяха побили при мисълта за онова, което ни предстоеше, издаваха у нея детинска уязвимост.

На фона на светлината, която образуваше около нея почти свръхестествена аура, тя ме погледна с очи с изписана в тях почуда. Това не беше погледът на медузата-горгона. В него липсваха характерната студенина, жажда и пресметливост.

По същия начин и в усмивката ѝ нямаше подигравателност или заплаха, а изразяваше съвсем естествено и неприкрито въодушевление и разговорнически дух пред дръзката постъпка, която се канехме да извършим.

Наложих си да не се поддавам на емоциите и да не взема да изпитам съчувствие към нея. Много лесно беше да си представя как травмите от детството са я деформирали и са я превърнали в сегашното морално чудовище. А после и да си внуша, че тези травми могат да бъдат излекувани чрез голяма доза хуманно отношение към нея.

А може би не беше деформирана от травмата, а се беше родила така, без гена на състраданието и другите основни съставки на човешината. Тогава тя би разтъкувала всеки израз на хуманност като проява на слабост. А в света на животните-хищници проявата на слабост от противника ти е знак да го нападнеш.

Освен това, дори и да беше деформирана от травма, това не я оправдаваше за убийството на доктор Джесъп.

Спомни си за един натуралист, който в увлечението си да защитава природата беше намразил човечеството и се беше разочаровал от него. Та той беше решил да направи документален филм за моралното превъзходство на животните – и в частност на зверовете – над хората. Той виждаше в тях не само хармонично съжителство с природата, до което човечеството не беше достигнало, но също така и обиграност, отвъд човешките възможности, достойнство и състрадание към другите животни. И дори някаква мистичност, която намираще за трогателна. Изяде го мечка.

Но много преди да съм изпаднал в мъглата от самозаблуда, сходна с тази на ревностния натуралист, Датура ме върна към грубата действителност, като се зае да разказва поредния от нейните мили анекдоти. Тя толкова много харесвала гласа си, че не можела да позволи доброто впечатление от усмивката и мълчанието ѝ да продължи дълго.

– В Порто Пренс, ако си под закрилата на уважаван майстор жужу, може да те поканят на церемония, извършвана от някое от забравените тайни общества, които отбягват дори повечето следовници на вудуто. В моя случай това беше Кушон Гри „Сивите прасета“. Всички в Хаити тръпнат от ужас само като чуят името им. В по-крайните провинциални райони през нощта те са господари на положението.

Подозирах, че каквото и да са, въпросните „Сиви прасета“ нямаха нищо общо например с Армията на спасението.

– От време на време Кушон Гри извършват човешко жертвоприношение и опитват от плътта. На гостите се разрешава само да наблюдават от страни. Жертвоприношението се прави върху голям черен камък, окачен с две дебели вериги на голяма желязна решетка, вградена в стените почти на височината на тавана.

Тя ме стисна още по-силно за ръката, щом си спомни видения ужас.

– Жертвата бива прободена с нож в сърцето и в същия миг веригите започват да пеят. Гро бон анж веднага отлита от този свят, но пти бон анж може да се движи само нагоре и надолу по веригите.

Дланта ми се обля със студена пот.

Тя със сигурност почувства промяната.

Леката неприятна миризма, която бях доловил, когато се канех да се кача по тези стълби, се появи отново. С привкус на мускус и гъби, странно наподобяваща тази на сурово месо.

Както и първия път в съзнанието ми изплува мъртвото лице на

мъжа, когото бяха измъкнал от водата на отводнителния канал.

– Когато се заслушаш внимателно в пеещите вериги – продължаваше Датура, – разбираш, че това не е само звънът на звената на веригите, търкащи се едно в друго. В тях има и един глас, вой, изпълнен със страх м отчаяние, безсловесна и настойчива молба.

Безсловесно и настойчиво аз я умолявах да спре зловещия си разказ.

– Този измъчен и изстрадал глас продължава, докато членовете на Кушон Гри опитват от месото на олтара. Когато свършат, веригите секват песента си, защото ти бон анж се разпада и се попива по равно от тези, които са вкусили от жертвата.

Намирахме се на три стъпала от първия етаж и на мен не ми се слушаше повече това. Но все пак се налагаше, ако историята не беше измислена – а аз вярвах, че не е – жертвата да получи достойно правото на име и идентичност. Не беше редно да говорим за нея само като за неодошевен предмет или теле преди заколение.

– Коя? – попитах аз с немощен глас.

– Коя какво?

– Жертвата. Коя беше тя в онази нощ?

– Млада хайтянка, на около осемнайсет. Не беше много красива, даже беше грозничка. Някой каза, че била шивачка.

Ръката ми внезапно отслабна и аз неволно изпуснах дланта на Датура. Испитах облекчение.

Тя ми се усмихна, сякаш се забавляваше с реакцията ми. Тази жена, чиято идеална физика по почти всякакви стандарти, която с красотата си – леденостудена или не – караше мъжете да обръщат глави след нея.

И се сетих за един стих на Шекспир: „О, какво ли не крие човек в себе си, макар и да е с облика на ангел!“

Малкият Ози, моят книжовен учител и наставник, който вечно ме критикува задето не съм чел много класика, щеше да е горд с мен, ако разбереше, че съм цитирал, макар и наум, строфи от безсмъртния бард.

Той също така щеше да ми изнесе и лекция за глупавото ми отношение към огнестрелните оръжия и пълното им отричане. И то в светлината на факта, че в момента сам бях избрал компанията на хора, чиято идея за приятно прекарване на времето беше да си купят билети не за спектакъл на Бродуей, а за човешко жертвоприношение.

Щом преминахме и последния ред стълби, Датура каза:

– Удивително преживяване. Гласът във веригите беше със същия тембър като този на малката шивачка, която още не беше издъхнала

върху черния камък.

– Тя имаше ли си име?

– Кой?

– Шивачката.

– Защо?

– Имаше ли си име? – повторих аз.

– Сигурно е имала. От онези смешните хаитянски имена. Но така и не го разбрах. Работата е, че нейният ти бон анж изобщо не се материализира. А аз искам да видя. Но не можах нищо да видя там. Много се разочаровах. Искам да видя.

Всеки път, когато казваше „искам да видя“, тя се цупеше като малко дете.

– Ти няма да ме разочароваш, нали, чудако Томас?

Стигнахме първия етаж и Робърт продължи да ни води отпред, вдигнал високо лампата.

Докато вървахме към казиното, аз внимателно наблюдавах обгорелите и изпочупени останки под краката си, стараяйки се да ги запомня колкото се може по-добре.

Трийсет и шеста глава

В казиното без прозорци любезният мъж с оредяващата коса седеше на една от двете здрави маси за блекджак – там, където го бях заварил и първия път. Пет години беше седял там в очакване на следващото раздаване на картите.

Той ми се усмихна, но когато видя Датура и момчетата, се намръщи.

Поисках Андре и Робърт да оставят лампите на пода, на разстояние около осем метра една от друга. Дадох им някои допълнителни инструкции – преместете тази на трийсет сантиметра настрана, приближете другата на петнайсет сантиметра – сякаш точното местоположение на лампите беше от значение за ритуала, който се канех да извърша.

Правех всичко това само заради Датура, за да я накарам да повярва, че има определена процедура и че тя трябва да бъде търпелива.

Ъглите на огромната зала останаха тъмни, но в центъра беше достатъчно осветено за целите ми.

– В казиното са загинали шейсет и четирима души – каза ми Датура. – Температурата от пожара е била толкова висока, че дори костите са изгорели.

Търпеливият играч на блекджак бе единственият дух, който виждах. Другите рано или късно също щяха да се появят – всичките, които още блуждаеха, преди да се пренесат в отвъдното.

– Виж тези разтопени ротативни, бебчо. Казината винаги рекламираат „горещите“ си ротативки, но този път не са и подозирали колко прави ще се окажат.

От осемте духа, които бях заварил тук преди, само един бе подходящ за плана ми.

– Открили са останките на възрастна жена. При труса всички машини са се плъзнали в единия край на залата и са я затрупали.

Не исках да слушам повече зловещите детайли, в които ме посвещаваше Датура. Но нямаше как да ѝ попреча или да ѝ затворя устата.

– В останките ѝ имало парчета разтопен метал и пластмаса. Съдебният лекар не могъл да ги извади от тялото ѝ.

Сред миризмата на овъглено и сяра, както и на десетки други токсични отпадъчни вещества, долових същата онази примес от месо и гъби, която за пръв път привлече вниманието ми на стълбите. Макар и

лека, но съвсем реална, тази миризма сякаш се покачваше във въздуха и за кратко изчезваше с всяко мое вдишване и издишване.

– Съдебният лекар преценил, че старата кучка направо трябва да бъде кремирана, тъй като нямало как да я отдели от разтопената машина.

От сенките изникна възрастната дама с издълженото лице и празния поглед. Може би тя бе затрупаната под купчината едноръки бандити.

– Но близките ѝ не пожелали кремация, а традиционно погребение.

Долових с периферното си зрение движение, обърнах се и видях сервитьорката, облечена като индианска принцеса. Тъжно ми беше да я гледам. Надявах се тя най-накрая да вземе окончателното решение и да напусне този свят.

– Та значи сложили в ковчега бабичката заедно с част от залепилата се за нея ротативка. Не е ли откачено, а?

Появи се униформеният пазач. Движеше се като Джон Уейн – сложил ръка на дръжката на пистолета отстрани на височината на бедрото му.

– Тук ли е някой от тях? – попита Датура.

– Да, четирима.

– Не виждам нищо.

– В момента се явяват само на мен.

– Ами покажи ми ги тогава.

– Трябва да има още един. Трябва да изчакам, докато се съберат всички.

– Защо?

– Така трябва.

– Само не ме разигравай – предупреди ме тя.

– Ще получиш, каквото искаш – уверих я.

Макар че силни емоции бяха обзели Датура – първо фанатична убеденост в правотата ѝ, после детското вълнение и нетърпение, Андре и Робърт бяха ентузиазирани колкото два воденични камъка. Всеки от тях стоеше до лампата и чакаше.

Андре тръгна към тъмните ъгли на залата. Изглежда, не го интересуваше нищо от тази вселена. Лицето му беше отпуснато. Той рядко мигаше с очи. Единствената емоция, показана от него досега, беше, когато смука убодената от розите длан на Датура, но дори тогава демонстрира способност да се разчувства колкото дълбов дънер.

Докато Андре беше закотвен за постоянно в тихи и спокойни води,

Робърт от време на време показваше със замисленото си изражение и погледите, които хвърляше крадешком, че плава в много по-неспокоен вътрешен океан. Сега се беше съсредоточил върху дланите си, като бавно и методично чистеше под ноктите на пръстите на едната ръка с тези на другата. По всичко личеше, че спокойно можеше да прекара часове наред с това занимание.

Отначало смятах, че и двамата са изключително тъпи, но сега започнах да преосмислям оценката си. Не ми се вярваше вътрешните им светове да са изпълнени с интелектуални напъни и философски размишления, но подозирах, че в психически план са много по-страховити и чувовищни, отколкото показваше видът им.

Може би те се познаваха с Датура от много години и заедно с нея бяха участвали в достатъчно преследвания на духове, та затова срещата със свръхестественото вече изобщо не ги вълнуваше. Дори и най-екзотичните пътувания могат да се превърнат в скука чрез многократни повторения.

И след като години наред бяха слушали постоянното й дърдорене, можеха да бъдат оправдани, задето търсят убежище в мълчанието и тишината, за това, че са си създали вътрешни крепости, в които цари покой и в които те могат да се оттеглят и да оставят потопа от нейните умопобъркани бръщолевения да се плиска под стените на тези крепости, без опасност да ги потопи и да ги удави.

– Добре, хубаво, чакаш петия дух – каза тя и ме задърпа за тениската. – Но все пак опиши ми тези, които вече са тук. Къде са? Кои са?

За да я усмия и за да не проличи притеснението ми, че мъртвецът, който ми беше най-нужен в момента, го нямаше никъде наоколо, аз ѝ описах играча на масата за блекджак, любезното му лице, издутите му бузи и брадичката с трапчинка.

– Значи той ти се явява във вида, в който е бил непосредствено преди пожара? – попита ме тя.

– Да.

– Когато ги призовеш за мен, искам да ги видя и по двата начина – и както са били през живота им, и такива, каквито са станали след пожара.

– Добре – съгласих се аз, защото нямаше как да я убедя, че не разполагам с такива способности.

– Всичките. Искам да видя какво е сторил пожарът с всеки един от тях. Раните им, страданието им.

– Добре.

– Кой още е тук?

Един по един й посочих всички присъстващи: възрастната жена, пазача, сервитьорката на коктейли. Датурса прояви интерес само към сервитьорката.

– Каза, че е била брюнетка. Наистина ли е така или е чернокоса?

Взрях се по-внимателно в привидението, което се приближи до мен в отговор на проявения интерес.

– С черна коса е. Гарвановочерна – отвърнах.

– Със сиви очи?

– Да.

– Знам, има цяла история за нея – изрече Датурса с някаква особена кръвожадност, от която ме побиха тръпки.

Младата сервитьорка се вгледа в Датурса и продължи да се приближава, като застана само на метър – метър и половина от нас.

Присвила очи в опита си да види духа, но всъщност вперила поглед встрани, Датурса зададе поредния си въпрос:

– Защо тя още блуждае?

– Не знам. Мъртвите не разговарят с мен. Когато им наредя да станат видими и за теб, можеш да се опиташ да говориш с тях.

Огледах сенките на казиното с надеждата да зърна спотайващия се висок мъж с широки плещи и късо подстригана по войнишки коса. Все още нямаше никаква следа от него, а той беше единствената ми надежда.

– Попитай я дали името ѝ е... Мериан Морис – каза Датурса.

Изненадана, сервитьорката се приближи още повече и сложи длан върху ръката на Датурса. Контактът остана незабелязан, защото само аз можех да почувствам или да докосна мъртвец.

– Трябва да е Мериан – отвърнах. – Тя реагира на името.

– Къде е?

– Точно пред теб, на една ръка разстояние.

Все едно, че Датурса беше питомно животно, внезапно изпаднало в буйство, ноздрите ѝ се разшириха, а в очите ѝ се появи варварско въодушевление. Оголи идеално белите си зъби сякаш в очакване на кърваво пиришество.

– Знам защо Мериан не може да отлети – заяви. – Във вестниците писаха за нея. Тя имала две сестри. И двете работели тук.

– Тя кима – казах и тутакси ми се прииска да не бях улеснявал срещата ѝ.

– Обзалагам се, че Мериан не знае какво е станало със сестрите ѝ.

Не знае живи ли са или не. Не иска да напусне този свят, докато не разбере какво се е случило с тях.

Изражението на духа, в което се промъкваше и някаква крехка надежда, показва, че Датурса е отгатнала причината Мериан още да блуждае. Но тъй като не исках да окуражавам свирепата търсачка на паранормалното, съзнателно не й казах, че е права.

Тя така или иначе не се нуждаеше от моето окуражаване:

– Едната й сестра била сервитьорка и същата вечер била на смяна в балната зала.

„Балната зала. Смазващата тежест на огромния полилей, който се е стоварил върху присъстващите там!“ – помислих си.

– Другата й сестра работела в главния ресторант. Мериан използва нейните връзки, за да започне тук работа заедно с другата им сестра.

Ако това беше вярно, сервитьорката на коктейли може би се чувстваше отговорна и виновна, че сестрите й са се намирили в „Панаминт“ по време на земетресението. Ако разбереше, че са оцелели, най-вероятно щеше да се отърси от оковите, които я свързваха с този свят и с тези руини.

Дори и сестрите й да бяха загинали, тъжната истина щеше да я освободи от самоналоженото й чистилище.

Надеждата за среща с любимите й същества в следващия свят щеше да намали чувството й за вина.

Когато видях в очите на Датурса не обичайната за нея студена пресметливост, нито детинското вълнение, което я беше навестило за кратко, докато слизахме по стълбите от дванайсетия етаж, а злорадство в новия й животински облик, който знае защо не ми се догади, както когато тя с окървавената си ръка допря чашата до устните ми.

– Блуждаещите мъртъвци са уязвими и чувствителни – предупредих я. – Дължим им истината и само истината, но трябва да внимаваме и да се стремим да им вдъхнем утешение и кураж с думите си. Необходимо е много да внимаваме какво казваме и как го казваме.

Едва изрекъл това предупреждение, си дадох сметка, че е безсмислено да призовавам Датурса към съчувствие.

Обръщайки се директно към духа, който не можеше да види, тя каза:

– Сестра ти Бони е жива.

Надеждата озари лицето на покойната Мериан Морис и аз видях как се нагани да възтържествува от радост.

Но Датурса продължи:

– Гръбнакът ѝ бил счупен, когато тежачият тон и половина полилей в балната зала се стоварил върху нея. Премазал я като хлебарка. Очите ѝ били избодени.

– Какво правиш? Не говори така! – примолех ѝ се аз.

– Сега Бони е парализирана и сляпа. Живее на държавни помощи в един забравен от бога дом за инвалиди, където сигурно и ще умре от болките си.

Исках веднага да млъкне дори и ако се наложеше да я ударя. И може би причината за това ми желание донякъде се дължеше на факта, че така щях да си намеря оправдание да я ударя.

Сякаш разбраха по телепатичен път за желанието ми, Андре и Робърт се вторачиха напрегнато в мен в очакване на действието.

Въпреки че удоволствието да я просна на земята си заслужаваше боя, който двамата щяха да ми теглят след това, аз си напомних, че съм дошъл тук заради Дани. Сервитьорката беше мъртва, а приятелят ми с крехките кости все още имаше шанс да живее. Основната ми цел трябваше да е неговото оцеляване.

Датура продължи да говори на невидимия призрак:

– Другата ти сестра, Нора, е получила изгаряне над осемдесет процента, но също е оцеляла. Три пръста на лявата ѝ ръка са изгорели напълно. Както и косата, и голяма част от лицето ѝ, Мериан. Едното ухо, устните и носът ѝ направо се изпарили от огъня.

Тггата така налегна сервитьорката, че не можех да я гледам повече, защото не бях в състояние да ѝ дам никакво успокоение и да я спася от яростната словесна атака.

Дишайки учестено и на пресекулки, Датура като че беше позволила на вълка в нея да я завладее изцяло. Думите бяха нейните зъби, а жестокостта – ноктите ѝ.

– Твоята Нора е претърпяла трийсет и шест операции и ѝ предстоят още – присаждане на кожа, лицева реконструкция, все болезнени и продължителни процедури. А въпреки това тя още изглежда ужасно и отвратително.

– Тук вече си измисляш – прекъснах я.

– Да пукна, ако лъжа. Страшно е противна. Рядко излиза, а когато го прави, носи шапка и си връзва шал на грозното лице, за да не плаши децата.

Подобна агресивност и злоба, изразени така открито и емоционално, необяснимата отровна злъч разкриха пред мен истината, че съвършеното лице на Датура не беше само контраст на вътрешното ѝ Аз, а нейна

маска. Колкото повече продължаваше да напада с отровните си слова сервитьорката, толкова по-прозрачна ставаше маската и човек можеше да забележи крещото се зло зад нея. Зло, което беше толкова грозно и отблъскващо, че ако можеше маската рязко да се свали, пред мен сигурно щеше да се покаже лице, в сравнение с което фантомът от операта щеше да ми изглежда като невинна овчица.

– А ти, Мериан, си се отървала много леко в сравнение с тях. Не си изпитвала болка. Можеш да си отидеш, когато си пожелаеш. Но страданието на сестрите ти ще продължи години наред, до края на нещастния им живот.

Поразяващата сила на вината, която Дататура се опитваше да внуши на сервитьорката, щеше да остави този измъчен дух прикован към изгорелите руини, към мрачното парче земя поне за още десет години или дори век. И то не за друго, а само за да накара бедната душа да ѝ се яви, за да я види.

– Ядосвам ли те, Мериан? Мразиш ли ме сега, след като ти разкрих в какви безнадеждни и осакатени създания са се превърнали сестрите ти?

– Това е отвратително и жестоко – намесих се отново. – И няма да свърши никаква работа. Безполезно е.

– Знам какво правя, бечко. Винаги знам точно какво правя.

– Тя не е като теб – настоях. – Тя не мрази и затова не можеш да я сбесиш.

– Всички мразят – отвърна тя и ме изгледа убийствено, от което кръвта ми се смрази. – Омразата движи света. Особено при момичета като Мериан. Те са най-добри в мразенето.

– Какво ли знаеш ти за момичетата като нея? – ядосах се аз. И веднага отговорих: – Нищо. Не знаеш нищо за жените като нея.

Андре направи крачка към мен, а Робърт ми хвърли кръвнишки поглед.

Дататура продължи:

– Виджала съм снимките ти във вестниците, Мериан. О, да, направих проучване, преди да дойда тук. Познавам лицата на мнозина от вас, загиналите тук, защото когато ви срещна – чрез моя нов приятел тук – искам срещата ни да се запомни.

Високият широкоплещест като гардероб мъж с къса коса и дълбоко хлътнали злъчнозелени очи се беше появил, но аз бях толкова ядосан от поведението на Дататура, че не го бях забелязал. Видях го сега, когато той внезапно изникна близо до нас.

– Виждала съм фотографията ти, Мериан – повтори Датура. – Симпатична си, но не може да се каже, че си красавица. Ставаш да те използват мъжете, ала не си достатъчно хубава, за да можеш ти да ги използваш и да получаваши от тях това, което искаш.

Застанал на не повече от три метра от нас, осмият дух в казиното изглеждаше толкова вбесен, колкото и когато го видях за пръв път. Беше стиснал зъби и юмруци.

– Само симпатична не е достатъчно – продължи Датура. – Този вид безлична красота овехтява много бързо. Ако беше оцеляла, животът ти щеше да бъде изпълнен само със сервиране и безкрайно разочарование.

Духът с войнишката прическа се приближи още, на метър зад покрусения дух на Мериан Морис.

– Имала си големи очаквания, когато си започнала тази работа – каза Датура. – Но си се оказала в задънена улица и скоро си разбрала, че си се провалила. Жените като теб непрекъснато са обърнати към сестрите си, към приятелите си. Животът им протича така. Но ти... ти дори подведе сестрите си. Не съм ли права?

Пламъкът в едната от лампите видимо се усили, спадна, пак се усили. Светлината прогони сенките за миг, после отново отстъпи и отново освети залата.

Андре и Робърт намусено се взряха в лампата, спогледаха се и озадачено заоглеждаха залата.

Трийсет и седма глава

– Подведе сестрите си – повтори Датурса. – Твоите парализирани, слепи и осакатени сестри. Ако това не е вярно, ако лъжа, покажи се тогава да те видя, Мериан. Изправи се срещу мен и ме изобличи, дай ми да видя какво е сторил огънят с теб. Покажи ми и ме уплаши.

Макар че не можеш да извикам духовете в състояние на материята, видимо за Датурса, аз се надяхах духът с войнишката прическа с неговия потенциал на полтъргайст да изнесе спектакъл, който не само да забавлява моите врагове, но и да им отвлече вниманието, за да мога да избягам от тях.

Проблемът беше как да наля още масло в неговия и без това глеещ гняв, за да се разпали истинска ярост, каквато беше необходима за катализирането на паранормалния феномен у него. Сега изглеждаше, че Датурса сама ще реши този проблем вместо мен.

– Не си била наблизко, когато сестрите ти са имали нужда от теб – продължи да дразни тя момичето. – Нито преди земетресението, нито по време, нито след края му. Никога.

Сервитьорката на коктейли само закри лице с дланите си и мълчаливо изтърпя злъчните обвинения, но широкоплещестият с войнишката прическа така гневно изгледа Датурса, че веднага ми стана ясно – точката на кипене приближава.

Общото между него и Мериан Морис беше преждременната им смърт, както и неспособността им да се пренесат в другия свят. Но не предполагах, че той до такава степен ще приеме лично нападките към сервитьорката. Едва ли тези озовали се натясно духове изпитваха някакво чувство за общност. Те се виждат, но всеки е напълно сам.

По-скоро жестокостта на Датурса отекна в съзнанието на този мъж, силно го развълнува и разпали още повече вече съществуващия у него гняв.

– Пристигна петият дух – казах й. – Условиата сега са идеални.

– Тогава го направи – с остър тон ми нареди. – Призови ги веднага. Дай ми да ги видя.

Да ми прости Бог, но в името на моето и на Дани спасение, аз преминах към следващия етап на плана:

– Много добре правиш... Не знам как да ти го обясня... Така ги провокираш емоционално или нещо подобно.

– Нали ти казах, че винаги знам точно какво правя. Повече не се съмнявай в мен, беччо.

– Просто продължавай да я нападаш така и с моя помощ след няколко минути ще видиш не само Мериан, а всичките.

Тя отправи към сервитьорката нови обвинения и обиди, с много поциничен и жесток език. И двете бензинови лампи запулсираха, сякаш в знак на солидарност със светкавицата, която може би в същия миг раздираше небесата отвън.

Прокрадвайки се, въртейки се, обикаляйки, сякаш беше затворен в клетка и сякаш до такава степен беше разочарован и отчаян, че дори стените на тази клетка не можеха да го удържат, духът с войнишката прическа удари юмруците си един в друг. Ако притежаваше телесна материя, със сигурност щеше да си счупи кокалчетата на пръстите. Но тъй като беше само дух, изпразнен от съдържание, не се чу никакъв звук. Можеше да замахне с тези юмруци към мен и да понечи да ме удари, но без резултат. Никой дух не можеше да нарани жив човек чрез пряк допир с него. Този свят е наш, не техен.

Ако обаче една блуждаеща душа бъде достатъчно силно унижена, ако гневът, завистта и бунтарството са били характерни за нея през живота, те ще се проявят в най-злобната паранормална форма през дните, в които мъртвецът се намира още между двата свята. Тогава той ще може да събере в едно цялата си демонична ярост и ще бъде в състояние да мести неодошувени предмети.

С безмилостна настойчивост Датура отново се обърна към сервитьорката, която не можеше и никога нямаше да види:

– Знаеш ли какво си мисля, Мериан? Дори съм готова да се обзаложа. В онзи окаян дом за инвалиди някой негодник санитар всяка нощ се промъква в стаята на сестра ти Бони и я изнасилва.

Мъжът с войнишката прическа щеше да кипне всеки момент. Той отметна яростно глава и изкрещя, но викът му остана затворен в пространството между този свят и отвъдното, където и да се намираше то.

– Тя е безпомощна и отчаяна – добави Датура с отрова в гласа, на която би могла да завиди всяка гърмяща змия. – Бони сигурно не смее да се оплаче на когото и да било, а и тя не знае името му, не може да го види. Бои се, че никой няма да й повярва.

Широкоплещестият разцепи с длани въздуха, сякаш се мъчеше с нокти да отстрани завесата, която го отделяше от света на живите.

– Така че Бони е принудена да търпи всичко, което той й стори, но когато стиска зъби и търпи, се сеща за теб. Защото заради теб се е

оказала на погрешното място и в погрешното време, когато земетресението е съсипало живота ѝ. И си мисли за това как ти, нейната сестра, не си до нея, когато тя има нужда от теб, и никога не си била.

Заслушана в самата себе си, най-вярната публика, Датура беше в апогея си. След всяка тирада злостни слова тя като че беше приятно изненадана от още по-силната злоба, извираща дълбоко от нея.

Чудовищното зло зад маската на красотата сега се надигна у нея. Лицето ѝ не беше вече на ослепителна красавица на мъжките мечти, а по-скоро на психично болна жена.

Цялото ми същество се напрегна, тъй като предчувствах, че духът ей-сега ще излее яростта си върху нас.

Вдъхновяван и подстрекаван от Датура, мъжът с войнишката прическа изпадна в силни спазми, сякаш бе бичуван едновременно със сто камшика или разтърсван от мощно електричество. Той разпери ръце по подобие на сектантски пастор в транс, призоваващ хората да се покаят.

От огромните му длани заискриха концентрични енергийни кръгове. Аз ги виждах, но за домакинята и нейните верни слуги щяха да бъдат видими само последиците.

Купчината с преобърнати ротативки внезапно запрашя, затрака, задрънча, заскърца. Две табуретки до масата за блекджак затанцуваха на място. Из цялото казино от пода се надигнаха малки вихри от прах.

– Какво става? – попита Датура.

– Канят се да се появят – отвърнах, макар че всички останали духове с изключение на този с войнишката прическа бяха изчезнали. – Всичките. Най-накрая ще ги видиш.

Полтъргайстите са също толкова неодоушевени, колкото и ураганиите. Те не могат да се прицелят точно, да премерят силите си или да извършват прецизни действия. Тяхната сила е сяпа и спонтанна и може да нарани човек само по случайност. Ако яростно захвърлените предмети или останки обаче полетят към главата ви, ефектът е същият като да ви ударят в главата с бухалка.

Парчета мазилка, отчупили се от тавана при земетръса и изпопадали върху покритата с креп маса, сега се издигнаха във въздуха и се стовариха върху нас.

Успях да се дръпна настрани, а Датура да се наведе. Парчетата ми нахна покрай и над нас и се разбиха в колоните и стените отзад:

От пръстите на полтъргайста изскачаха мълнии, а когато той отново нададе безшумен вик, от устата му също излязоха концентрични енергийни кръгове.

Вихрите от прах, дървени трески и сажди над пода станаха още по-големи, а таванът започна да се рони. Бясно се замятаха кабелите и жиците над нас, една очукана маса за блекджак рязко се преобърна и отлетя на другия край, все едно че беше издухана от мощен вятър, който иначе ние не чувствахме. Обхванато от пламъци „колело на късмета“ се затъркаля по пода, от него изпопадаха пластмасовите номера. Метални патерици се изправиха и закрачиха сякаш в търсене на мъртвия комарджия, на когото бяха принадлежали. От мрака долетя смразяващо кръвта пищене, като силата и височината на звука непрекъснато се усилваха.

На фона на този стремително ескалиращ хаос голямо парче мазилка с тегло може би седем-осем килограма удари Робърт в гърдите и го събори по гръб.

Щом бандитът се просна, мистериозното пищящо същество излезе от сенчестата периферия на казиното и се оказа полуразтопена бронзова статуя на индиански вожд в цял ръст, яхнал кон. Статуята се въртеше около оста си с такава скорост, че триенето ѝ в бетонния под предизвикваше ужасното пищене или виене, а също така изскачаха бели и оранжеви искри.

Докато Робърт още лежеше на пода, а Датюра и Андре се бяха вцепенили от вида на приближаващата ги и пищяща бронзова статуя, аз използвах момента, прекрачих до най-близката до мен бензинова лампа и я хвърлих върху другата.

Въпреки че ми липсваше практика в играта на боулинг, този път съборих „кеглите“ точно. Едната лампа се удари в другата, последва кратко присветване, след което залата потъна в почти пълна тъмнина. Изключение правеха само искрите от въртящия се конник.

Трийсет и осма глава

Когато полтъргайт с мощ, равна на тази на нашия широкоплещест приятел, изригне като вулкан от бурни емоции, много рядко яростта излиза от контрол. Всичко трае, докато духът изчерпи силите си и се умури. Също както рап-певец по време на награждаване с престижни музикални награди вдига скандал, сърди се, но после му минава. В случая развихрилият се дух щеше да ми даде поне още една минута да избягам и да се скрия, а ако имах късмет – дори две или три минути.

В цялата тази суматоха с нишенето, трещенето и дрънченето аз се наведох ниско, за да не бъда ударен или обезглавен от летящите напосоки парчета. Също така примижах, защото треските и останките можеха да ми влязат в очите.

Опитах се да вървя по права линия, доколкото ми позволяваше непрогледният мрак. Целта ми беше да стигна до разрушените магазинчета от другата страна на казиното. Бяхме минали оттам на идване.

Когато се натъквах на купчини и останки, аз заобикалях едни, други прекрочвах, но гледах да не спирам. Ориентирах се пипнешком с двете ръце, като внимавах да не падна на пода, осеян с дъски със стърчащи пирони и други остри метални предмети.

Непрекъснато плюох прах. Дори ушите ми се бяха напълнили с някакъв пух. Кихнах, без да се притеснявам, че в какофонията, организирана от полтъргайста, злодеите ще могат да ме открият.

Но много скоро ме обзе тревога, че съм се отклонил от пътя си и че няма да мога да се ориентирам в тази абсолютна тъмнина. Сериозно се уплаших, че ще се натъкна в мрака на едни пищни форми, притежателката на които ще каже, е ако не „мой нови приятелю“, то поне „мой малки чудати приятелю“.

И това ме накара да се спра.

Измъкнах фенерчето си от колана, но се поколебах дали да го включа, дори и за кратко, колкото да огледам обстановката и да се ориентирам в пространството.

Датура и нейните момчета вероятно се бяха подсигурили не само с бензинови лампи. Сигурно имаха поне един фенер, а може би и три. Ако пък не, Андре щеше да запали косата си и да се остави да го използват като жива факла.

Когато се изчерпеше яростта на духа с войнишката прическа и

когато веселата тройка надигнесе глави, те щяха да ме потърсят около тях. Ако разполагаха с фенерчета, в този мрак щяха да са им необходими минута-две, а може би и повече, докато се усетят, че ме няма в създадената от полтъргайста бъркотия.

Ако включех моето фенерче още сега, можеха да видят лъча и да разберат, че съм избягал. Не исках да привличам излишно вниманието им. Всяка минута предимство пред тях ми беше скъпоценна като злато.

Нечия ръка докосна лицето ми.

Извиках като малко дете, уплашено до смърт. Но от устата ми не излезе никакъв звук.

Пръстите нежно се допряха до устните ми, сякаш да спрат вика, който се опитах да издам, но не успях. Нежна ръка, женска.

В този момент в казиното се намираха само три жени. Две от тях бяха мъртви от пет години.

Кандидат-богинята, дори и непобедима с помощта на амулета, в който беше събрала трийсет не знам какво си, дори и да ѝ беше писано да живее хиляда години, защото непрекъснато захранваше с банани змията вътре в себе си, не можеше да вижда в тъмното. Тя нямаше шесто чувство. И не би могла да ме открие без фенерче.

Ръката се плъзна от устните ми надолу по брадичката и към бузата ми. После докосна лявото ми рамо, плъзна се по ръката ми и хвана дланта ми.

Сигурно защото искам мъртвите да почувстват топлота, и те се държат по същия начин с мен. И загадъчната ръка също беше неопишуемо по-гладка и чиста от тази с поддържания маникюр на кралицата на телефонния секс. Чиста и честна, силна, но нежна. Искаше ми се да вярвам, че е на Мериан Морис, сервитърката на коктейли.

След като се спрях и поколебах за десет секунди, аз ѝ се доверих и я оставих да ме води.

Докато симпатягата с войнишката прическа изливаше бурните си емоции със силна дандания там някъде зад нас, ние тръгнахме напред, много по-бързо, отколкото аз бях в състояние сам да се движа. Заобикаляхме препятствията, вместо да стъпваме върху тях и уверено и сигурно крачехме, без никакъв страх от падане. Призракът можеше да вижда еднакво добре и на светло, и на тъмно.

За по-малко от минута, след няколко завоя предимно надясно, тя ме накара да се спра. Пусна лявата ми ръка и докосна дясната, в която държах фенерчето.

Когато го включих, видях, че бяхме минали през галерията с

магазинчетата и се намирахме в края на дългия коридор, до вратата за северното стълбище.

Моят водач наистина беше Мериан, облечена като индианска принцеса.

Всяка секунда сега беше ценна, но не можех да я оставя така, без да поне да се опитам да поправа злините, сторени от Дататура.

– Пуснатото на воля мракобесие от този свят е навредило на сестрите ти. Ти нямаш никаква вина. Накрая, когато и те си отидат оттук, няма ли да искаш да си там... от другата страна, за да ги посрещнеш?

Погледите ни се срещнаха. Тя имаше невероятно красиви сиви очи.

– Върви у дома, Мериан Морис. Там те чака любов, но само ако сама направиш избора си.

Тя погледна към коридора, от който бяхме дошли, после отново към мен. Беше разтревожена.

– Когато отидеш там, питай за Сторми. Няма да съжаляваш. Ако Сторми е права и следващият живот е нашата служба, с нея ще преживееш вълнуващи приключения.

Мериан отстъпи крачка от мен.

– Прибери се у дома – прошепнах аз.

Тя се обърна и си тръгна.

– Върви. Иди си у дома. Остави този свят и продължи да живееш.

Докато се отдалечаваше, тя погледна през рамо, усмихна ми се и изчезна от коридора.

Този път бях убеден, че е минала през завесата.

Отворих вратата към стълбището, шмугнах се бързо вътре и затихах нагоре с всички сили.

Трийсет и девета глава

Свещите „Клио-Мей“, които внушаваха любов към чаровната млада жена, заиграваща се с духове на мъчители от Гестапо, бяха обагрили стените в червено и жълто.

Въпреки това в този дъждовен ден тъмнината в стая 1203 беше наравно със светлината. Като че някой беше пренесъл тук чудна рисунка на малко куче, което непрекъснато гонеше опашката си и се опитваше да я хване. При всеки светлинен лъч се появяваше нова причудлива сянка. Така светлината неспирно се редуваше с мрака.

Пушката лежеше на пода до прозореца, където я беше оставил Андре. Оръжието беше по-тежко отколкото предполагаш. Разбрах го, щом го взех – то веднага ме задърпа надолу.

Не беше от онези пушки с дълга цев, които се използват за лов на патици или дивеч или по каквото там се стреля с дълга пушка. Тази беше с къса цев и пистолетна ръкохватка, подходяща повече за защита на дома или за обир на склад за алкохол.

Полицайте също използват такива пушки. Преди две години с Уайът Портър бяхме попаднали в опасна ситуация, изправени срещу трима собственици на нарколаборатория и техния домашен любимец крокодил. Щях да остана с един крак по-малко и вероятно без тестиси, ако шерифът не беше прибягнал към оръжието 12-и калибър с пистолетна ръкохватка, което много приличаше на това.

Макар и никога да не бях стрелял с такава пушка – в интерес на истината през живота си бях употребил оръжие само един път – веднъж бях гледал как го прави шерифът. Разбира се, това е все едно да твърдиш, че след като си изгледал всички филми с Клинт Истууд начело с „Мръсния Хари“, си станал добър стрелец и квалифициран полицаи.

Ако оставех оръжието тук, момчетата можеха да го употребят срещу мен. Ако тези горили ме притиснеха до стената, поне можех да опитам да ги отблъсна с пушката. Щях да си подпиша смъртната присъда предвид факта, че само храната, която бяха изяли на закуска, тежеше повече от мен.

Влятах в стаята, изтичах до пушката, грабнах я, направих физиономия заради допира до нея, но си казах, че още съм млад, за да умирам. Вдигнах я до прозореца и я огледах на отблясъците на редките светкавици. Беше с помпа. Имаше три патрона в цилиндричния пълнител под

цвета и един в самата цев. Да, имаше и спусък.

Стори ми се, че бих могъл да я използвам, ако се наложи, но трябва да призная, че увереността ми беше породена най-вече от факта, че наскоро си бях платил вноските по здравната осигуровка.

Огледах пода, после масата, първаза на прозореца, но не видях никъде резервни патрони.

Габнах от масата дистанционното, като много внимавах случайно да не натисна черния бутон.

Прецених, че в този момент шоуто на духа с войнишката прическа вероятно е към края си. Оставах ми само няколко минути, преди Датура и нейните момчета да се съвземат от объркването, причинено им от полтъргайста, и отново да се включат в играта.

Загубих ценни секунди, като застанах на прага на банята, за да видя с очите си дали тя напълно е унищожила сателитния телефон на Тери. Телефонът беше счупен, но не и на парчета, затова го прибрах в джоба.

До мивката имаше кутия с боеприпаси за пушката. Взех четири патрона и ги напъхах по джобовете си.

Излязох в коридора, хвърлих бърз поглед към северното стълбище, след което побягнах в противоположната посока към стая 1242.

Сигурно, защото Датура не искаше за Дани нито пари, нито победа, тя не му беше оставила никакви свещи в червени или жълти свещници. Пълчищата облаци бяха завзели цялото небе и неговата стая, която миришеше на дим, се осветяваше само от проблясъците на битката, която природата водеше със самата себе си. Нещо барабанеше така силно, че неволно внушаваше мисълта за тичащи плъхове.

– Од – прошепна той, когато се появих на вратата. – Слава Богу. Аз бях сигурен, че вече си мъртъв.

Включих фенерчето и му го дадох да го държи, след което също с тих шепот му отговорих с въпрос:

– Защо не ми каза, че е толкова побъркана?

– Ти изобщо някога слушал ли си ме, докато ти говоря? Казах ти, че е по-луда и от атентатор-самоубиец, болен от луда крава!

– Да, това е все едно да кажеш, че Хитлер е бил художник, чието хоби е било политиката.

Оказа се, че барабаненето идва от дъжда. Един от прозорците беше счупен и капките падаха върху купчината от мебели.

Подпрях пушката на стената и му показах дистанционното. Той веднага го позна.

– Тя мъртва ли е? – попита ме.

- Не бих разчитал на това.
- А ония двамата, дето са им потънали гемиите?
- Единият беше ударен, но не пострада сериозно.
- Значи ще дойдат?
- Бъди сигурен.
- Трябва да се разделим.
- Първо да те отделим от стола – отвърнах аз и за малко не натиснах белия бутон на дистанционното.

Но в тази част от секундата пръстът ми се спря. Как можех да съм сигурен, че този е бутонът за дезактивиране? Кой го беше казал?

Датура.

Четирийсета глава

Датура, която си имаше за дружки сектантите от „Сивите прасета“ и беше гледала как принасят в жертва шивачката и я изяждат. Тази Датура ми беше казала, че с черния бутон се задейства бомбата, а с белия се дезактивира. Но аз не мислех, че тя е надежден източник на информация.

Нещо повече – психопатката доброволно ми беше дала тази информация, когато я попитах дали с дистанционното на масата се контролира бомбата. Не можех да се сетя за нито една причина да го направи.

Момент. Грешка. В крайна сметка се сещах за една-единствена причина – тя беше подла и коварна жена. Ако по някакъв начин се сдобих с дистанционното, тя искаше аз да задействам бомбата и да взривя Дани, вместо да го спася.

– Какво има? – попита ме той.

– Дай ми фенерчето.

Минах зад стола, клекнах и огледах бомбата. Откакто бях видял устройството, подсъзнателно бях успял да разгадая плетеницата от цветни жици и да намеря изход от ситуацията.

Това не влияе зле на подсъзнанието ми. В същото време обаче пред него бяха поставени други важни задачи – като да си съставя списък с всичките предполагаеми заболявания, които ми е лепнала Датура, когато изплю виното в лицето ми.

Както и преди се опитах да задействам шестото си чувство, като проследя жичките с върховете на пръстите. След три секунди и седемдесет и пет стотни признах пред себе си, че тази тактика е прекалено отчаяна и няма да ми донесе-нищо, освен и аз да хвъркна във въздуха.

– Од?

– Тук съм. Хей, Дани, хайде да играем на асоциации.

– Сега ли точно?

– След малко може да сме мъртви. Колко ни остава? Моля ти се. Това ще ми помогне да измисля решение на проблема. Аз ще ти кажа нещо, а ти – първата дума, която ти дойде наум.

– Пълна лудост.

– Започваме. Черно и бяло.

– Клавиши на пиано.

– Опитай отново. Черно и бяло.

- Нощ и ден.
- Черно и бяло.
- Сол и пипер.
- Черно и бяло.
- Добро и зло.
- Добро.
- Благодаря ти.
- Не, добро е следващата дума в играта.
- Тъга.
- Добро.
- Сбогом.
- Добро.
- Бог.
- Зло.
- Датура – отговори той, без да се замисли.
- Истина.
- Добро.
- Датура.
- Лъжкия.
- Интуитивно стигаме до един и същи извод – казах му аз.
- Какъв извод?
- Белият детонира – обясних и посочих с палец белия бутон.

Да си Чудакът Томас е доста интересно, но не е толкова забавно като да си Хари Потър. Ако бях Хари, само с щипка прах щях да произнеса заклинанието „не избухвай в лицето ми“ и всичко щеше да е наред.

Вместо това натиснах черния бутон и поне видимо всичко мина добре.

- Какво стана? – попита Дани.
- Не чу ли „бум“? Вслушай се по-добре и ще можеш да го чуеш.

Хванах снопа от жици, стиснах ги здраво в юмрук и с рязко движение ги отскубнах.

Малкият дърводелски нивелир се наклони на една страна и мехурчето излезе извън зоната на взрива.

- Не съм мъртъв – отбеляза Дани.
- Аз също.

Отидох до струпаните на купчина мебели и извадих раницата, която бях скрил в нишата преди по-малко от час. От раницата извадих сгъваемия нож и отрязах и последните намотки изолираща лента, които свързваха Дани със стола.

Килограмът експлозив падна на пода с тъп звук подобен на този на средно голямо парче пластилин. Пластичният експлозив може да се задейства само с електрически заряд.

Щом Дани стана от стола, аз прибрах ножа в раницата. Включих фенерчето и го закачих отново на колана.

Сякаш огромен товар ми беше паднал от плещите, а аз на подсъзнателно ниво продължавах да отброявам секундите още, откакто бях избягал от казиното. И припряно си повтарях: „Бързай, бързай, бързай.“

Четирийсет и първа глава

Сякаш се беше разразила война между небето и земята, пустинята се разтресе от нов залп светкавици. Там някъде навътре като стъкло блестяха локвите и реките, образуваха се от пороя. Една гръмотевица изтреща толкова силно, че чак зъбите ми изтракаха. Все едно че бях на рокконцерт и цялата мощ на високоговорителите беше насочена към мен. Веднага през счупения прозорец затропаха нови кохорти бягащи плъхове.

Дани се вторачи в природната стихия и само пророни:

– Майко мила!

– Някой безотговорен негодник е убил черна змия и я е окачил на дърво.

– Черна змия ли?

Подадох му раницата, грабнах пушката и надникнах в коридора, фурията с нейната свита още не се виждаше.

Зад мен Дани каза:

– Краката ми направо горят от прехода от Пико Мундо. А бедрото ми сякаш е пълно с ножове. Не знам колко още ще мога да издържа.

– Няма да ходим далеч. Щом минем по въжения мост и през залата с хилядата копия, оттам вече е лесно. Само се постарай да се движиш колкото се може по-бързо.

Той не можеше да се движи бързо. Вървеше по-бавно и отпреди, като влаченето на десния крак беше по-изразено. И въпреки че нямаше навика да хленчи и да се оплаква, почти след всяка крачка тихо охкаше от болка.

Ако намерението ми беше да го отведе директно от „Панаминт“, нямаше да стигнем много далеч, преди харпията и нейните канибали да ни настигнат.

Поведох го на север, по коридора, към площадката с асансьорите. Когато се скрихме там, си отдъхнах.

Оставих пушката и я подпрях на стената с голямо нежелание – в този момент исках тя да се е сраснала биологично с дясната ми ръка и да е свързана пряко с централната ми нервна система.

Докато се мъчех да отворя вратите на асансьора, Дани прошепна:

– Какво си намислил? Да ме хвърлиш в шахтата и да инсценираш злополука, за да се докопаш до картата ми с ядещата мозъци марсианска

стоножка?

Отворих вратите и поех риска да светна за секунди с фенерчето и да му покажа, че кабината на асансьора си е на място.

– Няма лампи, отопление, течаща вода, но пък няма и Датура.

– Тук ли ще се скрием?

– Ти ще се скриеш тук, а аз ще се върна да им отвлека вниманието и да ги заблудя.

– Ще ме открият за дванайсет секунди.

– Не, и през ум няма да им мине, че някой е отварял вратите. А и няма да предположат, че си се скрил толкова близо до мястото, където те бяха оставили.

– Няма, защото е глупаво.

– Точно така.

– А те не очакват от нас да постъпим толкова глупаво.

– Бинго.

– Защо и двамата не се скрием тук?

– Защото ще е глупаво.

– И двата заека с един изстрел.

– Започваш да усещаш нещата, компадре.

В раницата ми имаше три резервни половинлитрови бутилки вода. Едната оставих за себе си, а другите две ги дадох на него.

На слабата светлина той се взря в бутилките и каза:

– „Евиан“, а?

– Нека да е „Евиан“ щом предпочиташ. – Дадох му и двете протеинов блокчета с кокос и стафиди. – Запасите ти ще стигнат за три-четири дни, ако се наложи да останеш толкова време.

– Но ти ще се върнеш по-скоро.

– Ако успея да им отвлека вниманието за няколко часа, те ще си помислят, че целта ми е да спечеля малко време, за да мога да те измъкна оттук. Ще се засуетят, ще се уплашат, че ще доведем ченгетата, и ще взривят цялата сграда.

Той взе от мен няколко опаковани във фолио пакета и ме попита:

– Какво е това?

– Мокри кърпички. Ако не се върна, значи съм умрял. Почакай два дни, за да си сигурен, че опасността е отминала. После отвори вратите на асансьора и се постарай да стигнеш до междушатската магистрала.

Той влезе в асансьора и изпробва кабината дали е стабилна.

– Ами какво да правя, ако ми се припикае?

– В празните бутилки от вода.

– За всичко си помислил.

– Да, но после на твое място не бих ги използвал отново за пиене. Не вдигай никакъв шум, Дани. Защото ако шумиш, си мъртъв.

– Ти ми спаси живота, Од.

– Още не съм.

Дадох му едното фенерче и го посъветвах да не свети с него в асансьора. Светлината можеше да проникне през процепа на вратите на площадката и в коридора, фенерчето му беше необходимо за стълбището, в случай че се наложи сам да бяга.

Когато отново затворих вратите, Дани каза:

– В крайна сметка реших, че не бих искал да съм на твое място.

– Не знаех, че през ума ти е минала и възможността за кражба на самоличността.

– Извинявай – прошепна той през стесняващата се пролука. – Много извинявай.

– Приятели завинаги. – Казвахме си така още, откакто бяхме на десет или единайсет години.

– Приятели завинаги.

Четирийсет и втора глава

Покрай стая 1242 с неизбухналата бомба, по главния коридор към по-малкия, нарамил раницата и стиснал пушката в ръце, аз кроях плановете да оцелея. Желанието ми да доживея до деня, в който Датурса ще бъде хвърлена в затвора, ми даде по-силна воля за живот отколкото имах преди шест месеца.

Очаквах противниците ми да се разпръснат и да се върнат на дванайсетия етаж през северното и южното стълбище, за да ми отрежат пътя, преди да съм извел Дани навън. Ако можех да слеза само два-три етажа надолу, на десетия или деветия, и да ги изчакам да минат покрай мен, тогава щях да се промъкна до стълбите, да изтичам чак до долу и оттам да си плюя на петите. После щях да се върна след час-два заедно с полицията.

Когато за пръв път влязох в стая 1203 и говорих с Датурса, тя сама се досети, че съм се промъкнал през асансьорната шахта. По никакъв друг начин не бих могъл да стигна незабелязан до дванайсетия етаж.

Следователно, въпреки че за тях беше ясно, че няма да мога да сваля Дани през шахтата, те поне щяха да се ослушват около шахтите за някакъв шум. Нямахме как да използвам този трик втори път.

Когато стигнах до вратата на южното стълбище, тя беше полуотворена. Внимателно минах през нея и излязох на стълбищната площадка. Отгоре не се чуваше нищо. Заслizaх надолу бавно, стъпало след стъпало. На четвъртото или петото се спрях и се ослушах. Гробна тишина.

Странният мирис на гъби и мускус отново се носеше във въздуха, ала този път като че беше по-слаб, но не по-малко неприятен.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха. Някои хора твърдят, че така Бог ни предупреждава за намиращото се наблизо зло, но моите наблюдения сочеха, че реагирам така и когато ми сервират брюкселско зеле.

Какъвто и да беше източникът на миризмата, сигурно се дължеше на токсичните пари и газове, останали след пожара. Именно затова никога преди в „Панаминт“ не се беше случвало да я усетя. Тя беше продукт на едно-единствено събитие, но в същото време не произлизаше от отвъдното. Всеки учен би могъл да я анализира, да проследи произхода ѝ и да изведе молекулярната ѝ формула.

Никога преди не бях срещал свръхестествено създание, което да обяви присъствието си с подобна миризма. Хората миришат, но не и

духовете. Все пак косъмчетата на тила ми продължиха да се държат странно, макар че пред мен нямаше брюкселско зеле. Докато си внушавах, че не ме дебне никаква заплаха на стълбите, аз бързо пристъпих още едно стъпало надолу в мрака и още едно. В никакъв случай не исках да използвам фенерчето, за да не разкрия присъствието си на Датура или на конете ѝ, в случай че те се намираха някъде пред мен.

Така стигнах до междинната площадка, след което прекрачих още две стъпала надолу... и видях бледа светлина да се движи по стената на единайсетия етаж.

Някой се качваше. Вероятно се намираше един или два етажа под мен, защото светлината се губеше, докато той завиваше до следващите стъпала.

Мина ми през ума да хукна напред с надеждата, че като стигна единайсетия етаж, ще се шумгна бързо като заек направо в коридора, преди изкачващият се да успее да ме забележи. Но бравата на вратата на коридора можеше да е ръждясала и да ми е необходимо време, за да я отворя, ако изобщо успея. Или пък пантите да изскърцат силно. Светлинното петно на стената стана по-ярко и по-голямо. Човекът се движеше бързо. Чух и стъпките му.

Пушката беше в мен. В тясно пространство като стълбищната площадка дори ужасен стрелец като мен не можеше да не улучи. Бях взел оръжието, подтикнат от необходимостта, но никак не ми се искаше да прибягвам до него. Пушката щеше да е последното средство.

Освен това в мига, в който натиснех спусъка, те щяха да разберат, че не съм напуснал хотела. После ловът щеше да продължи.

Възможно най-тихо аз отстъпих назад. Върнах се на площадката на дванайсетия етаж и продължих нагоре. Смятах да се кача до тринайсетия, но едва изкачил три стъпала, открих покрит с парчета подиум. Тъй като не знаех какво ме чака горе и се страхувах да не се препъна и да не се издам с шума, притеснен, че пътят ми натам може да е блокиран, аз слязох по трите стъпала и се върнах на дванайсетия етаж.

Светлината на площадката под мен стана ярка и продълговата като лъч. Той вече сигурно беше стигнал до междинната площадка и когато завиеше, щеше да ме види.

През полуотворената врата се шумгнах в коридора на дванайсетия етаж.

На слабата светлина забелязах, че вратите на първите две стаи от лявата и от дясната ми страни са затворени. Не посмях да ги отворя, защото щях да загубя ценно време, ако се окажеха заключени.

Вратата на втората стая отдясно беше отворена. Влязох вътре и се скрих зад вратата. Изглежда, това беше апартамент. Светлината проникваше и от двете страни на стаята през отворените откъм коридора свързващи врати.

Срещу входа, през който току-що бях влязъл, имаше две остъклени плъзгащи се врати, водещи към балкона. Сребристите нишки на дъжда се спускаха покрай небостъргача, а от вятъра вратите леко подрънкваха.

Озовал се в коридора, изкачващият се – Андре или Робърт – бутна рязко и блъсна вратата за стълбището.

Притиснал гръб към стената и затаил дъх, аз го чух как подмина моята стая. Миг по-късно вратата на стълбището се плъзна обратно и се затвори.

Той сигурно вървеше към главния коридор и стая 1242, тъй като се надяваше да ме спипа там, преди да съм натиснал белия бутон, за да освободя Дани, като в действителност взривя и двама ни.

Исках да му дам десет-петнайсет секунди, за да съм сигурен, че е преминал по малкия коридор. После щях да се устремя към стълбите.

След като ме беше подминал, вече нямаше качващи се преследвачи, от които да се боя. Можех дори да включа фенерчето и да прескачам стъпалата по две наведнъж. Щях да стигна първия етаж, преди той да се върне и да ме чуе.

Но две секунди по-късно от главния коридор се чу ругатнята на Датура, от която би се изчервила дори вавилонската улиčníца.

Навярно беше дошла от северното стълбище заедно с другото си приятелче. И бяха открили, че Дани Джесъп не е в стая 1242 – нито привързан към стола с бомбата, нито размазан по стената.

Четирийсет и трета глава

В казиното по време на словесните атаки на Датурса срещу Мериан Морис тя беше показала, че коприненият глас може да се използва и като смъртоносна гарота за душене.

Сега, скрит зад вратата на тристайния апартамент, бях принуден да я слушам как ме ругае с такива изрази, за които дори не бях предполагал, че могат да се отнасят за мъж. С всяка следваща секунда увереността ми, че ще мога да избягам, намаляваше.

Болна от луда крава или не, сифилистичка или не, Датурса по мое мнение беше нещо повече от силно умопомрачение в красив женски облик, нещо повече от склонна към убийства търговка на порно, чийто нарцисизъм надминаваше този на самия Нарцис. Тя беше олицетворение на природна стихия, с мощ равна на тази на земята, водата, вятъра и огъня.

В съзнанието ми изникна името на Кали, индуската богиня на смъртта, тъмната страна на майката-богиня, единствената от цялата плеяда техни богове, която беше покорила времето. С четири ръце, жестока, неутолимо кръвожадна, Кали поглъща всички същества. В храмовете, където ѝ се кланят и я почитат, обикновено бива представяна в скулптурите и стенописите с огърлица от човешки черепи, танцуваща върху труп.

Този метафоричен въображаем образ на тъмнокожата, мрачна и брутална Кали, въплътена в знойната русокоса Датурса, изведнъж се окажа толкова правдоподобен, че усещането ми за реалността сякаш стана по-ясно и контрастно. Всеки детайл от потъналата в сенки хотелска стая, от руините около мен, от бушувания порой отвъд балконските врати, в един миг дойде на фокус и ми се стори, че ей-сега ще мога да погледна още по-дълбоко, в молекулярната структура на материята.

Ала едновременно с тази нова контрастност и яснота в полезрението ми аз долових някаква трансцендентална мистерия, която никога преди не бях срещал. Сензационно разкритие в процес на трансформация, чакащо да бъде възприето от разума. Полазиха ме ледени тръпки, ужас от въпросното неопишуемо с прости думи същество. Обзе ме чувство на дълбок респект, наподобяващо повече благоговение, отколкото страх. Но страх също не липсваше.

Може би си мислите, че се опитвам да опиша изострената

сетивност, която често съпътства миговете на смъртна опасност. Аз съм бил в смъртна опасност не един път и знам какво е, ала с този метафизичен феномен не беше същото.

Като при всички загадъчни преживявания, когато необяснимото аха да се изясни, секундите минават като насън. Но в момента въпросното явление като че ли ме наелектризира, сякаш бях улучен от някакъв друг вид тейзър – създаден да зарежда с енергия мозъка и да го принуди да се сблъска с ужасната истина.

Жестоката истина беше, че въпреки лудостта, невежеството и смехотворните си ексцентрични вярвания Дататура беше по-силен и опасен противник, отколкото предполагам. Ако ставаше дума за насилие, тя имаше не по-малко ръце от Кали, а моите две ръце отказваха да ме слушат.

Планът ми беше или да избягам от хотела и да повикам помощ или ако не успеех, да заблудя тази жена и двамата ѝ биячи, че съм избягал и че е по-добре и те да си плюят на петите, преди да е пристигнала полицията. Това не беше план за действие, а по-скоро план за бягство.

Заслушан в ругатните на Дататура, която очевидно се намираще някъде при пресечната точка на коридорите – в доста опасна близост до мен – осъзнах, че ако яростта пречи на повечето хора да мислят трезво, то при нея се изостряха сетивата и тя ставаше още по-хитра и коварна. Същото се отнасяше и за омразата.

Талантът ѝ да сее зло, особено злото, граничещо с извратеност и лудост, беше изключително голям. Дори ми се струваше, че притежава някакви неведоми за мен свръхестествени способности, равни на моите. Малко оставаше да повярвам, че Дататура може да надуши кръвта, докато тя още тече в жилите на жертвата, и следва миризмата, докато не пролее тази кръв.

Щом тя се появи на етажа, аз отложих плана за бягство през северното стълбище. Всеки ход, докато тя беше наблизо, ми се струваше равносилен на самоубийство.

Най-вероятно нямаше да мога да я избегна. Дори донякъде ми се искаше да ускоря времето до сблъска с нея. В светлината на новото ми и по-ужасно възприятие на тази психично болна жена аз започнах да се готвя психически за онова, което можеше да ми се наложи да извърша, за да оцелея.

Припомних си още един мрачен факт за четириръката индуска богиня. Кали се отличаваше с толкова силна кръвожадност, че веднъж дори беше обезглавила самата себе си, за да изпие кръвта, шурнала от

врата ѝ.

Тъй като Датурса беше богиня само според самата нея, тя едва ли би оживяла, ако ѝ хвъркнеше главата. Но когато си спомних за ужасиите с писъците на убитите деца в мазето в Савана и жертвоприношението на шивачката в Порто Пренс, което ми разказа така живо и образно, стигнах до извода, че по кръвожадност тя не отстъпва на Кали.

И така, аз останах зад вратата, в мрака, който често отстъпваше пред светкавиците на бурята. Слушах ругатните и нецензурната ѝ реч. Скоро гласът ѝ стана тих и не можех вече да чувам думите, но този тон не можеше да се сбърка с нищо, а с него и яростните тиради, изпълнени с омраза и пъклени желания.

Дори Андре и Робърт да говореха – или пък да се бяха опитали да отнемат думата на Датурса – аз поне не ги чувах. Звучеше само нейният глас. Предвид безпрекословното им подчинение и самоотрицание в тях аз виждах следовници на култ, готови да се хвърлят и от скалата, ако такава е волята на техния идол.

В миговете, когато тя млъкваше, би трябвало да съм по-спокоен, но вместо това у мен се връщаше чувството от брюкселското зеле, и то много упорито.

Бях клекнал, подпрян на стената. Изправих се и застанах нащрек.

Пушката в ръцете ми, която до този момент възприемах само като инструмент, помощно средство, изведнъж оживя. Тежка, но жива и готова за действие, както винаги досега съм чувствал огнестрелните оръжия. Както и в миналото, сега също ме беше обзела тревога, че няма да мога да контролирам пушката, когато възникне кризата.

Благодаря ти, мамо.

Когато Датурса млъкна, очаквах да чуя стъпки и може би отварянето и затварянето на врати – признак, че са започнали претърсването. Но вместо това настъпи тишина.

Приглушеното съскане на дъжда, който продължаваше да се сипе върху балкона, както и тътенът на гръмотевиците, бяха само шумов фон. Напрегнах слуха си, за да доловя някаква дейност в коридора, и веднага намразих дъжда, който като че се беше съюзил с Датурса срещу мен.

Опитах се да си представя какво бих направил на нейно място, но единственият рационален ход беше да се махна час по-скоро оттук. След като Дани беше свободен и те не можеха да ни намерят, Датурса най-вероятно би опразнила мигновено банковите си сметки и би се насочила с бясна скорост към границата.

Обикновеният психопат отстъпва, когато положението стане напечено, но не и Кали – човекоядката, хранеща се с трупове.

Сигурно бяха паркирали пред хотела една или две коли. След като бяха отвлекли Дани, се бяха върнали пеш, по заобиколен маршрут, за да подложат на изпитание психическия ми магнетизъм. Но сега, след като забавната част приключваше, те не можеха да си позволят да си тръгнат отново пеша.

Може би тя се беше притеснила, че ако с Дани стигнем до първия етаж и излезем от „Панаминт“, ще намерим тяхната кола и ще ги оставим тук без средство за бягство. В такъв случай Андре и Робърт – или самата Датюра – сигурно бяха слезли долу, за да извадят от строя колата или да поставят пост там.

Дъжд. Безкрайният ромон на дъжда. Вятърът тихо изскимтя при балконските врати.

Не чувах никакви тревожни звуци. Вместо това заплахата отново се яви като странната миризма, смесица между мускус, гъби и сурово месо.

Четирийсет и четвърта глава

Когато усетих отново миризмата, направих гримаса, тъй като тя не възбуждаше апетита. Човекът сигурно беше направил крачка или беше преместил центъра на тежестта си, защото чух слабо, но съвсем отчетливо изпукването на парчета под нечий крак.

С отворена около две трети врата аз разполагах с доста тясно скривалище между нея и стената. Ако моят преследвач я бутнеше, тя щеше да опре в мен и да издаде присъствието ми. В повечето сгради между вратата и касата се образуваше процеп, през който можеше да се види дали някой стои на прага. Тази каса обаче беше много по-дебела и плътна и изключваше подобна възможност.

Погледнато откъм положителната му страна (нещо, от което много се нуждаех в този миг), щом аз не го виждах, и той не ме виждаше.

Досега не бях свързвал неприятната миризма с Андре и Робърт. Сега си дадох сметка, че сигурно не я бях усетил в стая 1203 със запалените свещи, където също бях в компанията на двамата верни коне, защото ароматът на „Клио-Мей“ я беше маскирал.

В небето на север, подобно на разперило клони дърво, блесна светкавица – със ствола нагоре и клоните към земята. Едва угаснало, на негово място блесна второ дърво, а след него трето: за кратко изникна цяла гора от огнени дървета, които се раждаха и изгаряха почти мигновено.

Той стоя на прага толкова дълго, че ме обзе опасение дали не знае, че съм зад вратата и само си играе с мен, преди да ми види сметката.

Нервите ми се опънаха по-силно и от ластика на перката на детско самолетче от балзово дърво. Казах си в никакъв случай да не предприемам прибързани действия.

В края на краищата той можеше и да ме отmine. Съдбата не винаги е в лошо настроение. Понякога ураганът стига до брега, бучи застрашително над него, но накрая се оттегля в морето.

И точно когато се хванах за тази надежда като удавник за сламка, той прекрачи прага и влезе в стаята – движение, което долових еднакво добре както със слуха си, така и с шестото си чувство.

Пушката-помпа е без приклад и не е предназначена за стрелба по мишена. Насочваш я напред и леко встрани от тялото.

Отначало вратата продължи да ме крие от преследвача. Когато той

навлезеше по-навътре, сякаш да се нуждае от наметало-невидимка, каквото не носех със себе си, защото за мое нещастие не бях Хари Потър.

Когато шериф Портър стреля с пушката с пистолетна ръкохватка, за да ме спаси от крокодила, ми се стори, че оръжието даде доста силен откат. Шерифът застана широко разкрячен, с левия крак малко издаден пред десния, с леко сгънати колене, за да смекчи отката, и въпреки това беше разтърсен от силата на изстрела.

Робърт навлезе още навътре в стаята и се разкри частично, но не подозираше за присъствието ми. Когато застана точно пред мен, се озовах точно зад гърба му.

Дори и да се огледаше настрани, едва ли би ме забелязал и с периферното си зрение. Ако обаче инстинктивно усетеше опасността и се обърнеше, сянката, в която бях застанал, не беше достатъчно дълбока да ме скрие от него.

В полумрака не можех да различа ясно чертите на лицето му, за да го идентифицирам. Той беше висок, но не и едър, което изключваше вероятността да е Андре.

В небесната градина никнеха все нови разклонени светкавици, като при всеки съкрушителен тътен цялата гора падаше покосена.

Той продължи да върви из стаята, без да се оглежда. Започнах да си мисля, че е влязъл не да ме търси, а поради някаква друга причина.

Съдейки по поведението му, което наподобяваше това на сомнамбул, той беше привлечен от зова на бурята. И се спря пред балконската врата.

Ако гръмотевицата продължеше още и скриеше шума от стъпките ми, аз можех бързо да се измъкна в коридора, да избягна конфронтацията с него и в крайна сметка да се спусна по стълбите.

Когато бавно се подадох иззад вратата, за да надникна в коридора дали Датура и Андре не са някъде наблизо, светлинните ефекти от следващата канонада от гръмотевици направо ме поразиха и ме накараха да застина на място. Проблясъците отскачаха от Робърт и хвърляха призрачно отражение върху стъклените врати. Лицето му беше бледо като японска маска Кабуки, но очите му бяха станали дори по-бели, ярко бели от отразените в тях светкавици.

Веднага се сетих за гъвкавия като змия мъж, когото измъкнах от канала в тунела. Неговите очи бяха обърнати навътре и много приличаха на тези на Робърт в момента. При следващите три проблясъка видях, че призрачното отражение реагира с белите си очи на присъствието ми и останах неподвижен, парализиран от ужас, дори и когато Робърт се

обърна към мен.

Четирийсет и пета глава

Робърт се обърна към мен бавно и спокойно.

Бурята вече не осветяваше лицето му, а по-скоро правеше така, че да се вижда само черният му силует. Небето, огромен галеон с хиляди черни платна, няколко пъти просветна, сякаш за да привлече отново вниманието му. Отекна гръм.

След като вече не беше с лице към светкавиците, очите му не бяха лунно бели. Въпреки това... макар лицето му да беше в сянка, погледът му като че светеше в тъмното и фосфоресцираше. Очите му бяха с млечнобели роговици без ириси, като на човек, ослепен от катаракта.

Въпреки че нямаше как да видя, но ми се стори, че очите му са обърнати навътре като на мъртвец. Може би беше просто полетът на възбуждението ми.

Заел стойката, която бях видял от шерифа Портър, насочих пушката към него, но се прицелих ниско, защото при отката цевта щеше да отскочи нагоре.

Независимо от вида на очите на Робърт, бели като сварени яйца или навъсени и сини като берил, каквито ги бях видял по-рано, бях сигурен, че не само усеща присъствието ми, но ме и вижда.

И все пак поведението му и отпуснатите му рамене с нищо не показваха, че отново е влязъл в амплото си на убиец-психопат. Ако не грешах, той беше дълбоко замислен за нещо.

Помислих си, че е дошъл тук не за мен, а е влязъл случайно с друга цел или просто така, безцелно. И след като ме беше открил, сега стоеше и проклинаше съдбата, че е принуден да влезе в схватка с мен.

Ситуацията придобиваше все по-любопитен обрат. Той тежко и протяжно въздъхна, някак жаловито и измъчено.

Доколкото си спомнях, това бяха първите звуци, които чух от устата му: въздишка, измъчена въздишка. Необяснимата му покруса и моето нежелание да прибягвам до пушката при липсата на ясно изразена заплаха за живота ми доведоха до странно патово положение. Само преди две минути и през ум не би ми минало, че може да се стигне дотук.

Внезапно на челото ми изби капка пот и намокри веждата ми. Ситуацията беше нетърпима. Някой от двамата ни трябваше да отстъпи.

Ръцете му висяха отпуснато. Блясъкът от поредната светкавица разкри с бледия си език силуета на пистолет или револвер в дясната му

ръка.

Когато преди малко се отвърна от прозореца, можеше да ме удари с оръжието, да стреля по мен, да залегне и да се превърти няколко пъти със стрелба. Не се съмнявах, че е опитен и професионален убиец, който много добре си знае работата. Шансовете му да ме убие бяха много големи, отколкото моите само да го раня.

Пистолетът висеше като котва в ръката му. Той направи две крачки към мен, не застрашително, а като че искаше да ме помоли за нещо. Това бяха тежки стъпки като на товарен кон, които напълно прилягаха на титлата, дадена му от Датура.

Страхувах се Андре също да не влезе в стаята, с цялата си неустойима мощ на локомотив, на какъвто ми беше заприличал още от самото начало.

Тогава Робърт можеше и да размисли и да се освободи от нерешителността си – или на каквото там емоционално състояние да се дължеше сегашното му бездействие. Двамата щяха да ме покосят с кръстосан огън.

Но аз не бях способен да стрелям от упор в човек, който в момента нямаше намерение да стреля по мен. Макар че се приближи още повече, лицето му не се проясни, но чувството, че вместо очи има две бучки лед, не ме напусна.

Той издаде друг звук. Първо си помислих, че е някакъв въпрос. Но когато го повтори, приличаше повече на сподавена кашлица.

Най-накрая ръката с пистолета тръгна нагоре.

Останах с впечатлението, че вдига оръжието не за да ме убие, а подсъзнателно, все едно, че е забравил за наличието му. Предвид онова, което вече знаех за него – безусловната му преданост и отдаденост на Датура, вкуса му към кръвта, очевидното му участие в бруталното убийство на доктор Джесъп – не ми беше необходима по-категорична демонстрация на намеренията му.

Откатът ме разтърси със страшна сила. Той остана така, стиснал пистолета, сякаш бълха го беше ухапала. Заредих нов патрон в цевта и стрелях. Стъклата на вратите зад него се пръснаха на парчета. Навярно бях вдигнал цевта твърде високо или встрани. Вкарах патрон и стрелях трети път. Робърт се олюля и падна назад в отвора, образувал се от пръсналите се балконски врати.

Макар че все още продължаваше да стиска пистолета, досега не го беше използвал и затова не беше необходимо да стрелям четвърти път. Поне два от трите куршума бяха попаднали точно в целта.

Но аз изтичах до него импулсивно, като че самото оръжие беше взело контрол над мен. Четвъртият куршум го помете от балкона.

Едва когато се приближих до счупените врати, видях какво бяха крили досега от мен дъждът и мракът. Една трета от балкона вероятно се беше отчупила при земетресението преди пет години, а заедно с нея се бяха откъртили и перилата.

Ако дори след четвъртия изстрел у Робърт беше останала искрица живот, падането от дванайсетия етаж му беше отнело и него.

Четирийсет и шеста глава

След като убих Робърт, коленете ми се подкосиха и ми се зави свят. Но не ми се догади, както очаквах. В края на краищата той беше Шевал Робърт, не добър съпруг и баща, нито пък стълб на обществото.

Нещо повече, имах чувството, че нарочно е искал да постъпя така с него. Беше прегърнал смъртта с отворени обятия, сякаш тя беше пътят към изкуплението на неговите грехове.

Когато отстъпих от балкона и дъждът внезапно нахлу в стаята, чух Датурса да крещи някъде от другия край на етаж. Гласът ѝ виеше като сирена, докато тя тичаше към мен.

Ако побегнех към стълбите, със сигурност щяха да ме видят в коридора, преди да стигна до тях. Двамата с Андре щяха да са въоръжени. Наивно беше да предполагам, че и те ще са заразени от нерешителността на Робърт. Преместих се от хола на хотелския апартамент в спалнята, която се намираще вдясно. Тук беше по-тъмно отколкото в хола, защото прозорците бяха по-малки и прогнилите завеси още висяха на корнизите.

Не очаквах да намеря тук скривалище. Просто ми беше необходимо малко време да се съвзема.

Тъй като бяха чули изстрела, те щяха да влязат предпазливо в хола. И най-вероятно първо щяха да открият ураганен огън.

И когато решаха, че могат да огледат съседната стая, аз щях да съм готов за тях. Или поне готов, доколкото ми позволяваха възможностите. Разполагах само с четири патрона, не с цял арсенал.

Ако късметът беше на моя страна, те все още не знаеха накъде се беше насочил Робърт в процеса на претърсването – ако той изобщо беше влязъл, за да претърсва. Но само по звука можеха с голяма точност да установят мястото.

Ако предпочетяха да претърсят всички стаи в по-малкия коридор, имах шанс да се махна от дванайсетия етаж.

Много по-близо отпреди, но все още извън апартамента, вероятно на пресечката на двата коридора, Датурса извика името ми. Не ме викаше да ме покани на кафе в местното заведение, но в тона ѝ се долавяше по-скоро вълнение, отколкото яд.

Цвета на пушката, затворът и рамата бяха още топли от стрелбата.

Подпрях се на стената и потреперих, когато си спомних как Робърт

излетя през балкона. Извадих от джоба на джинсите си единия от резервните патрони и с опипване се постарях да го вкарам в затвора.

– Чуваш ли ме, чудако Томас? – провикна се отново Датура. – Чуваш ли ме, приятелю любими?

Затворът продължаваше да ми се опъва и не искаше да поеме патрона. Ръцете ми се разтрепериха, с което изпълнението на задачата се затрудни.

– Оная дивотия наистина ли беше това, което си мисля? – извика тя. – Полтъргайт ли беше?

От срещата с Робърт по цялото ми лице бяха избили едри капки пот. Когато чух гласа на Датура, потта сякаш се превърна в лед.

– Много щуро беше, направо обра точките! – продължи тя все още някъде от коридора.

Накрая реших да вкарам патрона през тръбовидния пълнител под цевта.

Пръстите ми бяха хлъзгави от пот и трепереха. Патронът ми се изпъзна, падна и отскочи от дясната ми обувка.

– Нарочно ли го направи, чудако Томас? Нарочно ли ме накара да предизвикам старата Мериан, докато тя избухне?

Датура не знаеше нищо за духа с войнишката прическа. Така беше по-справедливо – да си мисли, че духът на една симпатична, но некрасива сервитьорка ѝ е дал да се разбере.

Приклеках в мрака и заопипвах пода. Притесних се, че патронът може да се е търколил на някое труднодостъпно място и ще трябва да си светна с фенерчето, за да го намеря. Необходими ми бяха всичките четири патрона. Когато го намерих, едва не изпъшках от облекчение.

– Искам да видя представлението още веднъж! – изкрещя тя.

Останал клекнал, подпрял на бедрата пушката, аз отново се опитах да заредя пълнителя, като първо обърнах патрона на една страна, после на друга, но гнездото на пълнителя, ако изобщо това беше гнездото на пълнителя, не приемаше патрона.

Задачата не изглеждаше трудна, в действителност бе много по-лесна от жонглирането с яйца, без да се разбият и жълтъците им да потекат. Но очевидно за човек, който изобщо не е зареждал оръжие в тъмното, не беше чак толкова лесно. Трябваше ми светлина.

– Хайде да подразним малката кучка отново!

Застанах до прогнилото перде на прозореца.

– Но този път ще те държа изкъсо, приятелю.

До края на деня оставаха час или два, но облаците, надвиснали над

подгизналата от дъжда пустиня, създаваха впечатлението, че пада мрак. Все още имах достатъчна видимост, за да огледам пушката.

Извадих втори патрон от другия джоб и опитах с него. Без резултат.

Поставих го на перваза на прозореца и опитах с трети. На ръба на пълното отчаяние извадих четвъртия.

– Ти и Дани идиотчето няма да се измъкнете оттук. Чуваш ли ме? Оттук няма изход.

Боеприпасите, които бях намерил на рафта в банята до мивката, очевидно бяха предназначени за друго оръжие.

На практика това вече не беше пушка, а бухалка с причудлива форма.

Този път здравата бях загазил.

Четирийсет и седма глава

Често ми е идвало наум, че някой ден може да започна работа в бизнеса с автомобилни гуми. Доста време прекарвах в магазина за гуми, който се намираше до търговския център „Зелена луна“. Там всички ми се виждаха спокойни и щастливи.

В магазина за гуми в края на работния ден не ти се налага да си задаваш въпроса дали си сторил нещо смислено. Посрещнал си хора с гуми като галоши и си ги изпратил с чисто нови.

Мобилността е изключително важна за американците и те се чувстват депресирани, когато я нямат или им я отнемат. Продажбата на гуми не е само добър бизнес, но също така е като балсам за притеснените им души.

Макар и продажбата на гуми да не включва много пазарене, както например при търговията с недвижими имоти и сделките на международните трафиканти на оръжие, опасявам се, че и този бизнес може да ми се стори прекалено изстискаващ в емоционално отношение. Ако паранормалният аспект на живота ми се състоеше само от ежедневни срещи с Елвис, продажбата на гуми щеше да ми дойде много добре. Но както виждате, любимецът на Мемфис е само една нищожна част от това.

Преди да дойда в „Панаминт“, аз взех решение да се върна на работа при Тери Стомбоу. Ако и приготвянето на аламинути се окажеше твърде изтощително за нервите ми, може би пък си заслужаваше да се насоча към магазина за гуми, но не като продавач, а като монтьор.

Този дъждовен ден в пустинята обаче промени радикално плановете ми. Всеки от нас трябва да има своите цели, към които да се стреми, мечти, за които да се бори. Ние обаче не сме богове и не сме надарени с властта да формираме бъдещето си по наш вкус. А и по пътя, който светът ни отрежда, обикновено, ако желаем да се учим, ни се отвръща с унижение и оскърбление.

Застанал в стая в разрушен хотел, вторачен в безполезната пушка и заслушан в крясъците на кръвожадна жена, която искаше да ми внуши, че съдбата ми ѝ принадлежи, останал без двете си протеинови блокчета с кокосови орехи и стафиди, аз наистина се почувствах съкрушен. Може би не чак толкова съкрушен, колкото Койота Уили, когато той изведнъж бива размазан под същия този огромен камък, с който самият е възнамерявал да размаже птицата Роудрънър, но все пак доста съкрушен и

потиснат.

– И знаеш ли защо няма изход оттук, приятелю? – извика тя.

Не я попитах, защото бях убеден, че и така ще ми каже.

– Защото знам за теб. Знам всичко за теб. Знам, че ефектът е двояк.

Това твърдение беше лишено от всякаква логика за мен, но с нищо не се отличаваше от стотиците загадъчни и неясни неща, които тя беше казала досега. Затова изобщо не си направих труда да го разтълкувам.

Кога ли щеше да спре с крякането и да дойде да огледа насам? Може би Андре вече пълзеше към апартамента и претърсваше, а виковете от коридора целяха да ме заблудят, че ръката с брадвата още не е замахнала над главата ми.

И сякаш прочела мислите ми, тя се провикна:

– Питаш се дали ще дойда да те търся, нали, чудако Томас?

Оставих пушката на пода и избърсах с длани лицето си, а после дланите – в джинсите. Чувствах се много мръсен без надежда за неделна баня.

Винаги съм очаквал, че ще умра чист. В съня ми, когато отварям бялата врата и пиката пронизва гърлото ми, аз нося чиста тениска, изгладени джинси и чисто бельо.

– И не се надявай да си подам главата и ти да я пръснеш с пушката – извика тя.

Предвид кашите, в които се забърквам, не знам защо винаги съм си мислел, че ще умра чист. Сега обаче тази мисъл ми се стори почти налудничав.

Фройд би се изпотил доста, докато анализира моя комплекс „непременно да умра чист“. Но пък от друга страна, Фройд си е бил задник.

– Психическият магнетизъм! – извика тя, с което за пръв път привлече вниманието ми. – Психическият магнетизъм има двояк ефект и действа двупосочно, приятелю.

Бойният ми дух и без това не беше достатъчно висок, но след тези думи съвсем падна.

Когато съм си наумил даден обект, който трябва да намеря, аз мога да обикалям произволно, докато психическият ми магнетизъм сам не ме отведе при него. Но понякога, когато си мисля за друг човек, когото не търся, се задейства същият механизъм, ала този път той бива отведен при мен подсъзнателно.

Когато психическият механизъм действа в обратната посока, без съзнателно да го желая, аз ставам неконтролируем... и уязвим за различни неприятни изненади. Бих простил на Дани всичко, което той е

разказал на Датурса за мен, но точно това не биваше да го споменава за нищо на света.

В предишните случаи, когато някой лош с изненада установяваше, че сам идва към мен, по силата на обратния ефект на психическия магнетизъм аз оставах не по-малко поразен от развоя на събитията. Което поне ни даваше известна равнопоставеност.

Вместо да търси стая по стая, Датурса възнамеряваше да остане бдителна, но спокойна, за да може да бъде привлечена от моята аура или каквото и да беше онова, което упражняваше паранормалното си действие. С Андре можеха да държат под контрол двете стълбища, периодично да проверяват асансьорните шахти за шум и да чакат, докато тя накрая не се озвоеше до мен – или зад мен – привлечена само от обстоятелството, че както пееше Уили Нелсън, тя беше винаги в ума ми.

Каквато и изобретателност да проявих при бягството от хотела, преди да намеря свободата си, аз със сигурност щях да срещна първо нея. Беше нещо като орис, съдба.

Ако сте изпили прекалено много бири и сте в настроение да спорите с всеки и за всичко, бихте казали: „Не ставай идиот, Од. Достатъчно е само да не мислиш за нея.“

Представете си следната картина: тичате бос в слънчев летен ден, безгрижен като дете. Ненадейно стъпвате върху стара дъска и дванайсетсантиметров пирон се забива дълбоко в петата ви. Не е необходимо да променяте плановете си и да търсите лекар. Достатъчно е само да не мислите за големия, остър и ръждясал пирон в стъпалото си.

Играете голф и без да искате изпращате топката в гората. Докато я търсите сред дърветата, гърмяща змия ви ухапва по ръката. Не си правете труда да звъните на „Бърза помощ“ по мобилния телефон. Можете да си довършите започнатото и дори да спечелите, ако просто се концентрирате върху играта и забравите за дребната случка с досадната змия.

Колкото и бири да сте изпили, уверен съм, че ще разберете накъде бия. Датурса беше пиронът в стъпалото ми, змията с впитите в ръката ми отровни зъби. Да се опитвам да не мисля за тази жена, при така създадите се обстоятелства, беше като да съм в една стая със сърдит сумист и да се опитвам да не мисля за него.

Поне тя беше разкрила намеренията си. Сега знаех, че тя знае за обратното действие на моя психически магнетизъм. Можеше да се нахвърли върху мен точно когато най-малко я очаквах. И изобщо нямаше да се изненадам, когато отсечеше главата ми и изпиеше кръвта ми.

Тя беше престанала да вика.

Чаках напрегнато, притеснен от тишината.

По-лесно беше да не мисля за нея, докато викаше, отколкото когато мълчеше.

Дъждът продължаваше да барабани по прозореца. Мълния. Траурната песен на вятъра.

Ози Бун, моят наставник и учител, би харесал тази метафора. Траурна песен: тъжна, погребална песен за опяване на мъртвите.

Докато си играех на криеница с лудата в изгорелия хотел, Ози сигурно седеше в уютния си кабинет, пиеше гъсто горещо какао, опитваше от бисквитите и вече пишеше първия роман от новата си поредица за детектива, който знае езика на животните.

Може би щеше да я кръсти „Траурна песен за един хамстер“.

Тази песен, разбира се, щеше да е за Робърт: надупчен с олово и размазан, дванайсет етажа по-надолу.

След известно време проверих осветения циферблат на часовника си. Поглеждах към него през няколко минути в продължение на четвърт час.

Не ми се връщаше в коридора. От друга страна, не исках да оставам тук.

Освен хартиените кърпички, бутилката с вода и още няколко принадлежности без никаква стойност за човек в моето положение, раницата ми съдържаше и сгъваем нож.

Ножът, макар и много остър, не можеше да се мери с пушката, ако предположим, че Датурса имаше такава, но беше за предпочитане пред перспективата да я атакувам с пакетче хартиени кърпички.

Не бих могъл да наръгам или да порежа някого, дори и Датурса. Употребата на огнестрелно оръжие е обременителна за съвестта, но ти позволява поне да убиваш от разстояние. В който и да е пистолет, пушка, автомат интимното беше много по-малко, отколкото в ножа. Да я убия интимно, отблизо, очи в очи, и да гледам как кръвта ѝ обагря дръжката на ножа: това беше по силите на един по-различен Од Томас от паралелно измерение; такъв, който беше по-жесток и брутален, докато аз се притеснявах за моята чистота.

С голи ръце, въоръжен само с решителност, накрая се върнах в хола на хотелския апартамент.

Датурса я нямаше.

Коридорът, където допреди малко се беше притаила и викаше, беше пуст. Изстрелите я бяха накарали да изтича от северната част на сградата. Най-вероятно тя беше наблюдавала северното стълбище и сега

отново се беше върнала там.

Хвърлих поглед към южното стълбище. Ако Андре ме дебнеше, то със сигурност беше там. Може и да имах решителност, но Андре имаше сериозно тегло. И със сигурност в юмручен бой той щеше да ме направи на пихтия.

Когато Датара крещеше в коридора, тя не знаеше точното ми местоположение и не беше сигурна дали я чувам. Но за плана не ме излъга: никакво търсене, само търпение и упование на късмета.

Четирийсет и осма глава

След като пътят ми към стълбите и асансьорната шахта беше отрязан, дванайсетият етаж ми предлагаше само една възможност за действие.

Сетих се за еднокилограмовото парче динамит или както там го наричаха в наши дни. Количеството експлозив беше достатъчно да заличи от земята голяма сграда. Не можеше да не свърши работа на едно отчаяно момче, каквото бях аз.

Макар и да не бях обучен да боравя с експлозиви, на моя страна беше свръхестествената ми проникателност. Да, талантът ми ме беше вкарал в тази бъркотия, но пък и само той можеше да ме измъкне оттук. Също така бях обладан от този типично американски дух „всичко мога, всичко знам“, който не беше за подценяване.

Според онова, което бях научил от филмите, Александър Греъм Бел, докато си човъркал някакви тенекиени кутии и жици, изобретил телефона. Помагал му асистентът му Уотсън, който по някаква случайност помагал и на Шерлок Холмс. Бел предизвикал фурор с изобретението си въпреки насмешките и неодобрението на завистниците, които трябвало да изтърпи деветдесет минути, докато телефонът проработи.

По същия начин, след като изтърпял подигравките и недоверието на зложелателите, Томас Едисон, друг велик американец, изобретил електрическата крушка, фонографа, първата кинокамера със звук и алкалната батерия, както и куп други полезни неща.

На моята възраст Едисон приличал на Мики Руни, но вече бил автор на редица открития и вече бил достатъчно уверен в себе си, за да не обръща внимание на критиците. Едисън, Мики Руни и аз бяхме американци, така че беше логично да предположа, че като изуча внимателно елементите на разглобената бомба, ще ми хрумне идеята как да сглобя някое полезно оръжие.

Освен това не виждах друга възможност.

След като тихо се промъкнах по главния коридор, влязох в стая 1242, където бяха държали Дани, включих фенерчето и открих, че Датура е взела пакета с експлозивите. Може би не искаше да попадне в ръцете ми или пък може би пакетът щеше да послужи на самата нея. Или може би си го искаше обратно поради сантиментални причини.

Не виждах смисъл да разсъждавам върху въпроса какво

приложение би намерила тя на бомбата. Изключих фенерчето и отидох до прозореца. На оскъдната светлина на отиващия си ден огледах телефона на Тери. Същия телефон, който Датура беше ударила в плочките в банята.

Когато го отворих, екранът светна. Щях да се зарадвам, ако се беше показало и някакво лого, някакво разпознаваемо изображение или друга информация с букви и цифри. Вместо това обаче имаше само синьожълто петно.

Набрах седемте цифри от номера на мобилния телефон на шериф Портър, но те не се изписаха на екрана. Натиснах ИЗПРАЩАНЕ и се заслушах. Нищо.

Ако бях живял един век по-рано, може би бих почовъркал в чарковете на телефона и воден от моя типично американски „всичко знам и всичко мога“ дух, щях да сглобя криво-ляво някакво примитивно комуникационно устройство. Но в наши дни всичко беше много по-сложно. Дори Едисон не би могъл на прима виста да сглоби нова платка с микрочип.

Разочарован от стая 1242, аз се върнах в коридора. Светлината, проникваща от стаите с прозорци и с отворени към коридора врати, беше станала още по-слаба отколкото преди половин час. Тук щеше да настъпи мрак поне час преди слънцето навън да залезе.

Макар и да ме измъчваше неприятното чувство, че ме наблюдават, при все че видимостта беше толкова лоша и подобни халюцинации бяха безпочвени, аз предпочетох да не включа фенерчето, докато съм в коридора. Андре и Датура бяха въоръжени и светлината щеше да ме направи лесна мишена за тях.

Когато оглеждах стаите една по една, шом затворех вратата след себе си, се чувствах в безопасност и включвах фенерчето. И преди бях претърсил някои от тези помещения, когато търсех скривалище за Дани. Тогава не намерих необходимото. И сега не намерих нищо. Дълбоко със сърцето, с онова уютно кътче, където вярата в чудесата живее дори и в часовете на смъртна опасност, аз очаквах да се натъкна на някой куфар на отдавна починал гост на хотела, в който да намеря зареден пистолет. А още по-добре беше да открия товарен асансьор, изолиран от пътническите, или широк кухненски асансьор, който да води към кухнята на първия етаж.

В крайна сметка открих сервизно помещение три на четири метра. По лавиците бяха подредени препарати за почистване, сапуни, електрически крушки. Прахосмукачките, кофите и подомиячките бяха струпани

на пода.

Противопожарната разпръскваща система, която беше отказала навсякъде другаде из хотела, тук, изглежда, се беше престарала. Или пък беше избила водопроводна тръба. Част от тавана беше срутена. Парчета изолационен картон, очевидно целият намокрен, се бяха разпилели на пода в стаята.

Набързо огледах препаратите по рафтовете. Белина, амоняк и други разпространени домакински продукти можеха да се смесят и да се получат експлозивни вещества, обезболяващи, отровни и нервнопаралитични газове. За съжаление не ми беше известна нито една от тези химически формули.

Понеже често се забърквам в неприятности и понеже по природа не съм тренирана бойна машина, за в бъдеще ще трябва да отделя повече време и старание в обучението на изкуството на разрушението и убийствата. В интернет има информация, подходяща за самоуки ентустиасти като мен. А и в наши дни сериозните университети предлагат курсове, та дори и цели програми, посветени на философията на анархията и нейното практическо приложение.

По отношение на този вид самоусъвършенстване признавам, че съм ленив. Предпочитам да усъвършенствам приготвянето на палачинките, отколкото да запомням рецептите за приготвянето на шестнайсет разновидности нервнопаралитичен газ. По-скоро бих прочел някой от романите на Ози Бун, отколкото часове наред да се упражнявам върху манекен в удар с нож в сърцето на противника. Никога не съм твърдял, че съм съвършен.

Един люк на тавана привлече вниманието ми към онази част от сервизното помещение, където таванът беше цял. Когато подръпнах висящото въже-дръжка, тежкия капак изскърца, изстена, но се отвори и от него се разгъна тясна стълба.

Когато се изкачих горе, лъчът на фенерчето разкри междинна ниша, висока около метър и половина, между дванайсетия и тринайсетия етаж.

През тази ниша минаваха най-различни плетеници от медни и ПВЦ тръби, електрически проводници, водопроводи и инсталацията на отоплението, вентилацията и климатиците.

Бях изправен пред две възможности: да продължа напред и да огледам нишата или да сляза долу и да изпия коктейл от белина и амоняк.

Тъй като няхах резенчета лимон, предпочетох първия вариант. Влязох в нишата и издърпах след себе си стълбата, която се сгъна и

люкът се затвори.

Четирийсет и девета глава

Според легендите, когато африканските слонове разберат, че краят им приближава, отиват на същото гробище-костница, още неоткрито от човека, дълбоко в девствената джунгла, където почиват костите и бивните на техните предци.

Между дванайсетия и тринайсетия етаж на хотел „Панаминт Ризорт енд Спа“ аз открих подобно гробище, но на плъхове. Не видях нито един жив гризач, обаче се натъкнах на поне стотина, които бяха напуснали този свят.

Бяха умрели на групи от по три-четири животни, но открих и една купчина от може би двайсет малки трупа. Сигурно се бяха задушили от дима, който беше изпълнил пространството вечерта на природното бедствие. След пет години от тях бяха останали само черепи, кости, малки парчета козина и тук-там някоя вкаменила се опашка.

Преди да ги видя, никога не бих предположил, че у мен все още е останала някаква чувствителност и че съм способен да открива меланхолия в купчините скелети на плъхове. Неочакваният край на техния забързан и динамичен живот, рухването на мечтите на малките опашати създания да се докопат до останките от храна, изхвърлена от презадоволените гости на хотела, преждевременният край на брачните им периоди и топлите нощи на чифтосване – всичко това им беше отнето с един замах и навяваше у мен тъга. Гробището на плъхове, също като костницата на слонове, беше ярко свидетелство за нашата преходност. Не зароних сълзи, опечален от незавидната им съдба. В гърлото ми не заседна буца. Тъй като през по-голямата част от живота си бях почитател на господин Мики Маус, аз съвсем обяснимо бях зарадван от този плъхов апокалипсис.

Повечето повърхности бяха покрити от тънък слой сажди, въпреки че почти не видях увреждания от огъня. Пламъците бяха пощадили тази ниша, както бяха пощадили почти целия дванайсети етаж.

Високо метър и половина, въпросното пространство поне не ме принуди да пълзя. Вървах силно приведен, без да съм сигурен какво търся. Накрая се сетих, че вертикалните шахти, благодарение на които пожарът се беше разпространил нагоре в сградата, можеха да ми помогнат да се спусна.

Инсталациите ме изумиха. Тъй като в помещенията термостатът

можеше да бъде нагласен независимо от другите, всяка хотелска стая разполагаше със собствен климатик за отопление и вентилация. Всеки климатик е свързан към четиритръбна система, която разпраща студена и гореща вода до цялата сграда. Тези модули, комплектувани с помпи, овлажнители и резервоари за утайката, създаваха геометричен лабиринт, който ми напомняше на някой от онези масивни космически кораби в „Междувездни войни“, чиято повърхност е покрита с какви ли не сложни уреди, образуващи каньони, където влизат в схватки космически изстребители.

Вместо космически изстребители тук имаше паяци и плетеница от паяжини – със сложна структура като тази на галактиките. Тук-там се търкаляше по някоя кутия от сода, оставена от техниците, или кутия от сандвич, опразнена много отдавна. И още плъхове. Накрая открих шахтата, която може би беше моят изход от „Панаминт“.

Шахтата беше с квадратно сечение, метър и половина на метър и половина, облицована с метални плочи. Тя се спускаше четири етажа надолу и изчезваше в тъмнината, която дори лъчът на фенерчето ми не успя да прогони напълно.

Подобен просторен комин щеше да е като суперскоростна магистрала за мен, ако не бяха всичките тръби и проводници, заемащи трите стени и половината от четвъртата. Към празната секция от стената обаче беше монтирана стълба, която имаше не просто метални пръчки, а широки десет сантиметра стъпала и позволяваха по-добра устойчивост.

Проходът се намираще на достатъчно разстояние от асансьорните шахти. Ако Датура и Андре се заслушаха там, изобщо нямаше да ме чуят.

Сред тръбите и кабелите по другите три стени стърчаха допълнителни дръжки и стоманени пръстени за хващане.

Завързано на върха на сградата, към центъра на шахтата се спускаше найлоново въже, дебело един сантиметър, като тези, които използват алпинистите. Големите възли, направени през трийсет сантиметра, служеха за хващане. Изглежда, въжето беше спуснато след пожара, сигурно от спасителните екипи.

Аз обаче стигнах до извода, може би погрешно, че въпреки достатъчно широките стъпала на стълбата и безкрайните халки за закрепване, ако някой случайно се подхлъзнеше и полетеше надолу, въжето беше предназначено да го спаси и той да се хване за него.

Макар и в кръвта ми да имаше по-малко маймунски гени, отколкото сегашните условия го изискваха, няхах друг избор, освен да се

възползвам от всичките гореизброени приспособления. В противен случай можех да си чакам някой ден корабът-майка да долети от Космоса и да открие само джинсите и костите ми – тук, сред гробището на плъховете.

Светлината от фенерчето леко отслабна. Смених батериите с нови, които взех от раницата.

С помощта на специалната лента го прикрепих към лявата си предмишница.

Пъхнах сгънатия нож в един от джобовете.

Изпих половината вода от бутилката и се запитах какво ли прави преследвачът в момента. Изстрелите сигурно го бяха уплашили. И сигурно си мислеше, че вече съм мъртъв.

Може би наистина бях мъртъв, но още не го знаех.

Запитах се дали не трябва да се изпикая. Не изпитвах необходимост от облекчаване.

И след като не се сетих за други причини за отлагане, оставих раницата на пода и влязох в шахтата.

Петдесета глава

Веднъж по един телевизионен кабелен канал, който май се наричаше „Боклуците, които можете да видите само тук“, гледах много стар сериал за онези търсачи на приключения, които слизат до центъра на Земята и откриват там подземна цивилизация. Която, разбира се, беше империя на злото.

Императорът приличаше на Мин Безмилостния от комиксите за Флаш Гордън. Той планира да започне война срещу света от повърхността и да го превземе веднага щом неговите учени измислят смъртоносен лъч. Или когато дългите му нокти на ръцете се удължат още повече, както подобава за владетеля на цялата планета.

Този подземен свят се населява от всякакви разбойници и негодници, но също така и от два-три вида мутанти, жени с шапки с рога и, разбира се, динозаври. Въпросният сериал, шедьовър на филмовото изкуство, беше правен десетилетия преди появата на компютърната анимация и вместо динозаври бяха използвани истински игуани. По игуаните бяха залепени гумени израстъци, за да изглеждат по-страшни и да приличат повече на динозаври, но те си бяха само едни ошашавени игуани.

Докато слизах внимателно, стъпало след стъпало, аз си припомних сюжета на стария сериал, опитвайки се да си представя глупавите мустаци на императора, едната от расите мутанти, чиито представители подозрително приличаха на джуджета с гумени маски на змии и с кожени панталони. Припомних си и част от репликите на главния герой, забавни колкото брадат виц, и онези невероятно смешни игуанозаври.

Каквото и да правех, съзнанието ми непрекъснато се връщаше към Датура, онзи пирон в крака ми. Към Датура и обратното действие на психическия магнетизъм, и към неприятната перспектива да ме изкорми и да извади от стомаха ми своя амулет. Лошо.

Въздухът в сервисната шахта не беше така пикантен, нито с примеси на сажди и токсини, като този в останалата част от хотела. Застоял, влажен, с миризма ту на сяр, ту на плесен, той ставаше все по-гъст, докато слизах надолу, накрая ми се стори, че мога да пия от него.

От време на време шахтата се пресичаше от хоризонтални ниши и тунели, от които идваха други въздушни потоци.

Тези потоци бяха студени и миришеха различно, но не и по-приятно от въздуха в шахтата.

На два пъти ми се доповръща. И двата пъти трябваше да спра, за да преодолея гаденето.

От вонята, подтикващите към клаустрофобия размери на шахтата и остатъчните химикали във въздуха ми се зави свят.

Макар и да си давах сметка, че въображението ми отказва да ме слуша, аз се запитах дали в дъното на шахтата не лежат няколко трупа – човешки, а не на плъхове – останали незабелязани от спасителните екипи.

Колкото по-дълбоко се спусках, толкова по-твърдо беше намерението ми да не си светвам с фенерчето – страхувах се да не се натъкна на нещо ужасно: не просто няколко проснати човешки тела, а и на една ухилена жена, застанала върху им. Кали винаги е изобразявана гола и безсрамна. В едно от изображенията, наречено аджаграта, тя е много слаба и висока. От отворената ѝ уста се подават дълъг език и два остри зъба. Тя излъчва ужасяваща красота, която привлича по някакъв извратен начин.

През два етажа подминавах по една ниша. При всяка от нишите трябваше да слеза от стълбата и после да продължа. Вместо това аз се хващах за въжето, сетне отново се премествах на стълбата.

Предвид световъртежа и гаденето спускането по въжето си беше доста безразсъдно. Но аз го направих така или иначе. В изображенията от храмовете Кали държи примка в едната ръка и жезъл с череп в другата. В третата държи меч, а в четвъртата – отрязана глава.

Стори ми се, че долових движение под мен. Спрях се, но си казах, че шумът навярно е бил ехото от дишането ми, и продължих надолу.

Всеки етаж беше обозначен с номер на стената, дори и когато нямаше изход за съответния етаж. Когато стигнах втория етаж, дясното ми стъпало цопна в нещо мокро и студено.

Осмелих се да насоча светлината право надолу и видях, че дъното на шахтата е пълно със застояла черна вода и останки. Значи това беше краят на маршрута ми.

Изкачих се обратно до нишата между втория и третия етаж и излязох от шахтата.

Ако и тук имаше умрели плъхове, те сигурно бяха загинали не от задушаване, а от ненаситните пламъци, които не бяха пощадили и костите.

По време на пожара пламъците са били толкова силни, че цялата ниша беше изпълнена с черни сажди, в които лъчът от фенерчето се разтваряше.

Изкривени, разтопени, преплетени причудливи метални форми, които някога са били оборудване за вентилация и отопление, образуваха поразителен пейзаж, който дори надрусан наркоман не би могъл да си представи и в най-големите си кошмари. Мазните сажди покриваха всичко – тук с тънък слой, а там – дебел три сантиметра.

Заобикалянето и катеренето по безформените и хлъзгави препятствия се оказа опасно занимание. На места подът като че беше хлътнал, което предполагаше, че температурата от огъня в разгара на пожара е била толкова голяма, че арматурата под бетона беше започнала да се топи и да се чупи.

Въздухът тук беше по-зловонен от този в шахтата, горчив, почти гранясал. Но беше разреден, сякаш се намирах на голяма височина. Саждите постоянно навяваха у мен неприятни мисли и аз се мъчех да се съсредоточа върху игуанозаврите. Вместо това пред мен непрекъснато изникваше Датура – Датура с огърлицата от човешки черепи.

Пълзях по корем, притиснат в гигантското черво, пълно с разтопени останки от метал. Сетих се за Орфей в ада.

В древногръцката митология Орфей отива в ада, за да търси своята съпруга Евридика, която е попаднала там след смъртта си. Той успява да спечели благоволенieto на Хадес, който му разрешава да я отведе от царството на прокълнатите.

Аз обаче нямаше как да съм Орфей, защото Сторми Луелин, моята Евридика, не беше попаднала в ада, а на много по-хубаво място, което напълно си заслужаваше. Ако това беше адът и ако аз бях дошъл тук със спасителна мисия, душата, нуждаеща се от спасение, беше моята.

Докато в главата ми се въртеше мисълта, че люкът за втория етаж на хотела сигурно е здраво залепен от топенето на метала, аз едва не паднах в дупка на пода. Отдолу лъчът на фенерчето разкри останките от стени на нещо, което преди пет години е било склад.

Нямаше нито люк, нито стълба. Бяха превърнати в пепел. Аз скочих в отвора и се приземих на крака, олюлях се, но запазих равновесие.

Прекрачих стоманения скелет на липсващата стена и влязох в главния коридор. Намирах се само на един етаж височина и можех да избягам от хотела, без да се показвам на охраняваните стълби.

Първото, на което фенерчето ми се натъкна, бяха следи, много приличащи на онези, които видях, когато за пръв път влязох в „Панаминт“. Те ме накараха отново да се сетя за саблезъба.

Второто, което забелязах на светлината, бяха човешки стъпки, водещи директно към Датура. Тя включи нейното фенерче в мига, в който

лъчът на мосто я намери.

Петдесет и първа глава

Каква кучка само. К-У-Ч-К-А в пълния смисъл на думата.

– Хей, приятелю – каза Датура. Освен фенерче държеше и пистолет. – Бях в долната част на северното стълбище. Пийнах си вино, поотпуснах се и чаках да почувствам силата. Сещаш се, нали, твоята сила, която да ме привлече. Както каза Дани идиотът.

– Замълчи – примолих й се аз. – Застреляй ме още сега.

Без да реагира на думите ми, тя продължи:

– Стана ми скучно. Аз лесно се отегчавам. По-рано бях забелязала тези следи от голяма котка в подножието на стълбището. Има ги и по стъпалата. Реших да ги последвам.

Огънят беше вилнял в тази част от сградата с неимоверна жестокост. Повечето от вътрешните стени бяха изгорели напълно и се беше образувало огромно и мрачно пространство. Таванът се крепеше на стоманени колони, обвити в бетон. През годините пепелта и прахът бяха продължили да се трупат, образувайки плътен и дебел килим. По този килим се беше разхождал наскоро моят саблезъб тигър.

– Звярът е обикалял навсякъде – добави тя. – Стана ми толкова интересно как се е движил в кръг и е излязъл обратно по следите си, че напълно забравих за теб. Напълно. И точно тогава те чух да идваш, и изключих фенерчето. Дяволски готино, приятелю. Мислех си, че следвам котката по петите, но бях привлечена от теб, когато най-малко очаквах. Ти си много странен тип, знаеш ли?

– Знам го.

– Тези стъпки наистина ли са от котка или от друг фантом, който си накарал да ме доведе тук?

– Наистина са от котка.

Бях много уморен. И мръсен. Исках да свърша по-скоро, да се прибера у дома и да се изкъпя.

Деляха ни около три метра и половина. Ако бяхме по-близо един до друг, можех да се опитам да скоча към нея, да се наведа и да й отнема пистолета.

Ако можех да я заприказвам, да я накарам да продължи да говори, сигурно щеше да се появи удобна възможност. За щастие от мен не се изискваше и грам усилие, за да продължи тя да говори.

– Познавах един нигерийски принц – каза Датура. – Той твърдеше,

че е исангома и че може да се превръща в пантера след полунощ.

– Защо не след десет часа?

– Аз лично се съмнявах в способностите му. Мисля си, че лъжеше, защото искаше да ме мине.

– Между мен и теб този проблем не съществува.

– Трябва да е някаква котка-фантом. Защо истинска котка ще обикаля в тая воняща дупка?

– Близко до западния връх на Килиманджаро, на около пет хиляди и петстотин метра, са открили замразен скелет на леопард.

– В африканската планина ли?

– Досега няма научно обяснение какво е правил леопардът на такава височина.

Тя се намръщи.

– Не разбирам. Какво му е загадъчното тук? Та той е леопард, може да ходи, където си поиска.

– Това е цитат от „Снеговете на Килиманджаро“.

Тя нетърпеливо вирна pistolета.

– Кратък разказ от Ърнест Хемингуей.

– Онзи, на чието име е наречена марката мебели ли? Какво общо има с това Хемингуей?

Свих рамене.

– Имам приятел, който винаги се вълнува, когато правя литературни алюзии. И е на мнение, че от мен би могъл да излезе добър писател.

– Вие двамата да не сте обратни?

– Не. Той е много дебел, а аз съм надарен със свръхестествени способности. Това е.

– Приятелю, понякога говориш адски несвързано. Ти ли уби Робърт?

Освен двата светлинни лъча, които подобно на мечове бяха кръстосани, всичко останало на етажа беше потънало в тъмнина. Докато пълзях из нишите и се спусках в шахтата, навън зимният ден окончателно си беше отишъл.

Не се страхувах от смъртта, но това пещерообразно и почерняло от огъня място беше ужасно грозно място да умреш.

– Ти ли уби Робърт? – повтори тя.

– Той падна от балкона.

– Да, ама след като си го застрелял. – В тона й нямаше никакъв гняв. Гледаше ме и ме преценяваше като паяк „черна вдовица“, сякаш се двоумеше дали да ме вземе за брачен партньор или не. – Много умело

се преструваш на глупак, но определено си мундунугу.

– Нещо странно ставаше с Робърт.

Тя навъси чело.

– Не знам какво е било. Моите момчета не винаги прекарват с мен толкова, колкото ми се иска.

– Нима?

– С изключение на Андре. Истински бик е този Андре.

– Не беше ли кон? Шевал Андре.

– Чистокръвен жребец. Къде е Дани идиотът? Искам да ми го върнеш. Той е доста смешна майmunка.

– Прерязах му гърлото и го хвърлих в шахтата.

Моят отговор я развълува. Ноздрите ѝ се разшириха, вената на тънкия ѝ врат запулсира учестено.

– Ако не е умрял от падането, кръвта му вече е изтекла. Или пък се е удавил. Дъното на шахтата е запълнено на десет метра с вода.

– И защо си го направил?

– Той ме предаде. Издаде ти моите тайни.

Датура облиза устните си, все едно, че току-що си беше изяла вкусния десерт.

– Ти си сложна натура, приятелю. Имаш много пластове, като лука.

Бях решил да играя играта „аз и ти си приличаме, дай да се обединим“, но се появи друг удобен случай.

– Нигерийският принц лъжеше като циганин – изрече тя, – но ако ми кажеш, че можеш да се превръщаш в пантера след полунощ, на теб бих ти повярвала.

– Не в пантера.

– Така ли? А в какво се превръщаш?

– Не и в саблезъб тигър.

– Да не би да се превъплъщаваш в леопард, като онзи от Килиманджаро?

– В планински лъв.

Калифорнийската пума, наричана още „планински лъв“, обитава скалистите планини и горите, но се адаптира добре към полегатите хълмове и ниската растителност.

Пумите живеят в много гъсти храсти, в планините и каньоните около Пико Мундо. Често те отиват и в прилежащата територия, което ще рече в пустинята. Ловната територия на един мъжкар надхвърля стотици квадратни километра. Той обича да прави дълги преходи. В планините пумата се храни с елени и овце. На изпепелената територия на Мохаве

тя често напада койоти, лисици, зайци, миещи мечки и гризачи. Склонна е към разнообразна диета.

– Мъжкарите от този вид тежат средно шейсет-седемдесет килограма – казах ѝ аз. – Предпочитат да излизат на лов нощно време, под прикритието на мрака.

Отново ми отправи онзи учуден поглед, който за пръв път бях видял у нея на пътя за казиното. Това беше единствената привлекателна и искрена реакция, на която тя беше способна.

– Ще ми покажеш ли? – попита.

– Дори през деня, ако пумата е в движение, а не се е спряла да почива, хората рядко я виждат, защото се движи безшумно. Промъква се абсолютно незабелязано.

Обзета от огромно вълнение, сякаш беше видяла отново човешко жертвоприношение, тя зададе следващия си въпрос:

– Тези следи от лапи – те са твои, нали?

– Пумите са потайни.

– Потайни, но ти ще ми покажеш. – Тя беше поискала от мен чудеса, приказни невъзможни неща и леденостудени пръсти. Сега беше убедена, че най-накрая ще оправдая очакванията ѝ. – Ти не си призовал духа на животното да ме доведе тук. Преобразил си се... и сам си оставил тези следи.

Ако с Датурса си разменяхме местата, аз щях да съм застанал с гръб към пумата, без да предполагам, че тя ме дебне.

Както често природата бива жестока – с отровните растения, хищните животни, земетресенията, наводненията – понякога тя дава възмездия.

Петдесет и втора глава

Огромна, с остри нокти... приведена ниско, почти легнала на килима от пепел...

Имаше красива окраска. Беше жълтеникавокафява, с тъмнокафяво на края на опашката, на връхчетата на ушите и от двете страни на носа.

Ако местата ни бяха разменени, Датурса щеше да наблюдава прокрадващата се пума с хладнокръвно злорадство и със задоволство заради моето неведение.

Въпреки че се опитам, да не отклонявам вниманието си от нея, погледът ми непрекъснато се плъзгаше към огромната котка. Освен това не злорадствах, а бях онемял от ужас.

Животът ми беше в ръцете ѝ и времето, което ми оставаше, беше равно на частта от секундата, за която куршумът излита от цевта на пистолета и ме застига. И в същото време нейният живот беше в ръцете ми. Казах си, че мълчанието ми относно пумата не е напълно оправдано от факта, че срещу мен е насочено оръжие.

Ако се вслушваме в тао, с което се раждаме, ние винаги знаем как да постъпим правилно и във всяка една ситуация. Добре е не за нашите банкови сметки или за самите нас, а за душите ни. Защото непрекъснато се изкушаваме от егоизма си, първичните инстинкти и страсти, а така се отклоняваме от таото.

Спокойно можех да кажа, че не мразя Датурса, макар и да имах основателни причини за това. Не я мразех, но не я и обичах. За мен тя беше отблъскваща, отчасти, защото олицетворяваше амбицираното невежество и нарцисизма, които са много типични за нашите смутни времена.

Тя заслужаваше да гние в затвора. По мое мнение дори си беше заслужила екзекуция. И следователно в смъртна опасност, с цел да спася себе си или Дани, аз имах правото – и задължението – да я убия.

Ала никой не заслужава такава ужасна смърт – да бъде разкъсан и изяден жив от див звяр. Независимо от обстоятелствата ми се струва неаргументирано да позволиш да се извърши подобна жестокост при положение, че жертвата е въоръжена с пистолет и може да се защити, ако бъде предупредена своевременно.

Всеки ден ние си проправяме път сред дърветата от гората на морала, стъпваме по вити пътеки, чийто край не се вижда. Често се

загубваме. Когато сме объркани и не можем да решим по коя пътека да продължим, се надяваме, че свише ще ни бъде даден знак, който да следваме. Ако разчиташ на знаци обаче, можеш да се отклониш от моралните си задължение и да получиш тежка присъда след смъртта.

Ако леопардът във високопланинските снегове на Килиманджаро, където природата със сигурност не би го пратила, се смята от всички за знак на съдбата, тогава какво означава внезапната поява на изгладняла пума в изгорения хотел?

Този свят е много загадъчен. Понякога ние долавяме мистерията и се оттегляме в съмнение и страх. Понякога махваме с ръка и продължаваме напред. Аз предпочетох да махна с ръка. Докато чакаше да се превърна в звяр, миг преди да разбере, че в крайна сметка не е непобедима, Датура накрая забеляза, че вниманието ми е привлечено от нещо зад гърба ѝ. И се обърна да види какво е то.

И щом се обърна, в нея се забиха остриите като бръсначи зъби и нокти.

Тя изпищя, но при свирепата атака пумата изби пистолета от ръката ѝ, преди тя да успее да се прицели и да натисне спусъка.

В духа на определящата мига мистерия оръжието изхвъркна към мен и аз го хванах във въздуха с елегантно движение.

Може би тя вече беше смъртоносно разкъсана, без надежда за спасение, но неизбежната истина е, че не застрелях звяра, а направо побягнах към северния край на сградата, към стълбите. Никога не съм твърдял, че съм света вода ненапита. Макар че не останах да видя пролятата кръв или пиршеството на пумата, никога няма да мога да залича писъците ѝ от паметта си.

Сигурно шивачката, легнала под ножа на „Сивите прасета“, е пищяла така. Или децата, затворени в онази къща в Савана.

Някой друг изръмжа – къде от гняв, къде от ярост – но не беше пумата.

Хвърлих поглед назад – фенерчето на Датура се мяташе насам-натам в хватката на хищника.

Малко по-нататък, откъм южната страна на сградата, отвъд черните колони, които спокойно можеха да служат за входа към ада, се показва друга светлина, придружавана от масивна сянка. Андре.

Писъците на Датура секнаха.

Андре насочи фенерчето първо към нея, а после лъчът откри и хищника. Не знам дали имаше пистолет, но и да имаше, не го използва.

Запази дистанция от гигантската котка с нейната плячка, но в

същото време продължи да се приближава към мен. Реших, че няма да се спре, докато не ме хване. Обикновено инерцията е на страната на тежките локомотиви.

Дори психическият ми магнетизъм не би го привлякъл така силно, както в момента треперещата ми ръка с включеното фенерче. Но ако го изключех, практически щях да оследея.

Макар все още да се намираше на известно разстояние от мен и макар и далеч да не бях майстор-стрелец, се прицелих в него и натиснах спусъка. После втори, трети път.

Той очевидно също беше въоръжен, защото отвърна на огъня.

Както можеше и да се очаква, Андре беше по-точен стрелец. Един куршум рикошира в колоната от лявата ми страна, а друг изсвири покрай главата ми толкова близо, че буквално видях как първо оловото про-рязва въздуха, а после проехтя гърмежът.

Ако се хванех на уловката му и също отвърнех на стрелбата, много скоро той щеше да ми свети маслото. Затова побягнах, приведен, финтирайки покрай летящите куршуми.

Вратата към стълбището липсваше и аз се втурнах в прохода, а оттам презглава затичах надолу.

Подминах междинната площадка, после втория ред стъпала. Тогава ме осени, че той очакваше да постъпя точно по този начин – да изляза през първия етаж и да се озова в коридорите и помещенията, които му бяха познати като пръстите на ръцете. Там той лесно щеше да ме хване, защото беше силен и ловък и не толкова глупав, колкото изглеждаше.

Щом го чух да излиза на стълбището и да скъсява дистанцията между двама ни, дори по-бързо, отколкото се опасявах, отворих с ритник вратата към първия етаж, но вместо да продължа, осветих с фенерчето следващия ред стъпала, водещ надолу, за да се уверя, че няма препятствия, след което изгасих фенерчето и се притаих в тъмното.

Ритнатата врата се върна рязко и се затвори с трясък. Когато стигнах междинната площадка към подземие, продължих да се движа слепешком в непознатата ми територия, но чух как Андре като хала влетя направо на първия етаж над мен. Продължих да се движа надолу. Бях спечелил малко време, ала човекът-локомотив щеше да се усети много скоро, че е бил изигран.

Петдесет и трета глава

Когато слязох на подземния етаж, рискувах и включих фенерчето. Открих нови стълби, но се поколебах дали да продължа по тях. От втория подземен етаж едва ли щеше да има изход навън.

Треперейки, аз си спомних разказа на Датура за блуждаещия дух на изверга от Гестапо, който обитавал подземията на Париж. И нейният копринен глас: „Почувствах дланите на Гесел навсякъде по мен – нетърпеливи, дръзки, настойчиви. Той проникна в мен.“

Избрах да сляза в мазето, защото очаквах да намеря тук подземен паркинг или товарна рампа, на която са разтоварвали провизиите и другите продукти за хотела. И в двата случая трябваше да има изход навън.

До гуша ми беше дошло от „Панаминт“. Стига толкова. Предпочитам да се опитам да оцелея навън, в бурята.

От двете страни на изградения с бетонни стени и с облицован с ви尼лови плочки под коридор имаше еднакви врати. Огънят и димът не бяха успели да проникнат тук.

Надникнах в няколко помещения. Всичките бяха празни. Приличаха на офиси или на складови помещения, но сигурно са били изпразнени веднага след природното бедствие, защото очевидно не бяха засегнати от пожара и от водата.

Тук липсваше дори характерната миризма на изгоряло. В продължение на толкова часове бях дишал от неприятните миазми, че свежиет въздух сякаш започна да пари ноздрите и дробовете ми.

Разклонението от коридори ме изправи пред три възможности. След кратко колебание тръгнах надясно с надеждата, че вратата в края на коридора води към бленувания подземен паркинг.

Точно когато стигнах края на коридора, чух Андре да минава с гръм и трясък през стоманената врата на северното стълбище. За миг захрих фенерчето с длан. Отворих вратата пред мен, прекрачих в непознатото и затворих. Лъчът светлина ми разкри метална стълба с гумирани стъпала, които водеха само надолу. Вратата не беше заключена.

Андре можеше да претърси целия етаж стая по стая. Но можеше и да се довери на инстинкта си.

Бих могъл да го чакам и да видя какво ще предприеме, надявайки се да го застрелям, преди той да ме гръмне, ако отвори вратата. Или пък бих могъл да сляза по стълбите.

Щастлив, че бях хванал пистолета на Датура във въздуха (но все още не напълно уверен, че ще успее да оцелея), аз бързо се спуснах към втория подземен етаж, който само преди минута съвсем съзнателно бях избягнал.

След три стълби и две площадки се наложи да направя завой на триста и шейсет градуса, откъдето се озовах пред вестибюл и врата с внушителен външен вид. На вратата се мъдреха няколко предупреждения. Най-страшното от тях обещаваеше ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ с големи червени букви. Друг суров надпис забраняваше влизането на външни лица. Аз се самопокахих, отворих вратата и на светлината от фенерчето огледах пространството вътре. Осем бетонни стъпала се спускаха на метър и половина към някакъв бункер с дебели бетонни стени, дълъг шест и широк четири и половина метра.

На нещо като подиум в центъра, все едно, че се намираха на остров, бяха монтирани някакви инсталации. Не разбирах нищичко от тези неща. Може би някои бяха трансформатори, а може би това беше машина на времето.

В другия край на помещението на нивото на пода започваше тунел с диаметър около един метър, който не се знаеше къде излиза. Очевидно този бункер беше построен в случай, че трансформаторите избухнеха, както понякога ставаше. Но ако избиеше водопроводна тръба или пък внезапно станеше наводнение, водата бързо щеше да се оттече през тунела.

Предпочетох да избягна главните стълби към втория етаж под земята. Вместо това влязох през тези, металните, които обаче обслужваха само бункера-трансформатор.

Сега се бях озовал в безизходна ситуация, от което най-много се страхувах.

От мига, в който пумата нападна Датура, започнах да обмислям как да действам. Обзет от паника, аз оглушах за тихия и едва доловим глас, наречен шесто чувство.

Нищо не е толкова опасно за мен, колкото да забравя, че съм човек както на логиката, така и на свръхестествените възприятия. Когато действам само в един от тези два режима, ставам половин човек, само с половин потенциал. Макар и в по-малка степен, това е валидно за всички хора.

Без изход.

Въпреки това излязох от бункера и тихо затворих вратата, която обаче не се заключваше.

Слязох отново по стъпалата, покрай електрическите инсталации, до тунела. Осветих го с фенерчето и видях, че е под наклон и че постепенно завива наляво. Отвътре стените на тунела бяха сухи и сравнително чисти. Нямаше да оставя следи.

Ако Андре влезеше в бункера, той със сигурност щеше да надникне и в тунела. Но ако успееш навреме да се придвижи по тръбата, щях да бъда извън полезрението му и той щеше да се откаже да търси по-натък. Щеше да си помисли, че съм избягал много напред.

Диаметърът от един метър ме принуждаваше да пълзя в тунела.

Затъкнах пистолета на Датурса в колана, отзад на кръста, и се приготвих за път.

Тръбата завиваше на около шест метра от входа. Тъй като не се нуждаех от светлина, изключих фенерчето и го пъкнах в лентата-държател на предмишницата си. После запълзях в тъмното.

Половин минута по-късно близо до завоя на тунела се изправих, подпрях се на стената и осветих с фенерчето посоката, от която бях дошъл, най-вече пода на бункера.

Там, откъдето бях влязъл, се виждаха едва забележими следи от сажди, но само по тях никой не би се досетил, че съм минал оттук. Следите можеха да са си били там от години. Подът беше осеян с мокри петна те успешно маскираха саждите.

Продължих отново напред към тъмното и съумях да взема завоя. Макар че вече преследвачът не би могъл да ме види, продължих още три-четири метра за по-сигурно, след което се спрях и зачаках. След минута се сетих отново за стария сериал за тайната цивилизация под повърхността на Земята. Може би тунелът водеше някъде надолу, към подземен град с жени, които носят шапки с рога, със зъл император и мутанти. Това не ме изплаши. Нито едно от тези същества не можеше да се сравни с ужасите в „Панаминт“.

Внезапно в съзнанието ми отново се прокрадва образът на Кали, която по сценария на този филм не трябваше да се появява. Кали с окървавени устни и изплезен език. Не държеше примка, нито жезъла с черепа, меча и отрязаната глава. Ръцете ѝ бяха празни, за да ме докоснат, да ме приласкаят и насила да придърпат лицето ми към нея, за да я целуна.

Съвсем сам, без другари край лагерния огън, без лагерен огън, аз започнах да си разказвам наум ужасяващи истории. Може да си помислите, че заради нестандартния ми живот съм имунизиран срещу ужасите и страховете, но ще сгрешите. След като всеки ден получавам все нови и нови доказателства, че животът след смъртта съществува и не е

измислица, не страдам от заблуди и не мога да се утешавам с мисълта, че духовете не съществуват. И понеже не съм напълно наясно с онова, което ни предстои, след като напуснем този свят, въображението ми се развихря до такава степен, че и най-лошите ви кошмари бледнеят пред него.

Не ме разбирайте неправилно. Сигурен съм, че всеки от вас има черно, мрачно и може би дори перверзно и извратено въображение. Не искам да подценявам развинуто до лудост ваше въображение, нито да се надсмеем на гордостта, която изпитвате от този факт.

Докато седях в тунела и плаших себе си с небивалици, аз не само отнех на Кали ролята, която тя си беше отредила в сериала, но я прогоних от съзнанието си. Съсредоточих се върху игуаните, които бяха маскирани, за да изиграят динозаврите, и върху джуджетата с кожените шапки или каквото там носеха на главите си.

Мястото на Кали в мислите ми беше заето само за броени секунди от Датура, разкъсана от пумата, но при все това страстна и любеобвилна. И в момента тя пълзеше в тунела към мен.

Разбира се, не чувах дишането ѝ, защото мъртвите не дишат.

Искаше да седне в скута ми, да повърти задника си и да сподели кръвта си с мен.

Мъртвите не говорят. Но лесно беше да се убедя, че Датура сигурно е единственото изключение от правилото. Определено дори смъртта не беше в състояние да затвори устата на тази бърлива богиня. Тя се приближи към мен, седна в скута ми, повъртя хълбоци и допря окървавената си длан до устните ми, след което каза: „Искаш ли да вкусиш от кръвта ми, приятелю?“

Само няколко кадъра от този хорър филм на въображението бяха достатъчни да ме накарат да включа фенерчето.

Ако Андре наистина имаше намерение да провери бункера-трансформатор, досега трябваше да го е сторил. И щеше да си плюе на петите. След като и неговата господарка, и Робърт бяха мъртви, гигантът щеше да се качи в колата, която бяха приготвили, и да замине.

И само броени часове след това щях да се престраша да се върна в хотела и оттам да тръгна към междушатската магистрала.

Щом докоснах бутона на фенерчето, преди да го натисна, завоят на тунела изведнъж просветна, след което чух гласа на-Андре.

Петдесет и четвърта глава

Хубавото на обратното действие на психическия магнетизъм е, че не ми дава да се загубя. Спуснете ме в непроходима джунгла без карта и компас, и аз пак ще успея да накарам спасителите да ме открият. Никога няма да видите името ми в списъците на издирвани лица. Ако доживея достатъчно дълго и се разболея от Алцхаймер, а после изляза от болничното заведение и се загубя, много скоро сестрите и пациентите подсъзнателно ще тръгнат към мен.

Докато гледах как светлинното петно премина първата отсечка от тунела и продължи и след завоя, си казах, че съм започнал да си измислям следващата ужасяваща история. Не биваше да предизвиквам съдбата. Бях предположил, че Андре интуитивно ще почувства накъде съм тръгнал и май така и беше станало.

Ако стоях неподвижно, той можеше да реши, че съм се скрил на друго място и щеше да се отдалечи от отвора на тунела. Така или иначе той не беше влязъл вътре. И не можеше. Беше доста едър и щеше да вдигне силен шум, ако се беше опитал да пропълзи в тесния тунел.

Но човекът-локомотив ме изненада, като стреля вътре.

В затвореното пространство изстрелът отекна толкова силно, че от ушите ми едва не потече кръв. Ехото – също ужасно силно, като звън на огромна камбана – ме разтреса със съкрушителни вибрации. Бях готов да се закълна, че цялото ми същество се тресе. Известно време гърмежът и ехото се гониха из тунела, в резултат, на което отекнаха няколко звука подобни на летящи към мен ракети.

Целият този шум до такава степен ме дезориентира, че за миг бях озадачен от малките парчета бетон, които се посипаха върху лявата ми буза и врата. После разбрах: куршумът беше рикоширал.

Обърнах се по корем и трескаво се запромъквах като червей по-навътре в тунела, отгласквайки се с краката като гущер и набирайки се с ръце. Ако се изправех на лакти и колене, със сигурност щях да отнеса парче олово в меките задни части или в тила.

Можех да живея само с половин задник – само дето щеше да се наложи да седя на една страна до края на живота си – но без мозък бях обречен на гибел. Ози би казал, че и без това често сивото вещество не ми служи, та ако нещо ми се случеше, можех да мина и без него. Така или иначе, не ми се искаше да опитвам.

Андре стреля отново.

Главата ми още звънеше от първия гърмеж и вторият не ми се стори толкова силен. Но ушите страшно ме заболяха. Като че звукът се беше материализирал и ги беше пронизал.

В частта от секундата, която разделя гърмежа от ехото, куршумът вероятно беше прелетял и рикоширал покрай мен. Колкото и оглушителен да беше този шум, той означаваше, че късметът и този път не ми е изневерил.

Пълзейки като саламандър, по-далеч от светлината, аз не се заблуждавах, че тъмнината ще ме защити. Той не ме виждаше и разчиташе на късмета да ме улучи случайно. При тези обстоятелства (в извития под широк ъгъл тунел куршумът можеше многократно да рикошира) шансовете му за успех бяха доста големи. Дори в интерес на истината бяха по-големи от тези, ако беше играл в казиното.

Андре стреля трети път по мен. И малкото съжаление, което бях изпитвал към него, се изпари.

Не знаех колко пъти трябва да отскочи куршумът от стените, докато скоростта му отслабне и той стане безопасен. Пълзенето по саламандърски се оказа изтощително, а и не бях уверен, че ще успея да се отдалеча на безопасно разстояние.

Внезапно почувствах повей от лявата ми страна и инстинктивно се насочих натам. Оказа се друг отводнителен канал. Този обаче, явно разклонение на първия, също широк около метър, беше стръмен.

В тунела отекна четвърти изстрел. Озвал се в същия миг извън обсега на всякакви рикошети, аз отново запълзях нататък.

Скоро наклонът се увеличи и изкачването ставаше все по-трудно. Това до известна степен ме обезсърчи, но накрая се примирих. В същото време непрекъснато си напомнях да не докарвам тялото си до границите на физическото изтощение. Вече не бях на двайсет.

Последваха още изстрели, но бях спрял да ги броя, след като задните ми части вече не бяха изложени на риск.

На върха на склона разклонението излизаше в някакво помещение приблизително два на два метра. Огледах го с фенерчето. Изглежда, беше канализационен резервоар.

Тук се стичаше вода от три по-малки тръби, чиито отвори бяха разположени в горната част на помещението. Боклуците, дървесните листа и кори, донесени от тези потоци, падаха и се трупаха на дъното и чакаха да бъдат почистени от техническия персонал.

Отворите на три изходни канала, включително и на този, от който

бях дошъл, се намираха на различно ниво, по един на всяка от стените, но не над пода, където се трупаха боклуците. Водата вече се изтичаше през най-ниско разположените от тях.

Тъй като навън бурята продължаваше да бушува, нивото на водата скоро щеше да се вдигне чак до мястото, на което се намирах. Трябваше веднага да се преместя в най-високия от каналите и оттам да продължа да се движа.

Отстрани на пода имаше издигнати ръбове, по които можех да мина, без да газя в боклуците. Трябваше само да бъда внимателен и да не прибързвам.

Тунелите, по които бях минал досега, бяха доста тесни за човек с моето телосложение. А Андре изобщо не би могъл да се промъкне. Той по-скоро би се надявал да ме е ранил или убил с някой от рикоширалите куршуми. Определено не би влязъл да ме преследва по тръбите.

Измъкнах се от канала и стъпих на ръба. Когато погледнах навътре по наклонения тунел, видях светлина в далечината. Преследвачът изръмжа, докато упорито се изкачваше нагоре.

Петдесет и пета глава

Хрумна ми да извадя пистолета на Датурса и да стрелям надолу в тунела, докато онзи пълзеше към мен. Време за разплата.

Предпочитам да имам пушка или може би огнехвъргачка. Като онази, с която Сигърни Уивър гореше гнусните буболечки в „Извънземното“. Или казан с кипящо масло, по-голям от този, който Чарлс Лоутън в ролята си на гърбушкото Квазимодо изля върху тълпата от кулата на „Парижката Света Богородица“. Щеше да е супер.

Датурса и нейните следовници ме бяха отказали от традиционните християнски ценности и в момента нямах намерение да обърна другата си буза, за да получа нов удар. Те бяха значително понижили прага ми на търпимост към себеподобните им. А търпимостта ми към насилието се беше покачила.

Андре беше идеален пример за правилото, че винаги трябва да подбиращ внимателно обкръжението си.

Застанал върху високия петнайсет сантиметра ръб, с гръб към мътната вода, хванал се с едната ръка за ръба на канала, аз се приготвих за отмъщение. Но така, без да съм изложен на риск, не можех да усетя вкуса на възмездието. Ако стрелях с пистолета по Андре, от отката щях да загубя крехкото си равновесие и да падна в резервоара.

Нямах никаква представа колко е дълбока водата, но по-важното, не знаех какви боклуци лежат под повърхността. Тъй като напоследък късметът далеч не беше на моя страна, като нищо можех да падна върху счупена дървена дръжка от лопата, достатъчно остра да се надене на нея и Дракула. Или пък да има ръждясала вила, няколко заострени шипа от бодлива тел, а може би дори колекция от японски самурайски мечове.

Оцелял след цялата тази стрелба по мен, щях да си отида направо нелепо. Андре щеше да се изкачи и да ме види прободен в средата на резервоара. Убеден съм, че каквото си беше груб и суров, той щеше доста да се посмее на тази гледка. И докато умирах, щеше да изрече с гласа на Датурса: „Нещастник“.

Затова оставих пистолета да си седи затъкнат отзад на кръста ми и заобиколих резервоара до мястото, където се намираше отворът на най-високия изходен канал – на около пет сантиметра над главата ми, с метър и двайсет по-високо от този, от който току-що се бях измъкнал.

Мръсната вода изтичаше през намиращите се високо тръби и

падаше в резервоара. Дори джинсите ми се намокриха до средата на бедрото. Но това не ми направи впечатление, защото едва ли бих могъл да изглеждам по-мръсен и окаян.

Щом мисълта ми мина през ума, първоначално се опитах да я прогоня, защото ми се стори доста дръзка, предизвикателство към цялата вселена. Без съмнение след десет минути щях да съм много по-мръсен и по-окаян от сега.

Протегнах се, хванах се здраво за ръба на канализационния отвор, повдигнах се на пръсти, набрах се и се вмъкнах в новото скривалище.

Помислих си дали да не остана така и да не изчакам, докато Андре се появи от другия тунел, след което да го застрелям от удобната си позиция. За човек, който с такова нежелание се докосваше до оръжие, аз проявявах изумително нетърпение да напълня враговете си с олово.

Но тук веднага се разкри слабата страна на плана ми. Андре също беше въоръжен. Щеше да прояви максимална предпазливост при излизането от тунела и със сигурност щеше да отвърне на огъня, ако аз пръв стрелях по него.

Всички тези бетонни стени, пак рикошети, пак раздираш слуха шум...

Нямах достатъчно патрони, за да не му позволявам да вдигне глава, докато водата в резервоара се покачи и го принуди да се оттегли. Най-добре беше да продължа по-нататък.

Тунелът, в който бях влязъл, трябваше последен да се включи при отводняването. При обикновена буря той вероятно щеше да си остане сух, но не и при потоп като сегашния. Нивото на резервоара под мен бързо се покачваше.

За щастие този тунел беше с по-широк диаметър от предишния – може би около метър и двайсет. Не се налагаше да пълзя и можех да се движа много по-бързо.

Не знаех къде ще ме отведе той, но много ми се искаше да сменя пейзажа.

Докато се надигах от пода и се вмъквах в тунела, зад мен се чу някакво цвърчене, придружено с животински писъци. Андре нямаше врат на човек, който би цвърчал. Веднага разбрах кой издаваше тези звуци: прилепи.

Петдесет и шеста глава

Градушката в пустинята е рядкост, но понякога и над Мохаве падат ледени късове.

Ако валеше град, сигурно Бог се забавляваше с мен, като беше решил да повтори историята с десетте бедствия, сполетели Египет.

Не мисля, че прилепите бяха едно от библейските бедствия, макар че подобно определение много им подходеше. Ако не ме лъжеше паметта, Египет беше нападнат не от прилепи, а от жаби.

Дори пълчища сърдита жаба не могат да накарат сърцето ти да запрепуска от ужас така, както крилатите гризачи. Този факт поставя под съмнение драматургичните умения на онзи отгоре.

Когато жабите измрели, те донесли въшки на египтяните, което станало причина за епидемия от чума. И всичко това от същия онзи Творец, който обагрил небето над Содом и Гомор в кървавочервено, стоварил огън и жупел над градовете, преобърнал всяко кътче, където хората се опитали да се скрият от гнева му, разрушил къщите, строшил камъните, от които били иззидани те, все едно, че били яйца.

След като се бях покатерил в най-високо разположения канал, аз не бях насочил фенерчето нагоре и затова не ги бях забелязал. Очевидно множеството спящи гадини се бяха закрепил на тавана и аз бях нарушил сладките им сънища.

Не знам точно с какво ги бях подплашил и дали изобщо аз бях причината за смута им. Вечерта се беше спуснала над пустинята сравнително скоро. Може би това беше обичайният им час за събуждане, в който те разперваха криле и политаха, за да се оплетат в косата на някое непослушно момиченце. Прилепите нададоха силни писъци. В този миг, макар че пълзях по колене, се проснах по корем и закрих главата си с ръце.

Те излетяха от създадената от човека пещера през най-високия от изходните канали. Той никога не се пълнеше догоре с вода и по него винаги можеха безпрепятствено да избягат.

Ако трябваше да преценя броя им, докато прелитаха над мен, аз без колебание бих отвърнал „хиляди“. Час по-късно отговорът ми на същия въпрос щеше да е „стотици“. В действителност те бяха по-малко и от сто, може би само петдесет или шейсет.

Плясъкът на крилете им звучеше като шумолене на целофан – с

който във филмите озвучават обикновено силен огън и пожар. Общо взето, с летенето си крилатите мишки не създадоха течение, нито повлияха на въздуха по друг начин. Донесоха със себе си само миризма на амонияк, която обаче скоро отлетя заедно с тях.

Някои запляскаха с криле по ръцете ми, с които си пазех главата и лицето, запърхаха като с пера. Лесно можех да си представя, че са само безобидни птици, но точно обратното, въображението ми рисуваше все неприятни гадини – хлебарки, стоножки, скакалци. Така че реално бях изправен пред прилепи, а мислено – пред буболечки. Скакалците бяха осмото от общо десетте бедствия, сполетели Египет.

Бяс.

Тъй като някъде бях чел, че поне четвърт от членовете на всяка една колония прилепи са заразени, очаквах да бъда нахапан яростно от гризачите. Но за щастие страховете ми не се оправдаха.

Макар че никой от тях не ме ухапа, няколко ме одраскаха в движение. Вселената беше чула и приела предизвикателството ми: сега бях по-мръсен и по-окаян, отколкото преди десет минути.

Отново се надигнах и продължих по спускащата се надолу тръба. Някъде пред мен, немного далеч, непременно трябваше да има изход от този лабиринт. На двеста метра, най-много на триста, успокоих се аз.

Но на изхода, разбира се, щеше да ме дебне Минотавърът. Минотавърът, който се хранеше с човешка плът. „Да, ама само с плътта на девственици“ – казах си. После се сетих, че съм още девствен.

Лъчът на фенерчето ми показва, че каналът се разклонява под формата на У. Лявото разклонение продължаваше да слиза. Дясното всъщност стигаше до канала, по който се движех в момента. Понеже той беше извит нагоре, предположих, че ще ме отведе по-близо до повърхността и до изхода.

Бях изминал едва двайсет-трийсет метра, когато чух прилепите да се връщат. Те бяха излетели навън, видели, че природата в момента не е в добро настроение, и бяха решили да се върнат в уютния си подземен рай. Понеже се съмнявах, че и този път ще остана ненахапан, аз изненадващо бързо и за самия себе си се обърнах в противоположната посока, движен от паниката. И побягнах наведен като трол от приказките. Върнах се към спускащия се надолу тунел и оттам завих надясно, отдалечавайки се от резервоара. Надявах се прилепите да си помнят адреса и да не се натъкнат пак на мен.

Когато трескавото пляскане на крила отекна за кратко зад мен, аз се спрях, подпрях се на стената и си поех дъх.

Може би сега Андре също балансираше по ръба около резервоара и вървеше към най-високо разположения отвор. Може би прилепите го бяха изплашили и той беше паднал в резервоара право върху онези самурайски мечове.

Фантазиите донесоха лъч светлина на сърцето ми, но съвсем мимолетно, защото не можех да повярвам, че Андре ще се уплаши от някакви си прилепи. Съмнявах се, че на този свят нещо изобщо е в състояние да го изплаши.

Изведнъж се чу някакъв зловещ шум. Приглушен тътен, като че някой търкаше огромна плоча от гранит в друга плоча. Изглежда, идваше от пространството между мен и резервоара.

Обикновено това означаваше, че се отваря тайна врата в стената и от нея излиза зъл император с пелерина и високи до коленете ботуши.

Аз бавно тръгнах към У-образното разклонение, като се оглеждах наляво-надясно и се опитвах да разбера откъде идва шумът.

Тътенът се засили. Сега ми се стори, че не е търкане на плочи от гранит, а между камък и желязо.

Когато допрях длан до стената на тунела, почувствах вибрациите. Веднага изключих вероятността да е земетресение. Трусовете щяха да са по-резки и далеч по-осезаеми.

Тътенът спря. Вибрациите в стената – също.

Друг остър звук. Внезапен порив на въздуха разроши косата ми, сякаш някой с бутало го беше изпомпал от съседния тунел.

Някъде се отвори огромна врата, шлюз.

Въздухът беше изместен от воден потоп. Водата буквално изригна от идващата отгоре тръба и ме събори, след което ме понесе надолу по това своеобразно черво на отводнителната система.

Петдесет и седма глава

Бясно подхвърлян и преобръщан от водната стихия, аз се носех из тунела със скоростта на куршум в цевта на пушка.

Отначало фенерчето ми освети само сив пенлив поток. Лъчът подкачаше по вълните, играейки си с мръсната пяна. Но закрепващата лента не издържа и водата я отнесе заедно с фенерчето.

Надолу към черния мрак, стремглаво полетял като ракета, аз обвих ръце около тялото си и се помъчих да държа краката си събрани. Ако се ударех в стената, като нищо щях да си счупя я китка, я глезен или лакътната кост.

Опитах се да остана в хоризонтално положение, по гръб и с лице нагоре, с фаталната обреченост на олимпийски състезател по бобслей, летящ в улея към финала. Но въздушните течения на няколко пъти ме преобръщаха и лицето ми потъваше под водата. С мъка задържах въздуха си, напругах тялото си в желаната посока, а когато успявах да се надигна над водата, отварях широко уста, за да вдишам и да се приготвя за новото потапяне.

Гълтах вода, давех се и кашлях, отчаяно вдишвах въздух.

Предвид цялата ми безпомощност и безнадеждност, същата гледка би се получила, ако се носех по водите на Ниагарския водопад право към острите скали-убийци.

Колко дълго продължи водното изпитание аз не мога да кажа. Но понеже бях изморен още преди да ме повлече водата, стигнах до границата на изтощението. Краката и ръцете ми натежах, а вратът ми се схвана от непрекъснатото напрежение и борбата с вълните. Гърбът ме болеше, лявото ми рамо май беше изкълчено. С всяко следващо усилие да поема въздух запасите ми от енергия опасно намаляваха.

Светлина.

Потопът ме изплю в един от онези огромни тунели-канални, за които бях заподозрял, че им е отредена специална роля при една бъдеща война – да служат като подземни магистрали за транспортирането на между-континентални балистични ракети от Форт Кракън до далечните краища на Маравиля Вали.

Запитах се дали тунелът през цялото време е бил осветен, след като бях проникнал през служебния вход до кафе „Синята луна“ и бях включил осветлението. Струваше ми се, че оттогава бяха минали не часове, а

седмици.

Тук скоростта на водата не беше толкова голяма, както в по-тесния и с много по-стръмен наклон канал-тръба. Можех да газя в нея и да вървя.

Първият ми опит обаче показа, че няма да мога да преплувам през течението и да стигна до издигнатата бетонна пътека, по която бях дошъл от изток по следите на Дани и неговите похитители.

Тогава осъзнах, че пътеката сега беше под водата. Дори и да успеех с героични усилия да стигна до страничния край на тунела, нямаше да мога да избягна подземната река.

Ако в крайна сметка отводнителната система създадеше цяло езеро под земната повърхност, щях да бъда обречен да остана за дълго на малкото островче суша. Робинзон Крузо без слънце и кокосови палми.

Но при подобно езеро можеше и да няма островчета суша. Можеше цялото пространство, затворено в бетонните стени, да бъде запълнено с водата от пороя.

А дори и да съществуваха брегове, те нямаше да са гостоприемни. Без никакъв източник на светлина щях да съм като слепец в царството на Хадес. Гладната смърт щеше да ми се размине само ако преждевременно паднех във водната бездна и си счупех врата.

В този миг в главата ми се въртеше само мисълта, че ще умра под земята.

Продължих да газя във водата, държейки главата си над повърхността. Имаше силно водно течение – цяло изпитание за издръжливостта ми. Съмнявах се, че ще успея да измина километрите, които ме деляха от езерото. Ако се удавех, щях да избегна гладната смърт.

Неочаквано видях жалона за дълбочината, поставен в центъра на канала и това ми вдъхна искрица надежда. Течението ме носеше право към дебелия десет сантиметра бял стълб, който се извисяваше почти до четириметровия таван.

Сякаш течението и вълните заобикаляха това тясно убежище, аз се хванах с ръка за стълба. Вкопчих се и с крак. Ако останех откъм страната срещу течението, обхванал с крака стълба, вълните щяха да ме пригискат към него и така нямаше да се изплъзна.

Когато за пръв път минах оттук и извадих трупа на тънкия като змия мъж, дълбочината на потока не стигаше и шейсет сантиметра. Сега дори отметката за метър и петдесет се намираще под водата.

След като се закотвих здраво, подпрях глава на стълба, поемайки си въздух. Заслушах се в сърцето си, развълнуван, че съм жив.

След няколко минути затворих очи и започна да ме унася. Това беше повод за тревога и аз рязко се ококорих. Ако заспах, щях да изпусна стълба и течението щеше отново да ме понесе в неизвестното.

Налагаше се засега да остана в това положение. Тъй като пътеката беше под водата, дотук не можеше да стигне технически екип. Никой нямаше да ме види как се държа за стълба и никой нямаше да организира операция за спасяването ми.

Ако имах късмет, щом бурята навън преминеше, водата щеше да спадне. И в крайна сметка пътеката отново щеше да се окаже над повърхността. Потокът щеше да стане достатъчно плитък за ходене, както беше преди.

Постоянство беше ключовата дума.

За да държа непрекъснато съзнанието си ангажирано с нещо, аз броях плаващите покрай мен предмети и боклуци. Палмово листо. Синя топка за тенис. Велосипедна гума.

За известно време отново се размечтах как започвам работа в магазина за автомобилни гуми, как вулканизираният каучук става част от живота ми и как всеки ден вдъхвам от аромата на гума.

Жълта възглавничка за градински стол. Зелен капак от хладилна чанта. Парче дограма със стърчащи ръждиви пирони. Мъртва гърмяща змия.

Мъртвата змия ме накара да застана нащрек. Възможно беше потокът да довлече и живо влечуго. От друга страна, ако някое достатъчно голямо парче дърво като дограмата, понесено от течението, ме ударише по гърба, можеше да ми нанесе сериозна травма.

Започнах да се обръщам и да оглеждам назад, за да проверявам плаващите предмети. Може би змията беше предупреждение, изпратено ми от съдбата. Защото благодарение на нея аз забелязах Андре секунди преди да връхлети върху ми.

Петдесет и осма глава

Злото никога не умира. То само променя лика си.

Конкретно този лик ми беше писнало да го гледам. Когато видях гиганта, за миг си помислих, и искрено се надявах, че към мен плува само един труп.

Но той беше жив, много по-жив и пъргав от мен. Понеже беше прекалено нетърпелив вълните да го доведат до стълба за дълбочината, той пропусна целта си и размаха ръце, решен да ме докопа с плуване.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се покатеря на стълба.

Тялото ме болеше страшно много. Гърбът ми направо пулсираше. С последни сили стисках стълба.

За щастие чертите на скалата, не бяха само боядисани с черно, но и издълбани в дървото. Те ми послужиха като места за хващане. Малка утеха, но по-добре от никаква.

Вкопчих се с колене и се надигнах, като в същото време се набрах и с ръце. Крайно изтощен, се спуснах отново във водата. И отново се вкопчих и опитах, сантиметър по сантиметър. Всеки от тях беше върховно постижение.

Когато Андре се удари в стълба, почувствах сблъсъка и погледнах надолу. Лицето му беше грубо и едро като бухалка. Очите му бяха като остри ножове, блестящи от ярост и желание за насилие.

Протегна ръка към мен. Той имаше дълги ръце. Успя само да докосне с върховете на пръстите подметката на дясната ми обувка. Вдигнах краката си по-високо. Тъй като се опасявах, че няма да издържа и ще падна право в лапите му, продължих да се изкачвам като червей нагоре, резка след резка, докато главата ми не се удари в тавана.

Когато отново погледнах надолу, с ужас установих, че макар и да бях вдигнал максимално краката си, стиснал отчаяно с бедра стълба, на него му трябваша само някакви си трийсетина сантиметра, за да ме достигне.

Той впи дебелиите си и груби пръсти в резките на скалата. Изглежда, не му беше лесно. С усилие се надигна от водата.

Стълбът завършваше с разширен шпил. С лявата ръка се хванах за него и увиснах като Кинг Конг на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

Аналогията не беше много уместна, защото чудовището всъщност беше под мен. По-скоро приличах на крехката Феи Рей. Маймуната-

великан, изглежда, изпитваше необяснима страст към мен.

Краката ми започнаха да се плъзгат. Андре замахна към обувката ми. Бясно изритах ръката му и отново вдигнах високо колене.

Спомних си за затъкнатия в колана ми пистолет на Датура. Понечих да го извадя, но уви, бях го изгубил.

Докато отчаяно търсех пистолета, звярът се надигна и ме сграбчи за левия глезен с двете ръце.

Огромната му тежест безжалостно ме задърпа надолу. Чух вик от болка и ярост – веднъж, два пъти, докато накрая осъзнах, че виковете издавах аз.

Шпилът на върха на стълба, който трескаво стисках с длан, не беше от същото дърво, а беше монтиран допълнително. Той не издържа на напъна и се счупи.

Двамата с Андре заедно паднахме в стремително течащата вода.

Петдесет и девета глава

Щом паднахме, в суматохата успях да се изскубна от хватката му. Мощният поток ме претърколи няколко пъти, след което със сетни сили изскочих на повърхността, кашляйки и плюейки вода.

Шевал Андре, бикът, жребецът, се носеше точно пред мен, на разстояние около четири метра и половина, обърнат с лице към мен. Тласкан от силното течение, колкото и да му се искаше, и да се опитваше, той не можеше с плуване да стигне мястото на срещата със смъртта.

Кипящата му ярост, глеещата омраза, страстта му към насилието толкова го бяха погълнали, че той скоро щеше да капне от изтощение, без може би да го съзнава. Не се боеше, че след като ме задуши и удави, самият той ще намери края си във водната стихия.

Като изключех евтината и курвенска физическа привлекателност на Датура, не се сещах за друго нейно достойнство, което би накарало един мъж така саможертвено да посвети тялото, ума и сърцето си на нейната кауза. Да не говорим за мъж като него, у когото, изглежда, нямаше никаква сантименталност. Възможно ли беше този грубоват великан да обича красавицата толкова много, че да е готов да умре за нея? Дори и тази любов да беше перверзна и извратена, дори и самата красавица да беше побъркана, страдаща от нарцисизъм?

Ние бяхме като трохички в потопа. Водните вихри ни преобръщаха, повдигаха ни рязко и пак рязко ни спускаха, тласкаха ни със скорост може би петдесет километра в час, а може би и повече. На моменти съвсем се приближавахме един към друг. И никога вълните не ни раздалечаваха на повече от шест метра.

Подминахме мястото, от което бях влязъл в тунелите по-рано през деня, и продължихме по-нататък.

Обзе ме тревога, че водата ще ни замъкне в неосветената част от тунелите към подземното езеро. Там щях да съм като сляп и нямаше да мога да се пазя от Андре. Ако ми беше писано да се удавя, по-добре беше това да стане още сега. Не исках да умирам от неговите ръце. Отпред цялото сечение на тунела беше препречено от метални решетки. Те ми напомняха на врати на крепост, тъй като решетката беше кръстосана, с хоризонтални и вертикални метални прътове. Пролуките между прътовете бяха приблизително пет на пет сантиметра. Решетката служеше като последен филтър за довлечените боклуци и предмети.

Течението видимо се засили, което със сигурност означаваше, че водата се спуска по каскади подобно на изкуствен водопад. Отвъд решетката като необятна бездна се беше разпростряла непрогледна тъмнина.

Стихията отпрати Андре пръв към решетката. Няколко секунди по-късно и на около два метра вдясно от него се блъснах и аз.

При удара той се хвана за някакъв заседнал боклук в основата на решетката и се качи върху него.

Замаян от сътресението, аз се помъчих само да се задържа на едно място, но след като си дадох сметка, че той ще се опита да ме хване, също се покатерих върху натрупалите се боклуци и оттам на върха на портата-решетка. За миг и двамата увиснахме неподвижно, като паяк и неговата плячка, оплетена в паяжината.

Якаш, за да оправдае тази алузия, той запълзя по прътовете. Външно с нищо не показваше, че движението му коства усилие, докато аз в същото време дишах тежко. Бих предпочел да се оттегля, но полето ми за отстъпление, от мястото ми до стената, беше само метър.

Стъпих и с двата крака на вертикалния прът, хванах се с едната ръка за железото и извадих сгъваемия нож от джинсите. На третия път, когато той се приближи само на една ръка разстояние от мен, отворих острието.

Дошъл беше часът на печалната истина. Въпросът беше на живот и смърт – аз или той.

Без да се уплаши от ножа, той продължи да пълзи към мен и отново се протегна да ме хване.

Срязах ръката му.

Вместо да извика или да се свие от болка, той стисна острието с кървящия си юмрук.

Издърпах рязко ножа.

С ранената длан той ме сграбчи за косата и се опита да ме събори от решетката.

Колкото и подло и жестоко да беше, ужасно, но абсолютно наложително, аз забих ножа дълбоко в корема му и без колебание го разпорих.

Андре пусна косата ми и сграбчи ръката ми с ножа. Пусна се от решетката и падна във водата, като отново ме повлече със себе си.

Претърколихме се върху струпания боклук, след което цопнахме във водата, потопихме се, изскочихме на повърхността лице в лице. Андре беше стиснал дланта ми. Започнахме да се борим за хладното оръжие. Той ме налагаше със свободната ръка, все едно, че удряше с

бейзболна бухалка – по рамото, по главата. После тежестта му го затегли към дъното, а той задърпа и мен. Потъна, сляп в мътните води. Сляп и с последни запаси от въздух. После пак изскочи, като кашляше и плюеше, със замъглено зрение, и някак съумя да ми отнеме ножа. Почувствах допира на острието в гърдите ми като че ме бяха дамгосали с нажежено желязо – с диагонален разрез в посока от рамото към срещуположния хълбок.

Оттам нататък събитията ми се губят за известен период от време. Спомням си само, че се свестих, легнал върху струпания боклук в основата на портата, стиснал с две ръце хоризонталния прът, от страх да не падна във водата и да не потъна.

Изнемощял, без капка сили, разбрах, че съм бил изгубил съзнание и че всеки момент отново ще изпадна в несвяст. Едва-едва успях да се придърпам към решетката и така да се хвана за прътовете, че дори и с отпуснати ръце течението да не ме отнесе.

Той плаваше на повърхността вляво от мен, с лице към тавана. Беше мъртъв. Очите му бяха бели като яйца, като кост. Бели като очи на сляп. Сляп и ужасяващ като майката-природа в безразличието си към нейните чада.

Внезапно пред очите ми се спусна черна пелена.

Шейсета глава

Дъждът барабани по прозорците... От кухнята се носи приятният аромат на печеното във фурната...

В хола Малкия Ози запълва огромния фотьойл, а тялото му чак прелива по страните.

Меката светлина на лампите, ярките краски на персийския килим, произведенията на изкуството и антиките са доказателство за добрия му вкус към изящното.

На масата до фотьойла има бутилка изискано каберне, чиния със сирена, купа с печени фъстъци, които пък са доказателство, че чрез този хранителен режим шишкото продължава упорито да върви към самоунищожение.

Седя на дивана и го гледам как четете книга. После му казвам:

„Вие винаги четете или Сол Белоу, или Хемингуей, или Джоузеф Конрад.“

Той не ми обръща внимание и продължава със заниманието си.

„Бас ловя, че ви се иска да напишете нещо по-амбициозно от криминален роман за детектив, болен от булимия.“

Ози въздъхва и опитва от сиренето, без да отмества очи от страницата.

„Толкова сте талантив, сигурен съм, че можете да напишете, каквото си поискате. Питам се дали изобщо сте се опитвали.“

Той оставя книгата настрана и взима чашата си с вино.

„О – възкликвам изненадано аз. – Сега разбирам.“

Ози отпива и се наслаждава на вкуса на виното. Замислено се взира в празното пространство.

„Сър – продължавам аз, – как ми се иска да ме чувате. Бяхте ми скъп приятел. Толкова съм доволен, че ме накарахте да опиша в роман историята за мен и Сторми и какво се случи с нея.“

След като отново отпива от виното, той отваря книгата и се връща към четенето.

„Сигурно щях да откача, ако не ме бяхте накарали да го напиша. А ако не го бях написал, със сигурност душата ми никога нямаше да има покой.“

Страшният Честър, величествен както винаги, влиза в кухнята, изправя се и се вторачва в мен.

„Ако всичко беше завършило добре, щях да разкажа и за перипетиите с Дани. И да ви дам втори ръкопис. Нямах да ви хареса колкото първия, но от него също щеше да излезе добра история.“ Честър се приближава и сяда в краката ми. „Сър, когато дойдат да ви съобщят за смъртта ми, моля, не изяждайте цялата шунка само за една нощ, не пръжете цялото парче кашкавал.“

Протягам ръка, за да погала Страшния Честър. Изглежда, че му е приятно.

„Бихте могли да направите още нещо за мен, сър. Да напишете роман. Знам, че писането ви доставя удоволствие. Ако го сторите, така ще предам на друг дарбата си и ще бъда доволен и щастлив.“ Ставам от дивана.

„Сър, вие сте добър, дебеличък, умен, щедър, благороден, чувствителен, чудесен пълен чичко. Никога няма да ви забравя.“

Тери Стомбоу седи в кухнята на апартамента си, на втория етаж над „Пико Мундо Грил“, и пие силното си кафе, същевременно разгръщайки албум с фотографии.

Надвесвам се над рамото ѝ и виждам нейни снимки със съпруга ѝ Келси, който почина от рак.

От уредбата ѝ се носи песента на Елвис „Забравих да забравя“.

Слагам ръце на раменете ѝ. Тя, разбира се, не реагира.

Тери ми даде толкова много – кураж, работа, когато бях само на шестнайсет, уменията на първокласен готвач, съвети – а в замяна аз ѝ дадох само приятелството си, което не е никак много.

Иска ми се да можех да я стресна закачливо с някакво свръхестествено движение. Да накарам стрелките на часовника да се завъртят. Да накарам порцелановия Елвис да затанцува върху кухненския плот.

По-късно, когато дойдат да ѝ съобщят трагичната новина, тя ще разбере, че съм имал предчувствие, когато съм се сбогувал с нея. Ще разбере, че съм бил прав и че и тя е била права.

Но аз не притежавам достатъчно гняв, за да стане от мен полтъргайт. Не мога да се ядосам дори малко, та да изрисувам лицето на Елвис на запотения кухненски прозорец.

Шерифът Уайът Портьър и съпругата му Карла вечерят в тяхната кухня.

Тя е добър готвач и обича да си похапва. Той твърди, че това крепи брака им вече толкова години.

Карла казва, че бракът им се крепи на нейното съжаление към него и не иска да го разстройва с развод.

Това, на което в действителност се крепи бракът им, е невероятно силното взаимно уважение, което двамата изпитват един към Друг. Споделеното чувство за хумор, вярата, че ги е събрала сила, много по-могъща от тях двамата, и любов, чиста и свята любов.

Така си представях нас със Сторми, ако се бяхме оженили и бяхме доживели до възрастта на Уайът и Карла. Създадени един за друг както спагетите и салатата в кухнята в дъждовна вечер. Само двамата и никой друг. Подобна връзка е така блажена и удовлетворителна за душата, както обилен обяд в изискан парижки ресторант за чревоугодника.

Седя на масата до тях, неканен. Смутен съм, че подслушвам техния прост, но очароващ разговор. Но това е само веднъж и няма да се повтори повече. Няма да блуждая, ще се пренеса веднага щом мога.

След известно време неговият мобилен телефон звъни.

„Дано да е Од“ – казва той.

Тя оставя вилицата, избърсва ръцете си със салфетката и отвърща:

„Ако нещо се е случило с Оди, искам да дойда и аз.“

„Ало – казва шерифът, след като вдига. – Бил Бъртън?“

Бил е собственикът на кафе „Синята луна“.

Шерифът се мръщи.

„Да, Бил. Разбира се. Од Томас? Какво за него?“

Сякаш предусетила бедата, Карла става от масата.

Шерифът отговаря в слушалката:

„Веднага идваме.“

Аз също ставам от масата и се обръщам към него:

„Сър, в края на краищата, мъртвите не говорят. Но и живите не ги чуват.“

Шейсет и първа глава

Ето коя е голямата мистерия: как съм се озовал от решетката в подземния тунел пред задната врата на кафе „Синята луна“ – пътешествие, за което нямам никакви спомени. Убеден бях, че съм умрял. Посещенията, които направих на Ози, Тери и семейство Портър в техните кухни, не бяха плод на фантазията ми.

По-късно, когато им разказах всичко и им описах какво е правил всеки от тях по време на моето загадъчно посещение, те потвърдиха, че точно така са прекарвали вечерта. Всичко съвпадаше.

Бил Бъртън казва, че съм дошъл пребит, раздърпан и окалян на задната врата на ресторанта и съм го накарал да се обади на шерифа Портър. До тогава дъждът бил спрял. Бил съм толкова мръсен, че той изнесъл отвън стол и ми дал бутилка бира. По негово мнение трябвало да се подкрепя.

Тази част не си я спомням. Първото, което си спомням, е, че седях на стола и пиех хайнекен, докато Бил оглеждаше раната на гърдите ми.

– Повърхностна е – каза той. – Драскотина. Кървенето е спряло само.

– Той умираше, когато изтръгна ножа от ръката ми и ме поряза с него – отвърнах аз. – Вече не му бяха останали сили.

Може би това беше вярно. А може би аз самият се нуждаех от подобно обяснение.

Скоро патрулна кола на Полицейски отдел – Пико Мундо сви по улицката и паркира зад ресторанта.

Сирената и сигналните светлини не бяха включени. От нея слязоха шерифът Портър и Карла и тръгнаха към мен.

– Извинете, че ви попречих да си доядете спагетите – казах им аз.

Те си размениха озадачени погледи.

– Оди – обърна се към мен Карла, – ухото ти е разкъсано. Каква е тази кръв по тениската? Уайът, трябва да извикаме линейка.

– Нищо ми няма – успокоих я аз. – Бях умрял, но някой явно не ме искаше сред мъртъвците и ето ме, върнах се.

– Колко бири е изпил? – попита Уайът Бил Бъртън.

– Тази е първата му – отвърна той.

– Уайът, трябва му линейка – настоя отново Карла.

– Не, не е необходимо – възпротивих се аз. – Но Дани е зле и може

би ще се наложи санитарите да го свалят на носилка по стълбите.

Карла влезе вътре и се върна с втори стол, сложи го до мен, седна и започна да се вайка заради печалното ми състояние. Уайът повика линейка по полицейската радиостанция.

– Сър, знаете ли какво не му е наред на човечеството? – попитах го аз, когато се върна.

– Много неща не са му наред – отговори ми той.

– Най-голямата дарба, която ни е дадена, е свободната воля. А ние непрекъснато злоупотребяваме с нея.

– Сега не се тревожи за това – намеси се Карла.

– Знаете ли какво е сбъркано в природата? обърнах се към нея. – Всичките й отровни растения, хищни животни, земетресения и наводнения?

– Не се измъчвай излишно, скъпи.

– Когато завиждаме и убиваме в името на това, за което завиждаме, ние рухваме. А когато рухнем, разбиваме на пух и прах устоите на битието ни. И на природата също.

Един кухненски работник, когото познавах и който работеше почасово в „Грил“, Мануел Нунес, ми донесе още една бира.

– Мисля, че точно сега не му трябва – каза Карла.

Взех бутилката от него и го попитах:

– Как я караш, Мануел?

– Май по-добре от теб.

– Аз само дето бях мъртъв за малко, това е. Мануел, знаеш ли какво му е сбъркано на космическото време, което ни отнема всичко?

– Не е ли, че ни карат да работим с един час повече? – Той явно си мислеше за преминаването към лятно часово време.

– Когато рухнем, нарушаваме природните закони. По този начин нарушаваме и времето.

– Това да не е от „Стар Трек“? – попита Мануел.

– Възможно е. Но е самата истина.

– Сериалът ми харесва. Помага ми да уча английски.

– Ти го говориш добре.

– Преди го говорех с диалект, защото го учех от героя Скоти.

– Едно време не е имало нито хищници, нито жертви. Само хармония. Не е имало земетресения, нито бури. Всичко е било в идеално равновесие. В началото времето е било едно – без минало, сегашно и бъдеще, без смърт. Ние сме съсипали всичко.

Шерифът Портър се опита да ми вземе бутилката, но аз не я дадох.

– Сър, знаете ли кое е най-лошото при човека?

– Данъците – отвърна Бил Бъртън.

– По-лошо е и от тях.

– Бензинът струва скъпо. А лихвите по банковите заеми са високи.

– Най-лошото е..., че този свят ни е бил даден като дар, а ние сме го съсипали. Част от проблема е, че ако искаме всичко да се върне по местата си, трябва сами да го оправим. Но ние не можем. Опитваме се, но не можем.

Неочаквано за самия мен от очите ми бликнаха сълзи. Мислех си, че никога вече няма да се разплача.

Мануел сложи длан на рамото ми и каза:

– Може пък да го оправим, Од. А? Може би.

Поклатих глава.

– Не. Ние сме повредените. Повредените неща не могат сами да се оправят.

– Може пък да успее – намеси се Карла и сложи длан на другото ми рамо.

Плачех и не можех да се спра. Учуден и засрамен, но не достатъчно, че да се взема в ръце.

– Синко – обърна се към мен шерифът Портър, – това не е само твой проблем.

– Знам.

– Не може целият увреден свят да лежи на плещите ти.

– За късмет на света.

Шерифът приклепна до мен.

– Не бих казал. Съвсем не.

– Аз също – обади се Карла.

– Страшно съм объркан – добавих за свое оправдание.

– Аз също – отговори Карла.

– Бих пийнал една бира – каза Мануел.

– На работа си – напомни му Бил Бъртън. – Я иди вземи и една за мен.

– В „Панаминт“ има двама мъртви, други двама са в отводнителния тунел – казах на шерифа.

– Само ми обясни всичко и ние ще се оправим.

– Налагаше се да извърша нещо... беше ужасно. Много страшно. Но необяснимото е, че...

Карла ми подаде пакетче с кърички.

– Кое е необяснимото, синко? – попита ме Портър.

– Необяснимото е, че и аз бях мъртъв, но някой не ме искаше сред мъртвите и ето ме, върнах се.

– Да, вече го спомена.

Гърдите ми се издуха. Гърлото ми се стегна. Почти не можех да дишам.

– Шерифе, бях толкова близо до Сторми, до „службата“.

Той обгърна с длани влажното ми лице и ме накара да го погледна.

– Нищо не става, преди да му е дошло времето, синко. Всичко идва с времето си, с разписанието си.

– Сигурно е така.

– Знаеш, че е самата истина.

– Имах много труден ден, сър. Трябваше да извърша... ужасни неща. Неща, с които човек трудно се примирява.

– О, Боже, Оди! – прошепна Карла. – Недей, скъпи. – След което се обърна към съпруга си: – Уайът?

– Синко, не можеш да поправиш нещо повредено, като повредиш друга негова част. Разбираш ли ме?

Кимнах. Разбирах го, но разбирането не винаги помага.

– Ако се беше предал, щеше да счупиш друга част от теб.

– Постоянство – отвърнах аз.

– Точно така.

На кръстовището към нас зави линейка с мигащи светлини, но без включена сирена.

– Мисля, че някои от костите на Дани са счупени, но той не искаше да се разбере.

– Ще отидем да го приберем. Ще внимаваме с него като със стъкло, синко.

– Той не знае за смъртта на баща си.

– Добре.

– Ще бъде трудно, сър. Ще е трудно да му кажем. Много трудно.

– Аз ще му кажа, синко. Остави на мен.

– Не, сър. Ще съм ви благодарен, ако сте с мен и ме подкрепите, но аз трябва да му го кажа. Ще си помисли, че вината е негова. Ще бъде съсипан. Ще иска да поплаче на нечие рамо.

– На твоето.

– Надявам се, сър.

– На теб наистина може да разчита, синко – каза шерифът.

След това отидохме в „Панаминт“, където смъртта беше поставила залозите си и както винаги беше спечелила играта.

Шейсет и втора глава

Върнах се в „Панаминт“ заедно с четири полицейски патрулни коли, една линейка, един фургон от местната морга, трима криминалисти, двама санитарни, шестима полицаи, шерифа и Карла.

Чувствах се като пребит, но не и изнемощял както преди няколко часа. Мимолетната смърт ме беше ободрила.

Когато отворихме вратите на асансьора на дванайсетия етаж, Дани ни посрещна с видимо облекчение. Не беше ял от протеиновите блокчета и настоя да ми ги върне.

Беше пил от водата, която му бях оставил, но не, защото беше жаден.

– След като чух изстрелите – каза ми той, – бутилките ми трябваха, за да се изпия в тях.

Карла остана с Дани в линейката и го придружи до болницата. По-късно в болничната стая тя, а не шерифът, застана до мен, когато съобщих на Дани за смъртта на баща му. Жените на спартанците са тайните стълбове на това общество.

В тъмното и осяяно с прах и пепел пространство на обгорения втори етаж открихме останките на Датурса. Пумата си беше отишла.

Както и очаквах, нейният зъл дух не беше блуждал. Оставането на този свят вече не зависеше от волята ѝ. Свободата ѝ беше отнета от могъщ властелин.

В хола на апартамента на дванайсетия етаж кървавите пръски и сачмите за дивеч доказваха, че все пак съм ранил Робърт. На балкона лежеше обувка с разхлабени връзки, която очевидно се беше изхлузила от крака му, когато той се препъна и падна от високото.

Под балкона, на паркинга, открихме неговия пистолет и другата му обувка. Сякаш след като беше изгубил едната, сам беше свалил другата, за да не му пречи.

При падане от подобна височина около тялото му неминуемо се беше образувала локва кръв. Но бурята и дъждът бяха измили асфалта и той изглеждаше като нов.

Криминалистите бяха единодушни, че Датурса и Андре са преместили трупа на сухо място.

Аз не споделях тяхната версия. Датурса и Андре бяха пазили на стълбите. Нито имаха време, нито бяха склонни да изпратят с почит

загиналия си другар.

Вдигнах очи от обувката и погледнах към пустинята. Какво ли го беше накарало да продължи? Нуждата или надеждата?

Може би някой ден турист щеше да открие мумифицирани човешки останки, облечени в черно, но без обувки. Останки, свити на кълбо, в дупка на лисици, напусната от тях, за да приютят мъж, който е искал да почива в мир, скрит и недостъпен за неговата ненаситна богиня.

Изчезването на Робърт пробуди у мен опасението, че властите може да не намерят и телата на Андре и змиеподобния му спътник.

Когато стигнахме края на отводнителната система, заварихме вратите-решетки отворени. От другата им страна водата се спускаше по висока каскада в пещера – първата от многото пещери, които образуват архипелаг от подземни морета в този район.

Територия, която беше още неизследвана и прекалено опасна за претърсване. Съвсем правилно криминалистите не дръзнаха да продължат нататък.

Екипът от експерти твърдеше, че водата, движеща се с голяма скорост и обладаваща страшна сила, е била възпрепятствана от запушените от боклуци решетки, натиснала е върху вратите и с натиска си е счупила резето, след което трупът е полетял надолу.

Въпреки че и този сценарий не ми изглеждаше правдоподобен, нямах желание да водя независимо разследване.

В интерес на собственото ми самообразование обаче, а Ози Бун много обича да ме гледа как се самообразовам, аз потърсих значението на някои думи, които преди не ми бяха известни.

Думата „мундунугу“ съществува в сходни форми в няколко различни източноафрикански езици. Мундунугу значи шаман.

Поклонниците на вуду магията вярват, че човешкият дух има две части.

Първата е неговият „гро бон анж“ или „големият добър ангел“ – жизнената сила, която характеризира всички създания и която им дава живот. Гро бон анж се вселява в тялото още при зачатие и след смъртта мигом се връща при Бог, от който и произхожда.

Втората съставна част е „ти бон анж“ или „малкият добър ангел“. Той е естеството на личността, неговият индивидуален портрет, сборът от неговите жизнени превратности, действия и вярвания.

След смърт, понеже понякога той блуждае и се забавя по пътя си към вечния дом, ти бон анж е уязвим за бокор, който е вуду шаман, практикуващ по-скоро черна, отколкото бяла магия. Бокорът може да

улови ти бон анж, да го затвори в бутилка и да го съхранява там, за да го използва за пъклените си цели.

Казват, че един опитен бокор с помощта на добре произнесени заклинания може дори да открадне ти бон анж от тялото на жив човек.

Да откраднеш ти бон анж от друг бокор или мундунугу се смята за изключително постижение сред странната пасмина люде, болни от луда крава. Шевал на френски означава „кон“. Но за почитателя на вудото шевал е трупът, който винаги трябва да е пресен, току-що взет от моргата или с каквито и да било други средства. В него се вкарва ти бон анж. Възкръсналият мъртвец може би копнее за рая – или дори за ада – но се намира под железния контрол на бокора.

Тук не коментирам значението на тези екзотични думи. Давам тяхното определение само за ваше сведение и оставям изводите на вас.

Както вече споменах преди, аз съм рационален човек, но със свръхестествени възприятия. Всеки ден вървя по ръба на острието. Оцелявам, като винаги намирам златната среда между резонното и нерезонното, между рационалното и ирационалното.

Сляпото следване на ирационалното е равносилно на чиста лудост. Но ревностното придържане само към рационалното, като в същото време се отрича съществуването на каквито и да било мистерии на живота и неговото значение – това е не по-малка лудост, отколкото фанатизма и невежеството.

Хубавото в живота както на готвача, така и на монтьора на гуми е, че по време на напрегнатия работен ден те нямат време да се замислят за подобни неща.

Шейсет и трета глава

Чичото на Сторми, Шон Луелин, е свещеник в църквата „Сейнт Бартолому“ в Пико Мундо.

След смъртта на родителите ѝ, когато Сторми била само на седем години и половина, тя била осиновена от семейство от Бевърли Хилс. Вторият ѝ баща постоянно се гаврел с нея.

Сама, объркана и засрамена, тя накрая намерила у себе си куража да потърси помощта на социалните служби.

След като избрала достойнството пред унижението, куража пред отчаянието, тя живяла в сиропиталището към „Сейнт Бартолому“, докато не завършила гимназия.

Отец Луелин е благороден мъж с груба външност, силен в убежденията си. Прилича на Томас Едисон, изигран от Спенсър Трейси, но с късо подстригана коса. Ако не беше бялата якичка, човек би го сбъркал с морски пехотинец от кариерата.

Два месеца след събитията в „Панаминт“ шерифът Портър ме заведе при отец Луелин с предложение да се изповядам. Свещеникът ни покани в кабинета в скромното жилище.

В дух на смирение и послушание ние му разказахме за моята дарба. Шерифът потвърди, че с помощта ми са били разкрити не едно и две престъпления и увери отца, че съм напълно здрав психически и напълно искрен.

Първият ми въпрос към отец Луелин беше дали знае някой монашески орден, където биха приютили младеж, биха му дали подслон и храна, а в замяна той ще им се отплаща с упорит труд. В същото време обаче този младеж не искаше да става монах.

– Искаш да бъдеш необвързан послушник – каза отец Луелин. Така, както го формулира, разбрах, че досега той не беше чувал за подобно желание.

– Да, сър. Точно така.

С грубоватия си мечешки чар на сержант от морската пехота, съветваш, провинил се войник, отецът отвърна:

– Од, през изминалата година ти понесе доста тежки удари. Загубата ти... моята загуба... беше изключително трудна за преодоляване, защото Сторми беше... толкова добра и чиста душа.

– Да, сър. Беше. И продължава да е.

– Тъгата пречиства и когато човек се изправи пред нея, е хубаво да ѝ се отдаде. С приемането на загубата ние прочистваме ценностите и смисъла на живота ни.

– Нямам намерение да бягам от тъгата, сър.

– Нито да ѝ се отдаваш твърде за дълго?

– Нито това.

– Ето кое ме притеснява – намеси се шерифът Портър. – Ето затова не одобрявам поведението му.

– Този период няма да трае до края на живота ми – уверих го. – Може би само година. После ще видим. Просто имам нужда от малко по-простено съществуване за известно време.

– След случилото се ходи ли в „Грил“? – попита ме отецът.

– Не. Закусвалнята е оживено място, отче. В магазина за автомобилни гуми не е по-различно. Трябва ми полезна работа, с която умът ми постоянно да е зает, но искам да намеря място, което е... по-тихо.

– Дори като необвързан послушник, който няма да се подчинява на монасите, ти пак ще трябва да спазваш хармония с духовния живот на ордена, който се съгласи да те приюти.

– Ще спазвам, сър. Ще бъда в хармония.

– Каква работа очакваш да вършиш там?

– Градинарска работа, боядисване, дребни ремонти. Миене на подове и прозорци, чистене. Мога да им готвя, ако искат.

– От колко време си го решил, Од?

– От два месеца.

– Говорил ли е с вас за това? – попита отецът шерифа.

– Постоянно.

– Значи не е спонтанно решение.

Шерифът поклати глава.

– Од не е спонтанен.

– Според мен не бяга и от тъгата – каза отец Луелин. – Нито се стреми към нея.

– Имам нужда да опростя живота си – отвърнах аз. – И да намеря по-тихо място, където да премисля всичко.

Отецът отново се обърна към шерифа:

– Като негов приятел, който го познава най-добре, и като човек, в думите, на когото той очевидно се вслушва, имате ли други съображения, за да мислите, че Од не бива да постъпва така?

Шерифът Портър помълча, след което отговори:

– Не знам какво ще правим без него.

– Колкото и да ви помага Од, шерифе, престъпленията никога няма да спрат.

– Не това имах предвид. Мисълта ми е, че... просто не знам какво ще правим без теб, синко.

Откакто Сторми загина, аз живеех в нейния апартамент. Не толкова стаите имаха значение за мен, колкото самото обзавеждане, мебелите, малките декоративни предмети и личните вещи. Не исках да се разделям с тези неща.

С помощта на Тери и Карла аз опаковах вещите на Сторми и приех предложението на Ози да ги съхранява в празната стая в къщата му.

През предпоследната ми нощ в този апартамент аз седнах заедно с Елвис на приятната мека светлина на старата лампа с платнен абажур, заслушан в неговата музика от първите години на официално документираната му кариера.

Той е обичал майка си повече от всичко на света. Вече мъртъв, той повече от всичко искаше да я види. Месеци преди да умре майка му – можете да го прочетете в която и да е от написаните за него биографии – тя се е бояла, че славата ще го погуби и че заради същата слава Елвис постепенно се е отклонявал от правия път.

Умряла млада, преди още той да достигне върха на кариерата си, но след като вече се бил променил. Пронизван години наред от тъгата, той въпреки всичко забравил майчиния съвет и с всяка изминала година все повече се спускал надолу. Талантът му останал неразкрит дори и наполовина.

Когато станал на четирийсет – което биографите също подробно отразяват – Елвис бил измъчван от мисълта, че съвсем загърбил заръките на майка си и че тя щяла да се срамува от него, задето започнал да употребява наркотици и станал арогантен и прекалено самоуверен.

Умрял на четирийсет и две, Елвис и днес продължава да блуждае, защото се страхува от това, което и най-много желае: да види Гладис Пресли. Не любовта на този свят го задържа, както преди си мислех. Той знае, че майка му го обича и ще го прегърне без нито една дума на укор. Но Елвис се срамува, че е станал най-известната звезда на този свят – но не и човекът, който тя е искала и се е надявала да бъде.

В света, в който му предстои да се пренесе, радостта ѝ от срещата им ще е безгранична, но той страда от угризението, че не е достоен за нейното присъствие, защото е уверен, че сега тя се намира в присъствието само на светци.

Изложих му тази теория през моята предпоследна нощ в

апартамента на Сторми.

Когато свърших, очите му се насълзиха и той ги затвори. Когато накрая отново ме погледна, протегна се и взе дланта ми в своите.

Разбрах, че именно заради това блуждае. Моят анализ обаче не е достатъчен, да го убеди, че страхът му от връщането на сина при майката е неоправдан. Понякога е упорит като стар рокер.

Решението ми да напусна Пико Мундо поне за известно време доведе до разрешаването на друга мистерия, свързана с Елвис. Той обитава този град не защото има някакво значение за него, а защото аз живея тук. Той вярва, че рано или късно ще послужи като мост, който да го отведе у дома, при майка му.

Следователно той иска да дойде с мен, към следващия етап от пътуването ми. Едва ли бих могъл да му попреча, а и нямам причина да го отхвърлям.

Забавлявам се при мисълта как Краля на рокендрола обитава манастир. Монасите сигурно ще бъдат добри с него, а съм сигурен, че и той ще е добър с тях.

Тази нощ, в която пиша тези редове, ще е последната ми в Пико Мундо. Ще я прекарам с приятелите си.

Този град, в който е минал целият ми живот досега, ще ми липсва много. Трудно ще ми е да го оставя. Ще ми липсват улиците, шумовете и миризмите. Винаги ще си спомням пустинните светлини и сенки, които придават известна загадъчност на Пико Мундо и неговите околности.

Ала много по-трудно ще ми е да изоставя приятелите си. Не притежавам нищо друго освен тях. И надежда.

Не знам какво още ме чака в този свят, но знам, че Сторми ме чака в следващия. Затова приемам света не толкова мрачен, колкото е в действителност.

Въпреки всичко и всички аз избрах живота. А сега – напред.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Индианците панаминт от семейството на шошоните-команчи не притежават казино в Калифорния. Ако спа хотел „Панаминт“ наистина беше тяхна собственост, там нямаше да се случи никаква катастрофа и аз нямаше да имам сюжет за книгата.

ДК.

КРАЙ

© 2005 Дийн Кунц
© 2007 Петър Нинов, превод от английски

Dean Koontz
Forever Odd, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

ИК „Плеяда“, 2007
Превод: Петър Нинов
Художник: Димитър Стоянов – ДИМО
Редактор: Лилия Анастасова
ISBN 978-954-409-249-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6641>]